

Обмана Еволуције

Obmana Evolucije

Harun Yahya (Adnan Oktar)

Sadržaj

Uvod: zašto teorija evolucije?	5
1. Biti oslobođen od predrasuda	7
2. Kratka istorija teorije evolucije	12
3. Imaginarni mehanizmi evolucije	20
4. Fosilni zapis pobija evoluciju	26
5. Bajka o prelazu iz vode na kopno	32
6. Poreklo ptica i sisara	36
7. Pogrešne interpretacije fosila	47
8. Falsifikati evolucije	50
9. Scenario evolucije čoveka	55
10. Molekularni čorsokak evolucije	77
11. Termodinamika osporava teoriju evolucije	105
12. Dizajn i slučajnost	109
13. Tvrdwe evolucionista i číwenice	115
14. Teorija evolucije: materijalistička obaveza ...	125
15. Mediji: plodno tlo za evoluciju	131
16. Zaključak: evolucija je obmana	134
17. Realnost stvarawa	137
Literatura	147

Uvod: Zašto Teorija Evolucije?

Neki od ljudi koji su čuli za "teoriju evolucije" ili "darvinizam" mogu pomisliti da se ti koncepti tiču samo oblasti biologije i da nemaju značaja za njihov svakodnevni život. To je veoma pogrešno shvatanje zato što, daleko više nego biološki koncept, teorija evolucije predstavlja čvrstu osnovu jedne pogrešne filozofije koja ima premoć i uticaj nad velikim brojem ljudi.

Ta filozofija je "materijalizam"; ona sadrži jedan veliki broj netačnih ili veštačkih pogleda o tome zašto i kako smo mi nastali. Materijalizam zagovara da ne postoji ništa osim materije i da je materija suština svega, i organskog i neorganskog. Pošavši od te premise, ona isključuje i odbacuje postojanje Tvorca. Spuštajući sve na nivo materije, ta filozofija transformiše čoveka u jedno biće koje obraća pažnju samo na materiju i koji odbacuje i okreće se od moralnih vrednosti bilo koje vrste. To je početak velikih nesreća koje će zadesiti čoveka.

Šteta od materijalizma ne ograničava se samo na pojedinca. Materijalizam nastoji da ukine osnovne vrednosti na kojima počivaju država i društvo i da stvori jedno bezdušno i bezosećajno društvo koje obraća pažnju samo na materijalno. S obzirom da članovi takvog društva ne mogu nikada posedovati idealističke osobine i predstave kao što su patriotizam, ljubav prema bližnjima, pravda, odanost, poštenje, požrtvovanost i dobar moral, društvenom poretku zasnovanom na takvim pojedincima suđeno je da bude uništen u kratkom vremenu. Iz tih razloga, materijalizam je jedna od najozbiljnijih pretnji osnovnim vrednostima političkog i društvenog poretka jedne nacije.

Druga velika opasnost i zlo od materijalizma je u tome što on služi kao osnova anarhističkih i razornih ideologija koje ciljaju na uništenje države i naroda. Komunizam, jedna od ovih ideologija, prirodan je politički produkt materijalističke filozofije. Nastojeći da uništi svete pojmove kao što su država i porodica, on predstavlja osnovnu ideologiju mnogim oblicima separatističkih akcija usmerenih protiv unitarne strukture države.

Teorija evolucije sačinjava takozvanu "naučnu osnovu" za materijalizam, od kojeg zavisi komunistička ideologija. Uzimajući teoriju evolucije kao referencu, komunizam nastoji da opravda sebe i predstavi svoju ideologiju kao zvučnu i ispravnu. To je razlog zbog kojeg je osnivač komunizma, Karl Marks, za Darwinovu knjigu Poreklo vrsta, koja je postavila temelj teorije evolucije, napisao sledeće: "Ovo je knjiga koja sadrži osnove istorije prirode našeg gledišta."

Ustvari, materijalistički pogledi svake vrste, sa Marksovim idejama na čelu, potpuno su propali jer je teorija evolucije, koja je zapravo jedna dogma iz 19. veka na kojoj materijalizam opstaje, apsolutno poništena zahvaljujući otkrićima savremene nauke. Nauka je pobila i nastavlja pobijati materijalističke hipoteze koje priznaju samo postojanje materije i ničeg više. Nauka, takođe, demonstrira da su sva bića produkt stvaranja Jednog Superiornog Bića.

Namera ove knjige je da izloži naučne činjenice koje jasno pobijaju teoriju evolucije na svim poljima i da informiše ljude o prikrivenoj, krajnjoj i stvarnoj nameri ove takozvane "nauke" koja je, u stvari, samo obmana.

Treba naglasiti da evolucionisti nemaju odgovora na ovu knjigu i da oni neće ni pokušati da odgovore, jer su svesni da će takav akt, jednostavno, pomoći mnogima da bolje shvate da je teorija evolucije zapravo samo laž.

Biti Oslobođen Od Predrasuda

Većina ljudi primaju sve što čuju od naučnika kao apsolutno tačno, ne razmišljajući o tome da ti isti naučnici mogu imati razne filozofske i ideološke predrasude. Činjenica je da evolucionisti pod plaštom nauke nameću javnosti svoje lične predrasude i filozofske poglede. Na primer, iako su svesni da slučajni događaji ne prouzrokuju ništa osim nereda i konfuzije, oni i dalje tvrde da su ovaj čudesan red, plan i dizajn koje primećujemo u samom univerzumu i u živim organizmima nastali slučajno.

Na primer, jedan takav biolog jednostavno shvata da postoji "neshvatljiva" harmonija u molekulu proteina, građivnom bloku života i da ne postoji verovatnoća da je to nastalo slučajno. Ipak, on tvrdi da je taj protein nastao pod nekim primitivnim uslovima na Zemlji, slučajno, pre više milijardi godina. On se ne zaustavlja ovde; on takođe, bez dvoumljenja, tvrdi da nije samo jedan, već da su milioni proteina nastali slučajno, a zatim se na neki neverovatan način sjedinili i formirali prvu živu ćeliju. Osim toga, on brani svoje gledište sa slepom tvrdoglavošću. Taj čovek je naučnik - "evolucionista".

Da taj isti naučnik naiđe na tri cigle poređane jedna na drugu, on nikad ne bi pretpostavio da su se te cigle slučajno našle na gomili i da su se zatim slučajno poređale jedna na drugu. Naravno, svako ko bi izneo takvu tvrdnju bio bi proglašen umno poremećenim.

Kako to onda da ljudi koji mogu racionalno oceniti obične stvari, mogu u isto vreme usvojiti neracionalne stavove kada je u pitanju njihovo vlastito postojanje?

Nemoguće je tvrditi da su takvi stavovi usvojeni u ime nauke: nauka zahteva uzimanje obe alternative u razmatranje, kad god postoje dve mogućnosti podjednako verovatne u nekom određenom slučaju. A kad je verovatnoća jedne od te dve alternative manja, na primer iznosi samo 1%, onda je racionalno i naučno smatrati ispravnom alternativu sa 99% verovatnoće.

Mi ćemo nastaviti, imajući u vidu ovu naučnu osnovu. Postoje dva pogleda koja se mogu izložiti, a koja se odnose na to kako su nastali živi organizmi na Zemlji. Prvi pogled zagovara da je žive organizme stvorio Tvorac u njihovoj sadašnjoj složenoj strukturi. Drugi pogled tvrdi da je život nastao nesvesnim i slučajnim događajima. Ovo drugo je ono što tvrdi teorija evolucije.

Kad pogledamo naučne podatke koji se odnose, na primer, na molekularnu biologiju, videćemo da ne postoji nikakva šansa da je ijedna živa ćelija - ili bilo koji od milione proteina koji se nalaze u toj ćeliji - mogla nastati slučajno kako tvrde evolucionisti. Kao što ćemo ilustrovati u narednim poglavljima, statistika (računanje verovatnoće) potvrđuje činjenicu da slučajnost nema nikave veze sa nastankom živih organizama. Tako da evolucionistički pogled na pojavljivanje živih organizama ima nula verovatnoću da bude ispravan.

To znači da prvi pogled ima 100% verovatnoću da je ispravan. To jest, da je život svesno nastao. Drukčije rečeno, život je "stvoren". Svi živi organizmi su nastali dizajnom Tvorca, uzvišenog u

superiornoj moći, mudrosti i znanju. Ova realnost nije stvar ubeđenja; to je normalan zaključak do kojeg vode mudrost, logika i nauka.

Pod ovim okolnostima, naš naučnik - "evolucionista" trebao bi da povuče svoju tvrdnju i da se drži činjenice koja je i jasna i dokazana. Ukoliko, pak, učini suprotno, onda bi tada pokazao da je on, zapravo, osoba koja žrtvuje nauku u korist svoje filozofije, ideologije i dogme, i da se ne radi o pravom naučniku.

Lutnja, tvrdoglavost i predrasude našeg "naučnika" sve se više povećavaju kad god se suoči sa realnošću. Ovaj njegov stav može se objasniti samo jednom rečju: vera. Da, to je slepo sujeverje, pošto ne postoji drugo objašnjenje za njegovo zanemarivanje svih činjenica ili za doživotno posvećivanje besmislenom scenariju koji je on izgradio u svojoj mašti.

Slepi materijalizam

Vera o kojoj govorimo je materijalistička filozofija, koja zagovara da je materija oduvek postojala i da ne postoji ništa drugo osim materije. Takozvana teorija evolucije je "naučna osnova" za materijalističku filozofiju i ta teorija se slepo brani kako bi se održala ta filozofija. Kada nauka proglašila teoriju evolucije ništavnom - a to je upravo ono što je postignuto na kraju 20. veka - onda se nauka iskrivljuje kako bi predstavila teoriju evolucije kao ispravnu, a time i dalje održavao materijalizam u životu.

Nekoliko rečenica napisanih od strane jednog od istaknutih biologa-evolucionista, pružaju nam dobar primer i omogućavaju nam da vidimo poremećeno rasuđivanje i opreznost u koje nas vodi ova slepa odanost. Ovaj naučnik, diskutujući verovatnoću i mogućnost slučajnog formiranja citohroma-c, koji je jedan od suštinskih enzima potrebnih za život, kaže sledeće:

"Verovatoća formiranja jednog citohrom-c niza je jednaka nuli. To jest, ako život zahteva jedan tačno određen niz, može se reći da on ima verovatnoću koja verovatno može biti realizovana jedanput u čitavom univerzumu. Inače bi morali prihvatiti da su neke metafizičke snage iznad našeg poimanja radile na njegovom formiranju. Prihvatanje ovog drugog nije pogodno za ciljeve nauke. Prema tome, mi moramo ispitivati prvu hipotezu." 2

Ovaj naučnik misli da je "naučnije" prihvatiti verovatnoću koja je ravna nuli nego stvaranje. Međutim, prema zakonima nauke, ukoliko postoje dva alternativna objašnjenja za neku određenu stvar, a da jedno od njih ima "nultu verovatnoću", onda je drugo, alternativno objašnjenje ispravno. Međutim, dogmatski materija-listički prilaz zabranjuje priznanje superiornog Tvorca. Ova zabrana vodi ovog - i mnoge druge naučnike koji veruju u tu materijalističku dogmu - da prihvati tvrdnje koje su apsolutno suprotne razumu.

Ljudi koji im veruju i cene ove naučnike, takođe, postaju začarani i zaslepljeni istom materijalističkom ća-rolijom i usvajaju istu nerazumnu psihologiju kada čitaju njihove knjige i članke.

Ovo dogmatsko materijalističko gledište razlog je zašto su mnoga istaknuta imena u naučnoj zajednici ateisti. Oni koji oslabadaju sebe od robovanja toj ćaroliji i razmišljaju sa otvorenim srcem, ne dvoume se da prihvate postojanje Tvorca. Američki biohemićar dr. Majkl Bih (Michael J. Behe), jedan od onih

istaknutih naučnika koji podržavaju teoriju "inteligentnog dizajna", koja je prihvaćena u poslednje vreme, opisuje one naučnike koji odbijaju da prihvate "dizajn" ili "stvaranje" živih organizma na sledeći način:

"U poslednje četiri decenije, savremena biohemija otkrila je značajan deo tajni ćelije. To je zahtevalo da desetine hiljada ljudi veći deo svojih života posvete dosadnom radu u laboratorijama... Rezultat ovih akumulativnih napora u istraživanju ćelije - u istraživanju života na molekularnom nivou - glasan je, jasan i prodoran vrisak: 'Dizajn!' Rezultat je tako nedvosmislen i tako značajan da mora biti rangiran kao jedan od najvećih dostignuća u istoriji nauke... Umesto toga, čudna i zbunjujuća ćutnja okružuje pitanje složenosti ćelije. Zašto naučna zajednica pohlepno ne prigrli svoje iznenadno otkriće? Zašto se sa uočavanjem dizajna postupa u intelektualnim rukavicama? Dilema je u tome što ukoliko je jedna strana slona označena etiketom 'inteligentni dizajn', onda druga strana mora biti označena etiketom 'Bog!'" 3

To je taj neprijatni položaj ateističkih i evolucionističkih naučnika koje vidimo u novinama i na TV-u i čije knjige možda čitate. Sva naučna istraživanja ovih naučnika pokazuju im postojanje Tvorca. Međutim, oni su postali jako bezosećajni i zaslepljeni dogmatskim materijalističkim obrazovanjem koji su toliko upili u sebe da su još uvek uporni u svom poricanju.

Ljudi koji stalno odbijaju jasne dokaze Tvorca postaju potpuno neosetljivi. Uхваćeni u jednoj neznačajnoj samouverenosti prouzrokovanoj njihovom bezosećajnošću, oni bi mogli završiti podržavajući apsurdnost kao neku vrlinu. Dobar primer je istaknuti evolucionista Ričard Dāvkins (Richard Dawkins) koji poziva ljude da ne pretpostavljaju da su prisustvovali čudu, čak i ako vide da im spomenik nekog nacionalnog heroja maše rukama. Prema njemu, "možda su svi atomi u ruci statue krenuli u jednom trenutku u istom pravcu. To je malo verovatan događaj, ali je moguć". 4

Ovakva psihologija materijalista postojala je kroz celu istoriju. Dog-matsko razmišljanje evolucionista nije nikakvo originalno razmišljanje, niti je to svojstveno samo njima. U stvari, ono što naučnik evolucionista podržava nije neka nova naučna misao, već neznanje koje istrajava još od najranijih, necivilizovanih paganskih zajednica.

Masovna evolucionistička indoktrinacija

Kao što smo već spomenuli, jedan od razloga što ljudi ne mogu videti realnost njihovog postojanja je neka vrsta "općinjenosti" koja lebdi nad njihovim rasuđivanjem. To je ista ona općinjenost koja leži u osnovi prihvatanja teorije evolucije širom sveta. Pod općinjenošću mislimo na jedno intelektualno stanje postignuto indoktrinacijom. Ljudi su izloženi jednoj takvoj intenzivnoj indoktrinaciji o ispravnosti teorije evolucije da često ne mogu primetiti devijaciju koja postoji.

Ova indoktrinacija ima negativan efekat na mozak i oslabljuje mogućnost rasuđivanja. Moguće je da mozak, pod stalnom indoktrinacijom, počinje da vidi realnost, ne onakvu kakva ona jeste, već onako kako je indoktrinirana. Ovaj fenomen može se uočiti na jednom drugom primeru. Ukoliko neko bude hipnotisan i bude mu rečeno da je krevet u kojem leži, u stvari, automobil, onda on nastavlja da to tako vidi nakon završetka seanse hipnoze. On misli da je to veoma logično i racionalno zato što on to zaista tako vidi i on nema nikakve sumnje da je u pravu. Takvi primeri koji pokazuju efikasnost i moć

mehanizma indoktrinacije naučne su činjenice koje su dokazane bezbrojnim eksperimentima koji su zabeleženi u naučnoj literaturi i oni su svakodnevica u učenicima psihologije i psihijatrije.

Teorija evolucije i materijalistički pogled na svet koji se oslanja na nju, nametnuti su masama sa takvim metodama indoktrinacije. Ljudi koji stalno susreću indoktriniranje evolucije u medijima, akademskim izvorima i "naučnim" platformama, ne uspevaju videti da je prihvatanje ove teorije, u stvari, u suprotnosti sa najosnovnijim principima rasuđivanja. Ista indoktrinacija, takođe, zarobljava i naučnike. Mladi naučnici koji čine prve korake u svojoj naučnoj karijeri vremenom usvajaju materijalistički pogled na svet. Opčinjeni ovom magijom, mnogi naučnici evolucionisti nastavljaju traganje za naučnom potvrdom neracionalnih i zastarelih tvrdnji evolucionista iz 19. veka, koje su već davno pobijene naučnim dokazima.

Postoje još i dodatni mehanizmi koji teraju naučnike da budu evolucionisti i materijalisti. U mnogim zemljama, naučnik mora pokazati neke određene standarde kako bi bio promovisan, primio akademska priznanja ili da mu se članci objavljuju u naučnim časopisima. Otvoreno prihvatanje teorije evolucije je kriterijum broj jedan. Ovaj sistem vodi te naučnike tako daleko da oni posvećuju cele svoje živote i karijere u korist jednog dogmatskog verovanja.

To je realnost koja nastavlja ležati iza tvrdnje da je "evolucija još uvek prihvaćena od strane naučnika". Evolucija se održava u životu ne zato što ima neku naučnu vrednost, već zato što je to jedna ideološka obaveza. Samo nekolicina naučnika koji su svesni ove činjenice mogu reskirati da ukažu na činjenicu da je kralj go.

U nastavku ove knjige razmatraćemo otkrića i zaključke moderne nauke koji su vodili do kolapsa evolucionističkog verovanja i do iskršavanja jasnih dokaza o postojanju Tvorca. Čitaoci će se osvedočiti da je teorija evolucije, u stvari, jedna obmana - obmana koja je kontardiktorna sa naukom na svakom nivou, ali je podržana da prikrije istinu o Tvorcu. Ono čemu se nadamo od čitaoca jeste da se probudi iz čarolije koja zaslepljuje umove ljudi i koja remeti njihovu mogućnost rasuđivanja, kao i da će ozbiljno razmišljati o onome što je napisano u ovoj knjizi.

Ukoliko se čitalac oslobodi te čarolije i počne razmišljati jasno, slobodno i bez ikakvih predrasuda, on će uskoro otkriti kristalno jasnu istinu. Ta neizbežna istina, koja je takođe vidljiva u svim aspektima moderne nauke, jeste činjenica da su živi organizmi nastali kao posledica stvaranja, a nikako slučajno. Čovek može lako primetiti tu činjenicu posmatrajući samog sebe, kako je nastao u utrobi svoje majke ili posmatrajući bilo koji drugi živi organizam.

Kratka Istorija Teorije Evolucije

Koreni evolucije sežu toliko duboko koliko i jedno dogmatsko verovanje koje pokušava negirati postojanje stvaranja. Većina paganskih filozofa u antičkoj Grčkoj branila je teoriju evolucije. Ako pogledamo istoriju filozofije videćemo da ideja evolucije čini kičmu mnogih paganskih filozofija. Međutim, nije paganska filozofija, nego je vera u Tvorca bila ta koja je odigrala tu stimulativnu ulogu u rađanju i razvoju moderne nauke. Većina ljudi koji su bili pioniri u tom procesu tvrdili su da postoji Tvorac; i dok su proučavali nauku, nastojali su otkriti univerzum koji je Tvorac stvorio i uočiti Wegove zakone i detalje u Wegovom stvaranju. Astronomi kao što su Leonardo da Vinči (Leonardo da Vinci), Kopernik (Copernicus), Kepler (Kepler) i Galileo; otac paleontologije Kivije (Cuvier); pionir botanike i zoologije Line (Linnaeus); i Isak Wutn (Isaac Newton), koji se smatra najvećim naučnikom svih vremena, svi oni proučavali su nauku ne samo verujući u Tvorca, već i u to da je sav univerzum produkt Wegovog stvaranja. 5 Albert Ajnštajn (Albert Einstein), koji se smatra najvećim genijem našeg vremena, bio je jedan pobožni naučnik koji je verovao u Tvorca i tako izjavio: "Ne mogu zamisliti nekog iskrenog naučnika bez dubokog verovanja. Situacija se može opisati na sledeći način: 'nauka bez vere je hroma'." 6

Jedan od osnivača moderne fizike, nemački fizičar Maks Plank (Max Planck), jednom je rekao: "Svako ko ozbiljno proučava nauku mora pročitati frazu napisanu na vratima hrama nauke: 'Imaj veru.' Vera je suštinski atribut nauke." 7

Teorije evolucije je rezultat materijalističke filozofije koja je izronila sa ponovnim buđenjem antičkih materijalističkih filozofija i postala široko rasprostranjena u 20. veku. Kao što smo naznačili ranije, materijalizam nastoji da objasni prirodu samo čisto materijalističkim faktorima. S obzirom da ona poriče stvaranje u samom početku, ona tvrdi da sve što postoji, bilo živo ili neživo, nije nastalo činom stvaranja, već kao rezultat slučajnosti koja je zatim uspostavila neki red. Ljudski um je, međutim, izgrađen tako da razume, da gde god vidi red, da postoji volja koja organizuje i stoji iza tog reda. Materijalistička filozofija, koja je u suprotnosti sa ovom osnovnom karakteristikom uma, sredinom 20. veka proizvela je teoriju evolucije.

Darvinova imaginacija

Osoba koja je postavila teoriju evolucije na način na koji se ona definiše danas bio je jedan amater, engleski prirodnjak Čarls Darvin (Charles Robert Darwin).

Darvin nikad nije imao formalno obrazovanje u biologiji. On je samo imao amaterski interes za prirodu i žive organizme. Wegov interes podstaknuo ga je da se dobrovoljno pridruži ekspediciji koja je napustila Englesku brodom Bigl (H. M. S. Beagle) 1832. godine i koja je putovala raznim delovima

sveta punih pet godina. Mladi Darwin bio je impresioniran različitim vrstama živih organizama, naročito određenim zebama koje je video na ostrvu Galapagos. Mislio je da je različitost u njihovim kljunovima uzrokovana njihovim prilagođavanjem sredini. Sa ovom idejom u glavi, on je pretpostavio da poreklo života i živih vrsta leži u pojmu "prilagođavanja okolini". Prema Darwinu, različite žive vrste nisu stvorene pojedinačno (njih nije stvorio Tvorac), već potiču od zajedničkog pretka i da su one kao rezultat prirodnih uslova postale različite jedne od drugih.

Darwinova hipoteza nije se zasnivala na nekom naučnom otkriću ili eksperimentu; međutim, on ju je vremenom pretvorio u pretencioznu teoriju uz pomoć i podršku poznatih materijastičkih biologa svoga vremena. Wegova ideja bila je u tome da pojedini živi organizmi koji su se prilagodili nekoj određenoj sredini prenose te osobine na sledeće generacije; te povoljne osobine nagomilale su se vremenom i transformisale tu jedinku u novu vrstu, sasvim različitu od njenih predaka. (Poreklo ovih "povoljnih osobina" nije bilo poznato u to vreme.) Prema Darwinu, čovek je najrazvijeniji rezultat ovog mehanizma.

Darwin je nazvao taj proces "evolucija putem prirodne selekcije". Mislio je da je našao "poreklo vrsta": poreklo jedne vrste je druga vrsta. On je objavio te poglede u svojoj knjizi nazvanoj Poreklo vrsta, putem prirodnog odabiranja (The Origin of Species, By Means of natural Selection) 1859. godine.

Darwin je bio dobro upoznat sa činjenicom da se njegova teorija suočava sa velikim problemima. On je to priznao u svojoj knjizi u poglavlju "Teškoće teorije". Te teškoće, u osnovi, bile su u fosilnom zapisu, komplikovanosti nekih organa koji se ne bi mogli objasniti slučajnostima (na primer, oko), i instinktu živih organizama. Darwin se nadao da će te teškoće biti savladane novim otkrićima; međutim, ovo ga nije sprečilo da da jedan broj veoma neadekvatnih objašnjenja za neke od njih. Američki fizičar Lipson dao je sledeći komentar u vezi s Darwinovim "teškoćama":

"Čitajući Poreklo vrsta zaključio sam da je sam Darwin bio mnogo nesigurniji nego što ga pokušavaju predstaviti. Poglavlje 'Teškoće teorije', na primer, pokazuje da je Darwin imao značajnu sumnju u sve to. Kao fizičar, bio sam poprilično intrigiran njegovim komentaram o tome kako je oko moglo da nastane." 8

Dok je razvijao svoju teoriju, Darwin je bio impresioniran mnogim biolozima evolucionistima koji su mu prethodili, naročito francuskim biologom Lamarkom (Lamarck). 9 Prema Lamarku, živi organizmi prenose osobine koje su stekle tokom života sa jedne generacije na drugu i na taj način evoluiraju. Na primer, žirafa je evoluirala od jedne vrste antilope tako što je, generacijama, istezala vrat pokušavajući, radi prehrane, dohvatiti sve višoj i višoj lišće. Darwin je tako upotrebio tezu "prenošenja stečenih osobina" koju je predložio Lamark kao faktor koji čini da živi organizmi evoluiraju.

Ali, i Darwin i Lamark su pogrešili jer je u njihovo vreme život mogao biti proučavan samo primitivnom tehnologijom i na jednom veoma neadekvatnom nivou. Naučne oblasti kao što su genetika i biohemija nisu postojale. Prema tome, njihove teorije morale su se potpuno osloniti na snagu njihove mašte.

Dok je eho Darwinove knjige odjekivao, jedan austrijski botaničar po imenu Gregor Mendel je 1865. godine otkrio zakone nasleđivanja. O tome se nije puno čulo do kraja veka. Mendelovo otkriće je

zadobilo veliku važnost početkom 20. veka. To je bilo rođenje genetike kao nauke. Nešto kasnije, otkriveni su struktura gena i hromozomi. Otkriće DNK molekula, u 50-im, koji sadrži genetske informacije, bacilo je teoriju evolucije u veliku krizu. Razlog je bio u neverovatnoj složenosti života i ništavnosti evolucionih mehanizama koje je predložio Darwin.

Rezultat ovih otkrića trebao je biti potpuno odbacivanje Darwinove teorije. Međutim, ovo se nije dogodilo, jer su određeni krugovi insistirali na reviziji, obnavljanju i podizanju teorije na jednu naučnu platformu. Ovi napori su shvatljivi samo ako primetimo da iza teorije evolucije stoje ideološke namere, a ne naučna briga.

Očajnički napori neo-darvinizma

Zbog zakona genetike otkrivenih u prvoj četvrtini 20. veka, Darwinova teorija je ušla u duboku krizu. Ipak, jedna grupa naučnika koji su bili rešeni da ostanu lojalni Darwinu nastojali su da pronađu rešenja. Oni su se okupili na sastanku organizovanom od strane Geološkog društva Amerike (Geological Society of America) 1941. godine. Genetičari, kao Ledyard Stebbins (G. Ledyard Stebbins) i Teodosijus Dobžanski (Theodosius Dobzhansky), zoolozi kao što su Ernest Majer (Ernst Mayr) i Xulijan Haksli (Julian Huxley), paleontolozi kao Xorx Gejlord Simson (George Gaylord Simpson) i Glen Jepsen (Glenn L. Jepsen), i matematički genetičari kao što su Ronald Fišer (Ronald Fisher) i Seval Rajt (Sewall Right), nakon dugih diskusija, konačno su se dogovorili kako "zakrpati" darvinizam.

Ovaj kadar fokusirao se na pitanje porekla povoljnih varijacija koje su tobože naveli žive organizme da evoluiraju - što je jedna tema koju i sam Darwin nije bio u stanju da objasni, nego je, jednostavno, bio osuđen da je zaobiđe, oslanjajući se na Lamarka. Ideja je sada bila "slučajna mutacija". Oni su nazvali ovu novu teoriju "Moderna sintetička teorija evolucije"; ona je bila formulisana dodavanjem koncepta mutacije Darwinovoj tezi prirodne selekcije. U jednom kratkom vremenu, ova teorija postala je poznata kao "neo-darvinizam", a oni koji su postavili ovu teoriju nazvani su neo-darvinisti.

Decenije koje su usledile postale su era očajničkih pokušaja da se neo-darvinizam dokaže. Već je bilo poznato da su mutacije - to jest "nepredviđeni slučajni" - koje se odigravaju u genima živih organizama uvek bile štetne. Neo-darvinisti su pokušali da ustanove jedan primer za "naprednu mutaciju" izvodeći hiljade eksperimenata sa mutacijama. Svi njihovi pokušaji završili su potpunim neuspehom.

Oni su takođe pokušali da dokažu da su prvi živi organizmi mogli nastati slučajno, pod primitivnim uslovima na Zemlji koje je teorija postavila, ali isti neuspeh pratio je takođe i ove eksperimente. Svaki eksperiment koji je nastojao dokazati da bi život mogao nastati slučajno - propao je. Računi verovatnoće dokazuju da čak ni jedan jedini protein, gradivni blok života, nije mogao nastati slučajno. A ćelija - koja se prema evolucionistima navodno pojavila slučajno pod primitivnim i nekontrolisanim uslovima na Zemlji - nije mogla biti sintetizovana čak ni pomoću najsavršenijih laboratorija 20. veka.

Neo-darvinistička teorija je takođe pobijena fosilnim zapisom. Nikada, bilo gde u svetu, nisu pronađeni nikakvi "prelazni oblici", koji su navodno trebali pokazati postepenu evoluciju živih organizama od primitivnih do naprednih vrsta, kao što je to neo-darvinistička teorija tvrdila. U isto vreme, uporedna anatomija otkrila je da vrste, za koje se pretpostavljalo da su evoluirale jedna iz

druge, u stvari imaju veoma različite anatomske karakteristike i da one nikada nisu mogle biti preci ili potomci jedni drugima.

Ali neo-darvinizam ionako nikada nije ni bio naučna teorija, nego jedna ideološka dogma, ako se već ne može reći da je bio jedna vrsta "religije". Eto zašto pobornici evolucije još uvek nastavljaju da je brane, uprkos svim dokazima koji govore suprotno njoj. Međutim, jedna stvar oko koje se oni ne mogu složiti je pitanje: "Koji je od različitih modela predloženih za re-alizaciju evolucije onaj 'pravi'?" Jedan od najvažnijih, od svih ovih modela evolucije, jeste fantastični scenario poznat kao "isprekidana ravnoteža".

Pokušaj i pogreška: Isprekidana ravnoteža

Mnogi naučnici koji veruju u evoluciju prihvataju neo-darvinističku teoriju polaganog, postepenog razvoja. U poslednjim decenijama, međutim, predložen je jedan drugačiji model. Nazvan "isprekidana ravnoteža", ovaj model odbacuje darvinističku ideju akumulirajućeg razvoja korak po korak i smatra da se umesto toga evolucija odigrava u velikim, isprekidanim "skokovima".

Prvi glasni zastupnici ovog mišljenja pojavili su se početkom 70-ih. Dva američka paleoantropologa, Nils Eldrix (Niles Eldredge) i Stefan Xej Guld (Stephen Jay Gould), bili su veoma svesni da su tvrdnje neo-darvinističke teorije apsolutno pobijene fosilnim zapisom. Fosili su dokazali da živi organizmi nisu nastali postepenom evolucijom, nego da su se pojavili iznenada i potpuno formirani. Neo-darvinisti su živeli, i još uvek žive, sa slabom nadom da će nedostajući prelazni oblici jednog dana biti pronađeni. Shvatajući da je ova nada neosnovana, Eldrix i Guld i pored svega toga nisu bili u stanju da ostave svoju evolucionu dogmu, tako da su predložili jedan novi model: "isprekidana ravnoteža". To je tvrdnja da se evolucija nije odigrala kao rezultat manjih varijacija, nego radije tokom iznenadnih i velikih promena.

Ovaj model nije bio ništa drugo nego jedan model iz mašte. Na primer, evropski paleontolog Šindevolf (O. H. Shin-dewolf), koji je poslužio kao primer Eldrixu i Guldu, tvrdio je da je prva ptica izašla iz gmizavačkog jajeta kao rezultat jedne "velike mutacije", to jest, kao rezultat jednog velikog "poremećaja" koji se odigrao u genetskoj strukturi. ¹⁰ Prema toj istoj teoriji, neke životinje koje su živеле na kopnu preobrazile su se u velike kitove pretrpevši iznenadnu i sveobuhvatnu transformaciju. Ove tvrdnje, potpuno kontradiktorne svim pravilima genetike, biofizike i biohemije naučne su onoliko koliko su naučne i bajke o žabama koje se pretvaraju u prinčeve. I pored svega toga, ogorčeni krizom u kojoj su neo-darvinističke tvrdnje bile, neki paleontolozi evolucionisti prigrlili su ovu teoriju čija je karakteristika da je čak još bizarnija nego sam neo-darvinizam.

Jedina svrha ovog modela bila je osigurati objašnjenje za pukotine u fosilnom zapisu koje neo-darvinistički model nije mogao objasniti. Međutim, teško da je to bio racionalan pokušaj - objašnjavati fosilne pukotine u evoluciji ptica sa tvrdnjom da je "jedna ptica odjednom iskočila iz gmizavačkog jajeta" - zato što po vlastitom priznanju evolucionista, evolucija jedne vrste u drugu zahteva veliku i povoljnu promenu u genetskoj informaciji. Međutim, nijedna mutacija ne poboljšava genetsku informaciju, niti joj dodaje novu.

Štaviše, model "isprekidane ravnoteže" kolabira od svog samog početka zbog nemogućnosti da odgovori na pitanje nastanka života, što je takođe pitanje koje od samog početka pobija i neo-

darwinistički model. Budući da čak ni jedan jedini protein ne može nastati slučajno, rasprava o tome da li su organizmi izgrađeni od triliona tih proteina prošli kroz naglu ili "postepenu" evoluciju je besmislena.

Uprkos ovome, model koji prvo pada na um kada se govori o "evoluciji", danas je još uvek neo-darvinizam. U poglavljima koja slede, prvo ćemo ispitati dva zamišljena mehanizma neo-darvinističkog modela i onda pogledati u fosilni zapis da bismo testirali taj model. Nakon toga ćemo se zadržati na pitanju porekla života, koje poništava oba modela, i sve druge evolucionističke modele, kao što je na primer "skokovita evolucija".

Pre nego što uradimo, bilo bi korisno podsetiti čitaoca da je realnost sa kojom ćemo se susretati na svakom stadijumu takva da nam ukazuje da je scenario evolucije jedna bajka, jedna velika obmana koja je potpuno u suprotnosti sa stvarnim svetom. To je jedan scenario koji je bio korišten da obmanjuje svet tokom 140 godina. Zahvaljujući poslednjim naučnim otkrićima, nastavak njene odbrane je, na kraju, postao nemoguć.

Imaginarni Mehanizmi Evolucije

Neo-darvinistički model koji se danas označava kao teorija evolucije zagovara da je život evoluirao kroz dva naturalistička mehanizma: "prirodna selekcija" i "mutacija". Osnovna tvrdnja teorije je da su "prirodna selekcija i mutacija dva dopunjujuća mehanizma". Poreklo evolucionih promena su slučajne mutacije koje se odigravaju u genetskoj građi živih organizama. Osobine prouzrokovane mutacijama selektuju se mehanizmom prirodne selekcije i stoga živi organizmi evoluiraju.

Kada dalje ispitamo ovu teoriju, nalazimo da takav evolucionni mehanizam uopšte ne postoji, zato što ni prirodna selekcija, a ni mutacije nimalo ne doprinose tvrdnji da su različite vrste evoluirale i da su se transformisale jedna u drugu.

Prirodna selekcija

Kao jedan prirodni proces, prirodna selekcija je bila poznata biologima i pre Darvina. Oni su ga definisali kao "mehanizam koji drži vrste nepromenljivim, bez da budu deformisane". Darwin je bio prva osoba koja je postavila tvrdnju da ovaj proces ima evolucionu snagu, i on je onda podigao čitavu svoju teoriju na temelju ove tvrdnje. Ime koje je dao svojoj knjizi ukazuje da je prirodna selekcija bila osnova njegove teorije - Poreklo vrsta putem prirodne selekcije.

Međutim, od Darwinovog vremena nije bilo nijednog jedinog dokaza koji bi pokazao da prirodna selekcija navodi žive organizme da evoluiraju. Kolin Peterson (Colin Patterson), paleontolog u Prirodnjačkom muzeju u Engleskoj, koji je, usput, takođe istaknuti evolucionista, naglašava da nikada nije uočeno da prirodna selekcija ima snagu da navede organizme da evoluiraju:

"Niko nikada nije proizveo neku vrstu mehanizmom prirodne selekcije. Niko nikada nije došao ni blizu toga i većina sadašnjih rasprava u neo-darvinizmu je u vezi sa ovim pitanjem." 11

Prirodna selekcija podrazumeva da će oni živi organizmi koji su prilagođeniji prirodnim uslovima svoje sredine prevladati tako što će njihovo potomstvo preživeti, dok će oni koji su nesposobni nestati. Na primer, u jednom krdu jelena, pod pretnjom divljih životinja, prirodno je da će preživeti oni koji brže trče. To je istina. Ali, bez obzira koliko dugo ovaj proces trajao, on neće transformirati ove jelene u neku drugu živu vrstu. Ovi jeleni će uvek ostati jeleni. Kada pogledamo na nekoliko primera koje evolucionisti predstavljaju kao uočene primere prirodne selekcije, vidimo da oni nisu ništa drugo do jednostavni pokušaji obmane.

"Industrijski melanizam"

Godine 1986. Douglas Futuyama (Douglas Futuyma) objavio je knjigu *Biologija evolucije* (Biology of Evolution), koja je prihvaćena kao jedan od izvora koji na najeksplicitniji način objašnjava teoriju

evolucije putem prirodne selekcije. Najčuveniji od njegovih primera o ovoj temi je onaj o boji noćnih leptira, koji su pocrneli za vreme Industrijske revolucije u Engleskoj.

Prema izvještaju, u vreme početka Industrijske revolucije u Engleskoj, boja kore drveća oko Mančestera bila je sasvim svetla. Zbog ovoga su leptiri tamne boje koji su prebivali na ovom drveću mogli lako biti primećeni od ptica koje su se njima hranile i zbog toga su oni imali veoma malu šansu za preživljavanje. Pedeset godina kasnije, kao rezultat zagađenja, kora na drveću je potamnela i ovoga puta leptiri svetle boje postali su najčešća meta ptičjeg lova. Kao rezultat, broj leptira svetle boje je opao, dok se broj leptira tamne boje uvećao, budući da oni tada nisu mogli lako biti primećeni od ptica. Evolucionisti koriste ovo kao veliki dokaz za svoju teoriju. Evolucionisti su, na drugoj strani, našli utočište i utehu u bacanju prašine u oči, pokazujući kako su leptiri svetle boje evoluirali u leptire tamne boje.

Međutim, trebalo bi biti potpuno jasno da ovaj fenomen ne može ni na koji način biti korišćen kao dokaz za teoriju evolucije zbog toga što prirodna selekcija ne proizvodi nove forme koje nisu postojale ranije. Leptiri tamne boje postojali su u celokupnoj populaciji leptira i pre Industrijske revolucije. Jedino što se promenilo bila je relativna proporcija postojećih varijacija (tipova) u populaciji leptira. Leptiri nisu stekli novu osobinu ili jedan organ koji bi uzrokovao promenu vrste - odnosno stvaranje posebne vrste. Da bi se jedan leptir transformisao u drugu živu vrstu, na primer pticu, trebali bi biti učinjeni novi dodaci genima. To jest, trebao bi biti unesen jedan potpuno odvojen genetski program na način da se uključi nova informacija o fizičkim osobinama ptica.

Ukratko, prirodna selekcija nema sposobnost da doda jedan novi organ nekom živom organizmu, ukloni jedan organ, ili izmeniti organizam u drugu vrstu - što je sasvim suprotno od slike koju evolucionisti pretpostavljaju. "Najveći" dokaz koji je predstavljen od Darvinovog doba nije bio u stanju otići dalje od "industrijskog melanizma" kod leptira u Engleskoj.

Može li prirodna selekcija da objasni složenost?

Ne postoji ništa što prirodna selekcija doprinosi teoriji evolucije zato što ovaj mehanizam nikada ne može povećati ili poboljšati genetsku informaciju jedne vrste. Niti može transformisati jednu vrstu u drugu: jednu morskou zvezdu u ribu, ribu u žabu, žabu u krokodila ili krokodila u pticu. Najveći branitelj "isprekidane ravnoteže", Guld, ukazuje na ovaj ćorskokak prirodne selekcije sledećim rećima:

"Suština darvinizma leži u jednoj jedinoj frazi: prirodna selekcija je kreativna snaga evolucione promene. Niko ne poriče da će prirodna selekcija igrati jednu negativnu ulogu u eliminisanju nesposobnih. Međutim, Darvinova teorija zahteva da prirodna selekcija isto tako stvara sposobne."

12

Još jedan od intrigantnih mehanizama koje evolucionisti koriste u vezi sa prirodnom selekcijom jeste njihov napor da predstave ovaj mehanizam kao jednog svesnog dizajnera. Međutim, prirodna selekcija nema svest. Ona ne poseduje volju koja može odlučiti šta je dobro, a šta loše za žive organizme. Kao rezultat toga, prirodna selekcija ne može objasniti biološke sisteme i organe koji imaju karakteristiku "nezamislive složenosti koja se ne može uprostiti". Ovi sistemi i organi sastavljeni su od saradnje jednog velikog broja delova i oni nisu ni od kakve koristi čak ako bi i samo jedan od

ovih delova nedostajao ili bio defektan. (Na primer, ljudsko oko se ne može uprostiti, pošto ono ne funkcioniše osim ako nije objedinjeno sa svim svojim detaljima.) Zbog toga bi volja koja okuplja sve ove delove zajedno trebala biti u stanju da unapred predvidi budućnost i usmeriti se direktno na korist koja bi trebala biti postignuta tek na zadnjem stadijumu evolucije. Ova činjenica, koja isto tako ruši osnove teorije evolucije, takođe je zabrinjavala i Darvina: "Ako bi moglo biti demonstrirano da je postojao bilo kakav složeni organ, za koji bi bilo nemoguće da bude formiran brojnim, uzastopnim, laganim modifikacijama, moja teorija bi apsolutno bila srušena." 13

Prirodna selekcija jedino selektuje, to jest odbacuje unakažene, slabe ili nesposobne individue jedne vrste. Ona ne može proizvesti nove vrste, nove genetske informacije ili nove organe. To jest, ona ništa (ili nikoga) ne može navesti da evoluiraju. Darwin je prihvatio ovu realnost rekavši: "Prirodna selekcija ne može uraditi ništa dok se pogodne varijacije slučajno ne dogode." 14 To je ono zbog čega je neo-darvinizam, pored prirodne selekcije, morao istaći mutacije kao "uzrok blagotvornih promena". Međutim, kao što ćemo videti, mutacije jedino mogu biti "uzrok štetnih promena".

Mutacije

Mutacije su definisane kao slučajne promene ili zamene koje se odigravaju u DNK molekulu, koji se nalazi u jedru ćelije živog organizma i koji sadrži sve genetske informacije. Ove promene ili zamene rezultat su spoljnjih uticaja kao što su zračenje ili hemijsko delovanje. Svaka mutacija je jedan "nesrećan slučaj" i ona, ili oštećuje nukleotide koji izgrađuju DNK, ili menja njihove položaje. One najčešće uzrokuju toliku štetu i promenu koje se ne mogu popraviti.

Mutacija, iza koje se evolucionisti često sakrivaju, nije čarobni štapić koji transformiše žive organizme u neke naprednije i savršenije forme. Direktna efekta mutacija je štetan. Promene uzrokovane mutacijama mogu biti jedino kao one koje su iskusili stanovnici Hirošime, Nagasakija i Černobila: to jest, smrt, nesposobnost i nakaznost prirode organizma.

Razlog za ovo je veoma jednostavan: DNK ima jednu veoma složenu građu i slučajna delovanja mogu jedino uzrokovati štetu ovoj građi. Ranganatan (B. G. Ranganathan) izjavljuje:

"Mutacije su male, slučajne i štetne. One se retko dešavaju, i u najboljem slučaju one će biti bez efekta. Ove četiri karakteristike mutacija ukazuju da one ne mogu voditi evolucionom razvitku. Jedna slučajna promena u nekom visoko specijalizovanom organizmu je ili bez efekta ili je štetna. Slučajna promena u nekom časovniku ne može poboljšati taj časovnik. Ona će ga najverojatnije oštetiti, ili će, u najboljem slučaju, biti bez efekta. Zemljotres ne poboljšava jedan grad; on donosi razaranje." 15

Nimalo iznenađujuće, do sada nije uočena nijedna korisna mutacija. Sve mutacije su se pokazale štetnim. Evolucionista, naučnik Varen Viver (Warren Weaver), ovako je prokomentarisao izveštaj pripremljen od strane Komiteta za genetske uticaje od atomskog zračenja (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation), koji je formiran da istražuje mutacije koje su mogle biti uzrokovane nuklearnim oružjem korišćenim u Drugom svetskom ratu:

"Mnogi će biti zbunjeni u vezi sa izjavom da su praktično svi primeri mutacije štetni, pošto su mutacije jedan neophodni deo procesa evolucije. Kako jedna dobra posledica - evolucija ka višim formama života - može rezultovati iz mutacija - koje su praktično sve štetne?" 16

Svaki napor uložen u "izazivanje jedne korisne mutacije" rezultovao je neuspehom. U toku više decenija, evolucionisti su izveli mnoge eksperimente da proizvedu mutacije kod vinskih mušica pošto se ovi insekti raz-množavaju veoma brzo, tako da bi se mutacije pojavile brzo. Generacija za generacijom ovih mušica su mutirane, a ipak nijedna korisna mutacija nije uočena.

Evolucionista, genetičar Gordon Tejlor (Gordon Taylor) piše ovako:

"U svim hiljadama eksperimenata sa uzgajanjem mušica, koji su izvedeni širom sveta tokom više od pedeset godina, nikada nije uočeno da se razvila jedna posebna nova vrsta... ili čak samo jedan novi enzim." 17

Jedan drugi istraživač, Majkl Pitman (Michael Pitman), ovako komentariše neuspeh eksperimenata izvršenih na vinskim mušicama:

"Morgan, Goldšmit, Miler i drugi genetičari podvrgli su generacije vinskih mušica ekstremnim uslovima toplote, hladnoće, svetla, tame i tretmana sa hemikalijama i zračenjem. Sve vrste mutacija koje su bile proizvedene bile su praktično trivijalne i sigurno štetne. Da li je to evolucija načinjena od strane čoveka? Ne, zaista: samo nekoliko genetičkih čudovišta moglo je preživeti izvan boca u kojima su bili uzgajani. U praksi, mutanti umiru, sterilni su, ili naginju da se vrate u divlji tip." 18

Isto važi i kod čoveka. Sve mutacije koje su bile uočene kod ljudskih bića imaju štetne rezultate. Na ovu temu evolucionisti su bacili jednu dimnu zavesu i čak pokušali prikazati primere takvih štetnih mutacija kao "dokaz za evoluciju". Sve mutacije koje se odigravaju kod ljudi rezultiraju fizičkim deformitetima, slabostima takvim kao što su mongoloizam, Daunov sindrom, albinizam, dwarfizam ili rak. Ove mutacije su predstavljene u evolucionističkim učenjima kao primeri "evolucionog mehanizma na delu". Nepotrebno je reći da jedan proces koji ljude ostavlja nesposobnim ili bolesnim ne može biti "evolucioni mehanizam" - evolucija bi trebala da proizvodi bolje forme, koje su sposobnije da prežive.

Da sumiramo. Tri su glavna razloga zašto mutacije ne mogu biti stavljene u službu održavanja evolucionističkih tvrdnji:

1. Direktno posledice mutacija su štetne: Budući da se dešavaju nasumice, one uvek oštećuju žive organizme koji su im podvrgnuti. Razum nam govori da nesvesna intervencija na jednoj savršenoj i složenoj strukturi neće poboljšati tu strukturu, nego će je pogoršati. I zaista, nikada nije uočena nijedna "korisna mutacija".

2. Mutacije ne dodaju nove informacije u DNK jednog organizma: Delići koji sačinjavaju genetsku informaciju bivaju ili otkinuti sa njihovih mesta, uništeni ili razneseni na različita mesta. Mutacije ne mogu učiniti da neki živi organizam stekne jedan novi organ ili jednu novu osobinu. One jedino uzrokuju abnormalnosti, kao na primer da jedna noga štrči otpozadi, ili da uho štrči iz abdomena.

3. Da bi mutacija mogla biti prenesena na sledeću generaciju, ona se mora odigrati u reproduktivnim ćelijama organizma: Jedna slučajna promena koja se desi u jednoj "običnoj", to jest nereproduktivnoj ćeliji ili organu tela, ne može biti prenesena na sledeću generaciju. Na primer, jedno ljudsko oko promenjeno efektima zračenja ili drugim uzrocima, neće biti preneseno na sledeću generaciju.

Ukratko, nemoguće je da su živi organizmi evoluirali zato što u prirodi ne postoji mehanizam koji ih može podstaći da evoluiraju. Ovo se slaže sa dokazima iz fosilnog zapisa, koji pokazuje da je ovaj scenario evolucije daleko od realnosti.

Fosilni Zapis Pobija Evoluciju

Većito nedostajuće karike

Prema teoriji evolucije svaka živa vrsta proizašla je od svog prethodnika. Prethodno postojeće vrste pretvorile su se vremenom u nešto drugo i sve vrste su nastale na ovaj način. Prema ovoj teoriji, transformacija se odigravala postepeno, tokom miliona godina.

Ukoliko je ovo bio slučaj, tada su brojne prelazne vrste trebale da postoje i žive tokom ovog dugog perioda transformacije.

Na primer, neke poluribe-polugmizavci koje su stekle neke gmizavačke osobine kao dodatak osobinama riba koje su već imale, trebale su živeti u prošlosti. Ili, trebali su postojati neki organizmi između gmizavaca i ptica, koji su stekli neke osobine ptica kao dodatak gmizavačkim osobinama koje su već imali. Evolucionisti upućuju na ova zamišljena bića, za koja oni veruju da su postojala u prošlosti, kao na "prelazne forme".

Ukoliko su takve životinje već postojale, trebali bi biti prisutni milioni i čak milijarde takvih primeraka. Što je još važnije, ostaci ovih čudnih bića trebali bi biti prisutni u fosilnom zapisu. Broj ovih prelaznih formi trebao bi biti čak i veći od broja prisutnih životinjskih vrsta, i njihovi ostaci trebali bi se nalaziti širom sveta. U knjizi Poreklo vrsta, Darwin je objasnio:

"Ukoliko je moja teorija istinita, bezbrojni prelazni varijeteti, koji najbliže povezuju sve vrste jedne iste grupe, sasvim sigurno su morali postojati... Stoga bi dokaz njihovog bivšeg postojanja trebao biti nađen jedino među fosilnim ostacima." 19

Čak je i sam Darwin bio svestan odsustva fosila takvih prelaznih formi. On se nadao da će oni biti pronađeni u budućnosti. I sam je bio svestan da to predstavlja veliki nedostatak za dokaz njegove teorije. Zbog toga je u svojoj knjizi Poreklo vrsta, u poglavlju "Teškoće u teoriji", napisao sledeće:

"...Ukoliko su jedne vrste potekle od drugih vrsta pomoću finih odstupanja, zašto svuda ne vidimo bezbrojne prelazne forme? Zašto sva priroda nije u konfuziji, umesto što su vrste, kao što vidimo, tako dobro definisane?... Pošto su po ovoj teoriji bezbrojne prelazne forme morale postojati, zašto ih ne nalazimo ugrađene u bezbrojnim Zemljinim slojevima?... Zašto ne nalazimo blisko povezane prelazne vrste u prelaznim regionima, koje potiču iz doba u kome su vladali prelazni uslovi za život? Ova teškoća me je dugi period vremena potpuno zbunjivala."

Jedino objašnjenje sa kojim je Darwin mogao doći da pobije ovaj prigovor bio je argument da je fosilni zapis koji je otkriven do tada bio neadekvatan. On je tvrdio da će, kada fosilni zapis bude detaljno proučen, nedostajuće karike biti pronađene.

Evolucionisti su, verujući u Darwinovo proročanstvo, još od sredine 19. veka, širom sveta tragali za fosilima i kopali tražeći nedostajuće karike. Uprkos njihovim najvećim naporima, još uvek nije

otkrivena nijedna prelazna forma. Svi fosili izvađeni na iskopinama pokazali su da se, suprotno verovanju evolucionista, život pojavio na Zemlji iznenada i potpuno formiran. Pokušavajući da dokažu svoju teoriju, evolucionisti su nesvesno uzrokovali da ona propadne.

Jedan poznati britanski paleontolog, Derek Ejer (Derek V. Ager), priznaje ovu činjenicu, čak iako je i sam evolucionista:

"Ispada da ako ispitamo fosilni zapis detaljno, bilo na nivou redova ili na nivou vrsta, mi uvek i nanovo nalazimo - ne postepenu evoluciju, nego iznenadnu eksploziju jedne grupe organizama na račun druge." 21

Jedan drugi evolucionista, paleoantropolog Mark Černecki (Mark Czarnecki), komentariše ovako:

"Glavni problem u dokazivanju teorije evolucije bio je fosilni zapis - otisci iščezlih vrsta sačuvani u Zemljinim geološkim formacijama. Ovaj zapis nikada nije otkrio tragove Darwinovih hipotetičkih prelaznih vrsta - umesto toga, vrste se pojavljuju i nestaju iznenadno i ova anomalija podržala je argumente zastupnika stvaranja da je svaka vrsta kreirana od strane Boga." 22

Oni su se, takođe, morali nositi sa uzaludnošću čekanja da se "nedostajuće" prelazne forme pojave nekada u budućnosti, kao što je to objasnio profesor paleoantropologije sa Glazgov Univerziteta, Nevil Xorx (T. Neville George):

"Nema više potrebe izvinjavati se zbog siromaštva fosilnog zapisa. Na neki način, fosilni zapis je postao gotovo toliko bogat da je postao nepogodan za rukovanje i otkriva se brže nego što se može proučiti... On (fosilni zapis) i pored svega toga nastavlja da biva sastavljen uglavnom od pukotina." 23

Život se pojavio na Zemlji iznenada i u složenim oblicima

Kada se slojevi Zemlje i fosilni zapis ispituju, može se videti da su se svi živi organizmi pojavili istovremeno. Evolucionisti kažu da je najstariji sloj Zemlje u kome su pronađeni fosili živih organizama onaj koji su označili kao "kambrijum". Wegovu starost su procenili na navodnih 500-550 miliona godina.

Fosili organizama nađenih u slojevima koji pripadaju navodnom kambrijumskom periodu pojavili su se u fosilnom zapisu iznenada - nema njihovih prethodno postojećih predaka. Fosili nađeni u kambrijumskim stenama pripadaju puževima, trilobitima, sunđerima, glistama, meduzama, morskim ježevima i drugim složenim beskičmenjacima. Ovaj široki mozaik živih organizama načinjen od jednog tako velikog broja složenih organizama, pojavio se tako iznenadno da se taj čudesni događaj u geološkoj literaturi naziva "kambrijumska eksplozija".

Najveći deo životnih oblika nađen u ovom sloju ima složene sisteme kao što su oči, škrge, cirkulatorni sistem i napredne fiziološke strukture koje nisu različite od istih koji su uočljivi kod njihovih savremenih predstavnika. Na primer, oko kod trilobita sa duplim soćivom u obliku saća je jedno čudo dizajna. Dejvid Raup (David Raup), profesor geologije na Univerzitetima Harvard, Ročester i Čikago, kaže: "Trilobiti su imali optimalan dizajn koji bi danas zahtevao dobro istreniranog i maštovitog optičkog inženjera da ga razvije." 24

Ovi složeni beskičmenjaci pojavili su se iznenada i kompletno formirani, bez bilo kakve karike ili prelazne forme između njih i jednoćelijskih organizama koji su navodno bili jedini oblik života pre njih.

Ričard Monasterski (Richard Monastersky), urednik časopisa Earth Sciences, koji je jedan od popularnih izdanja evolucionističke literature, izjavljuje sledeće o "kambrijumskoj eksploziji" koja je došla kao jedno potpuno iznenađenje za evolucioniste:

"Istraživači imaju otada otkrivene hiljade izvrsno sačuvanih fosila koji nude jedan kratak pogled unazad, u jednu prekretnicu u istoriji života. Taj momenat, pre nekih 550 miliona godina, upravo na početku Zemljinog kambrijumskog perioda, označava evolucionu eksploziju koja je napunila mora sa prvim složenim bićima na svetu. U jednom treptaju geološkog vremena, planeta kojom su dominirale jednostavne životinje nalik na sunđer, ustupila je mesto jednoj planeti kojom vlada široka raznolikost visoko razvijenih zveri, životinja čiji srodnici još i danas nastanjuju svet." 25

Kako je Zemlja odjednom postala preplavljena jednim tako velikim brojem životinjskih vrsta i kako su se ovi posebni tipovi vrsta mogli pojaviti bez zajedničkog pretka - pitanja su koja ostaju neodgovorena od strane evolucionista. Zoolog sa Oksforda, Ričard Davkins, jedan od najistaknutijih zagovornika evolucionističke misli u svetu, ovako komentariše ovu realnost koja poništava same korene svih argumenata koje on brani:

"Na primer, kambrijumski slojevi stena, stari oko 600 miliona godina, najstariji su u kojima nalazimo većinu od glavnih grupa beskičmenjaka. I mnoge od njih nalazimo u jednom već naprednom stadijumu evolucije, u njihovom samom startu, to jest, odmah nakon što su se pojavili.

To je tako da pomislite da su bili usađeni tamo, bez bilo kakve evolucione istorije. Nepotrebno je reći, ova pojava iznenadnog usađivanja je oduševila zastupnike stvaranja." 26

Kao što je Davkins bio prisiljen sa prizna, kambrijumska eksplozija je jak dokaz za stvaranje zato što je stvaranje jedini način da se objasni pojava života na Zemlji u njegovoj punoj formi. Daglas Futujama, jedan istaknuti biolog evolucionista, priznaje ovu činjenicu i izjavljuje: "Organizmi su se ili pojavili na Zemlji sasvim razvijeni, ili nisu. Ako nisu, onda su se morali razviti iz prethodno postojećih vrsta, pomoću nekog procesa modifikacije. A ako su se pojavili u jednom sasvim razvijenom stanju, onda su zaista morali biti stvoreni od neke svemoćne inteligencije." 27 Sam Darwin je prepoznao ovu mogućnost kada je napisao: "Ukoliko su brojne vrste koje pripadaju istom rodu ili porodici zaista započele odjednom, ta činjenica bila bi fatalna za teoriju postanka putem polaganih modifikacija kroz prirodnu selekciju." 28 Kambrijumski period nije ništa više ili manje nego "smrtonosni udarac" za Darvina. Zbog ovoga, švajcarski evolucionista, paleoantropolog Stefan Bengston, priznaje nedostatak prelaznih karika dok opisuje kambrijumski period i kaže: "Zagonetan (i zbunjujući) za Darvina, ovaj događaj nas još uvek zasljepljuje." 29

Kao što se može videti, fosilni zapis ukazuje da živi organizmi nisu evoluirali iz primitivnih u napredne forme, nego da su se umesto toga poja-vili iznenada, odjednom i u jednom savršenom stanju. Ukratko, živi organizmi nisu nastali evolucijom; oni su bili stvoreni.

Bajka O Prelazu Iz Vode Na Kopno

Evolucionisti retpostavljaju da su morski beskićmenjaci, koji se pojavljuju u kambrijumskom sloju, nekako evoluirali u ribe tokom desetina miliona godina. Međutim, upravo kao što kambrijumski beskićmenjaci nemaju predaka, isto tako ne postoje ni prelazne karike koje bi pokazivale da se između ovih beskićmenjaka i riba odigrala nekakva evolucija. Treba primetiti da između beskićmenjaka i riba postoji velika razlika u građi. Beskićmenjaci imaju tvrda tkiva sa spoljne strane, dok su ribe kićmenjaci koje imaju svoja tvrda tkiva smeštena unutar tela. Jedna takva evolucija zahtevala bi milione koraka da bi bila završena i trebalo bi da postoje milijarde prelaznih formi koje bi predstavljale te korake.

Evolucionisti su kopali po fosilnim slojevima oko 140 godina tražeći ove hipotetične forme. Oni su pronašli milione fosila beskićmenjaka i milione ribljih fosila, a ipak, niko nikada nije pronašao makar i jedan fosil koji je u sredini između njih.

Jedan evolucionista, paleoantropolog Xerald Tod (Gerald T. Todd), priznaje ovu činjenicu u članku naslovljenom "Evolucija pluća i poreklo koštanih riba":

"Sve tri podgrupe koštanih riba pojavljuju se u fosilnom zapisu otprilike u isto vreme. Oni se po svojoj građi već široko razilaze i teško su oklopljeni. Kako su oni nastali? Kako to da svi oni imaju teški oklop? I, zašto nema tragova ranijih, prelaznih formi?" 30

Evolucionistički scenario ide jedan korak dalje i tvrdi da su se ribe, koje su evoluirale od beskićmenjaka, onda transformisale u vodozemce. Ali, za ovaj scenario takođe nedostaju dokazi. Ne postoji nijedan jedini fosil koji potvrđuje da su ikada postojali neki organizmi poluribe-poluvodozemci. Ova činjenica je, iako nerado, potvrđena od strane dobro poznatog evolucionističkog autoriteta Roberta Kerola (Robert L. Carroll), koji je autor dela Paleontologija kićmenjaka i evolucija (Vertebrate Paleontology and Evolution): "Mi nemamo prelaznih fosila između riba ripidistija (njegov omiljeni "predak" četvoronožnih kićmenjaka) i ranih vodozemaca." 31 Dvojica evolucionista, paleontolozi Kolbert (Colbert) i Morales su u vezi sa tri osnovne grupe vodozemaca - žaba, guštera i sesilija, dali ovakav komentar:

"Nema dokaza za bilo kakve paleozojske vodozemce koji su imali kombinovane karakteristike koje bi bile očekivane za jednog zajedničkog pretka. Najstarije poznate žabe, gušteri i sesilije veoma su slične svojim živim prethodnicima." 32

Sve do pre pedeset godina, evolucionisti su smatrali da je jedno takvo biće zaista i postojalo. Ova riba, zvana celakanta (iz grupe šakoperki), čija je starost procenjena na 410 miliona godina, bila je predstavljena kao prelazna forma sa jednim primitivnim plućima, sa razvijenim mozgom, sa digestivnim i cirkulatornim sistemom spremnim da funkcioniše na zemlji, i čak sa jednim primitivnim mehanizmom za hodanje. Ove anatomske interpretacije prihvaćene su kao nepobitna istina među

naučnim krugovima sve do kraja 30-ih godina. Celakanta je bila predstavljena kao jedna prava prelazna forma koja dokazuje evolucionistički prelaz iz vode na kopno.

Međutim, 22. decembra 1938. došlo je do jednog veoma interesantnog otkrića u Indijskom okeanu. Ulovljen je jedan živi član iz familije celakanti, prethodno predstavljenog kao prelazna forma koja je izumrla pre sedamdeset miliona godina! Otkriće jednog "živog" prototipa celakante je, bez sumnje, zadalo jak udarac evolucionistima. Evolucionista, paleoantropolog Smit (J. L. B. Smith) je rekao da on ne bi mogao biti više iznenađen čak i kad bi naišao na živog dinosaura. 33 U godinama koje su usledile, u više navrata, u različitim delovima sveta ulovljeno je preko 200 riba celakanta.

Živi celakanti otkrili su koliko daleko evolucionisti mogu otići u doterivanju svojih zamišljenih scenarija. Nasuprot njihovim tvrdnjama, ribe celakante nisu imale primitivna pluća, niti veliki mozak. Za organ koji su evolucionisti predstavili kao primitivna pluća ispostavilo se da nije bio ništa drugo do jedna lipidna kesica. 34 Štaviše, riba celakanta, koja je predstavljena kao "kandidat za gmizavca koji je polako postajao pripremljen da pređe iz vode na kopno", bio je u stvari riba koja živi u dubinama okeana i koja se nikada ne približava površini bliže od 180 metara. 35

Poreklo Ptica I Sisara

Prema teoriji evolucije, život je nastao i evoluirao u moru, i onda je transportovan na kopno preko vodozemaca. Ovaj evolucionistički scenario takođe predlaže da su vodozemci evoluirali u gmizavce, bića koja žive samo na kopnu. Ovaj scenario je ponovo neverovatan zbog velikih strukturnih razlika između ove dve klase životinja. Na primer, jaje vodozemca je dizajnirano za razvoj u vodi, dok je jaje gmizavca dizajnirano za razvoj na kopnu. Jedna "korak po korak" evolucija nekog vodozemca ne dolazi u obzir zato što nije moguće da jedna vrsta preživi bez savršeno i potpuno dizajniranog jajeta. Štaviše, kao i obično, nema dokaza o prelaznim formama za koje se pretpostavljalo da su povezivale vodozemce sa gmizavcima. Evolucionista, paleontolog Robert Kerol, autoritet u paleontologiji kičmenjaka, mora prihvatiti da su "rani gmizavci bili veoma različiti od vodozemaca i da njihovi preci još uvek nisu pronađeni". 36

Ipak, beznadežni scenariji evolucionista osuđeni na propast ovde još nisu završeni. Još uvek ostaje problem kako učiniti da ova bića polete! Budući da evolucionisti veruju da ptice mora da su nekako evoluirale, oni tvrde da su one nastale transformisanjem od gmizavaca. Međutim, nijedan od mehanizama specifičnih za ptice, koji imaju jednu potpuno drugačiju građu od životinja koje borave na kopnu, ne može biti objašnjen postepenom evolucijom. Kao prvo, krila, koja su osobina karakteristična za ptice, jedan su veliki ćorsokak za evolucioniste. Jedan evolucionista, Engin Korur, priznaje nemogućnost evolucije krila:

"Zajednička karakteristika očiju i krila je da ona mogu funkcionisati jedino ako su potpuno razvijena. Drugim rečima, jedno polurazvijeno oko ne može videti; jedna ptica sa napola formiranim krilima ne može leteti. Kako su ovi organi nastali, ostaje jedna od misterija prirode koja treba biti rasvetljena." 37

Pitanje "kako je savršena građa krila nastala kao rezultat uzastopnih nasumičnih mutacija" ostaje potpuno neodgovoreno. Nema načina da se objasni kako su se prednji udovi gmizavca mogli promeniti u savršeno funkcionalna krila, kao rezultat destrukcije u gmizavačkim genima (mutacija).

Štaviše, samo posedovanje krila nije dovoljno jednom organizmu sa kopna da poleti. Organizmi koji žive na kopnu lišeni su mnogih mehanizama u telesnoj građi koje ptice koriste za letenje. Na primer, kosti ptica su mnogo lakše nego kosti životinja koje žive na kopnu. Wihova pluća funkcionišu na drugačiji način. Oni imaju drugačiji mišićni i koštani sistem i veoma specijalizovan kardio-vaskularni sistem. Ove karakteristike su preduslovi za letenje, koji su potrebni, u najmanju ruku, toliko koliko i krila. Ovi mehanizmi morali su postojati svi zajedno i u isto vreme; oni nisu mogli biti formirani postepeno - "akumuliranjem". Evo zašto je teorija koja tvrdi da su kopnjeni organizmi evoluirali u organizme koji lete potpuno pogrešna.

Sve ovo nameće jedno drugo pitanje: čak i ako pretpostavimo da je ova nemoguća priča istinita, zašto onda evolucionisti nisu u stanju pronaći bilo kakav "polukrilati" ili "jednokrilati" fosil da podrže svoju priču?

Još jedna navodno prelazna forma: Arheopteriks

Evolucionisti kao odgovor na prethodno izneseno pitanje izgovaraju ime jednog jedinog bića. To je fosil jedne ptice zvane Arheopteriks (Archaeo-ptyryx), koja je jedna od najšire poznatih takozvanih prelaznih formi između samo nekoliko koje evolucionisti još uvek brane. Arheopteriks, koji je prema evolucionistima predek savremenih ptica, živio je pre 150 miliona godina. Teorija kaže da su neki od dinosaurusa sa malim krljuštima po imenu Velociraptor ili Dromeosaur evoluirali stićući krila i onda počinjali da lete. Tako se za Arheopteriksa pretpostavlja da je on prelazna forma koja je skrenula od svog dinosauruskog pretka i počela po prvi put da leti.

Međutim, poslednje studije fosila Arheopteriksa ukazuju da ovo biće uopšte nije prelazna forma, nego jedna vrsta ptice koja ima neke karakteristike neznatno različite od današnjih ptica.

Teza da je Arheopteriks bio "poluptica" koja nije mogla sasvim dobro da leti bila je popularna u evolucionističkim krugovima sve do nedavno. Odsutnost sternuma, to jest jedne grudne kosti kod ovog organizma, ili u najmanju ruku, to što ta kost nije bila kao kod ptica koje lete, smatrana je najvažnijim dokazom da ova ptica nije mogla da leti kako treba. (Ova grudna kost je kost koja se nalazi ispod grudnog koša, a na koju su pričvršćeni mišići za letenje. Danas je ova grudna kost uočena kod svih ptica koje lete i koje ne lete, pa čak i kod slepih miševa - letećih sisara koji pripadaju potpuno drugačijoj grupi životinja.)

Međutim, sedmi fosil Arheopteriksa, nađen 1992. godine, uzrokovao je veliko zaprepaštenje među evolucionistima. Razlog je bio to što je kod ovog fosila Arheopteriksa grudna kost, za koju se od strane evolucionista pretpostavljalo da je već dugo nedostajala, u stvari postojala. Nedavno pronađeni fosil opisan je u časopisu Nature sledećim rečima:

"Nedavno otkriveni, sedmi primerak Arheopteriksa, sadrži delimično pravougaoni sternum za kojim se dugo tragalo, ali koji nikada nije bio otkriven. Ovo svedoči o njegovim snažnim mišićima za letenje." 38

Ovo otkriće poništilo je glavnu potporu tvrdnji da je Arheopteriks bio poluptica koja nije mogla da leti kako treba.

Na drugoj strani, struktura ptičijeg perja postala je jedan od najvažnijih dokaza koji potvrđuju da je Arheopteriks bio ptica koja dobro leti, u pravom smislu te reči. Asimetrična struktura perja Arheopteriksa identična je onoj kod savremenih ptica, što pokazuje da je životinja mogla savršeno da leti. Kao što je izjavio poznati paleontolog Karl Danbar (Carl O. Dunbar): "Jasno je uočljivo da Arheopteriks, zbog svog perja, treba da bude klasifikovan kao ptica." 39

Još jedna činjenica koja je otkrivena na osnovu građe Arheopteriksovog perja bio je toplokrvni metabolizam ove ptice. Kao što je poznato, gmizavci i dinosaurusi su hladnokrvne životinje na koje više utiče temperatura okoline, nego što oni sami, nezavisno, mogu regulisati temperaturu tela.

Jedna veoma važna funkcija perja kod ptica je održavanje toplote njenog tela. Činjenica da je Arheopteriks imao perje pokazuje da je on, nasuprot dinosaurusa, bio prava toplokrvna ptica koja je sama održavala toplotu svoga tela.

Špekulacije evolucionista: zubi i kanxe Arheopteriksa

Dve važne stvari na koje se evolucionisti oslanjaju kada tvrde da je Arheopteriks prelazna forma, jesu kanxe na krilima ove ptice i njeni zubi.

Istina je da Arheopteriks ima kanxe na svojim krilima i zube u svom kljunu, ali ove karakteristike ne ukazuju da ova bića imaju ikakvu vrstu srodstva sa gmizavcima. Pored toga, dve vrste ptica koje žive danas, turako (Taouraco) i hoacin (Hoatzin), imaju kanxe koje im služe da se drže za grane. Ovi organizmi su bez ikakve sumnje ptice, bez ikakvih gmizavačkih karakteristika. To je razlog zašto je potpuno neosnovano tvrditi da je Arheopteriks prelazna forma samo na osnovu postojanja kanxi na njegovim krilima.

A ni zubi u Arheopteriksovom kljunu ne upućuju na to da je on prelazni oblik. Evolucionisti su napravili namernu varku govoreći da su ovi zubi karakteristika gmizavaca. Međutim, zubi nisu tipična osobina gmizavaca. Danas neki gmizavci imaju zube, a drugi ne. Štaviše, Arheopteriks nije jedina ptičija vrsta koja ima zube. Istina je da ptice sa zubima ne postoje danas, ali kada pogledamo u fosilni zapis, vidimo da je i u doba Arheopteriksa, kao i u doba posle njega, i čak do prilično skoro, postojao jedan poseban rod ptica koji bi mogao biti nazvan "ptice sa zubima".

Najvažnija stvar je to da je oblik zuba Arheopteriksa i drugih ptica sa zubima potpuno drugačiji od oblika zuba njihovih navodnih predaka, dinosaurusa. Poznati ornitolozi (naučnici koji proučavaju ptice) Martin, Stjuard (Steward) i Vetston (Whetstone) uočili su da Arheopteriks i druge ptice sa zubima imaju zube sa ravnim površinama na vrhu i velikim kore-novima, dok su zubi teropodnih dinosaurusa, navodnih predaka ovih ptica, izbočeni kao testera i imaju uske korenove. 40

Istraživači su takođe uporedili kosti zgloba prednjeg uda Arheopteriksa i njihovih navodnih predaka, dinosaurusa, i nisu uočili sličnosti među njima. 41

Studije anatomija kao što su Tarsitano, Heć (Hecht) i Voker (A. D. Walker) otkrile su da su neke "sličnosti" za koje se tvrdilo da postoje između ovog organizma i dinosaurusa (kao što je predloženo od strane Xona Ostroma (John Ostrom), istaknutog autoriteta, koji tvrdi da je Arheopteriks evoluirao od dinosaurusa), bile u stvari samo pogrešne interpretacije. 42

Svi ovi nalazi ukazuju da Arheopteriks nije bio prelazna karika, nego samo ptica koja je spadala u kategoriju ptica koja se može nazvati "ptice sa zubima".

Arheopteriks i fosili drugih drevnih ptica

Dok su evolucionisti desetinama godina tvrdili da je Arheopteriks najveći dokaz za njihov scenario u vezi sa evolucijom ptica, neki nedavno nađeni fosili poništavaju taj scenario u drugim aspektima.

Lianhai Hou (Lianhai Hou) i Zonghe Zou (Zhonghe Zhou), dva paleontologa na Kineskom institutu za paleontologiju kićmenjaka, 1995. su otkrili novi ptićiji fosil kojeg su nazvali Confuciusornis. Ova ptica je bila gotovo iz istog doba kao i Arheopteriks (navodno oko 140 miliona godina stara), ali nije imala nikakve zube u ustima. Dodatno, njen kljun i perje imaju iste karakteristike kao kod današnjih ptica. A pored toga što ima istu građu skeleta kao savremene ptice, ova ptica takođe ima kanxe na svojim krilima, upravo kao Arheopteriks. Ona je imala i jednu specijalnu strukturu, nazvanu "pigostil", koja je podupirala repno perje. Ukratko, ova ptica, koja je iz istog perioda kao i Arheopteriks (koji se smatra najstarijim pretkom svih ptica i koji je prihvaćen kao polugmizavac), veoma je lićila na savremene ptice. Ova ćinjenica pobila je sve evolucionistićke teze koje tvrde da je Arheopteriks primitivni predak svih ptica. 43

Jedan drugi fosil, iskopan u Kini u novembru 1996, uzrokovao je ćak i veću konfuziju. Postojanje ove, navodno 130 miliona godina stare ptice po imenu Liaoningornis objavili su Hou, Martin i Alan Fedućija (Alan Feduccia) u ćasopisu Science. Liaoningornis je imao grudnu kost na koju su bili pripojeni mišići za letenje, upravo kao kod savremenih ptica. Ova ptica ne razlikuje se od savremenih ptica takođe ni u drugim aspektima. Jedina razlika su zubi u njenom kljunu. Ovakva situacija pokazala je da ptice sa zubima uopšte nisu imale primitivnu strukturu, kako su navodili evolucionisti. 44 Ovo je rećeno u jednom ćlanku u ćasopisu Discover: "Kako su nastale ptice? Ovaj fosil kađe da nisu nastale od dinosaurusa." 45

Još jedan fosil koji pobija evolucionistićku tvrdnju u vezi sa Arheopteriksom je Eoalulavis. Građa krila Eoalulavisa, za kojeg je rećeno da je 30 miliona godina mlađi od Arheopteriksa, uoćena je kod savremenih ptica koje sporije lete. Ovo dokazuje da su pre navodno 120 miliona godina po nebu letele ptice koje se u mnogim aspektima ne razlikuju od savremenih ptica. 46

Ove ćinjenice još jednom zasigurno ukazuju da ni Arheopteriks ni neke druge drevne ptice slićne njemu nisu bile prelazne forme. Fosili ne pokazuju da su različite vrste ptica evoluirale jedna iz druge. Nasuprot tome, fosilni zapis dokazuje da su današnje savremene ptice i neke arhaićne ptice, kao Arheopteriks, u stvari živele zajedno, u isto vreme. Ali su neke od ovih vrsta ptica, kao na primer Arheopteriks i Confuciusornis, izumrle i samo je jedan deo od prvobitno postojećih vrsta bio u stanju da preživi do današnjih dana.

Ukratko, neke naroćite karakteristike Arheopteriksa ne ukazuju da je ovaj organizam bio prelazna forma! Stefan Xej Guld i Nils Eldrix, dva paleontologa sa Harvarda i širom sveta poznati evolucionisti, prihvataju da je Arheopteriks "mozaićni" organizam koje poseduje različite karakte-ristike u svojoj građi, ali da on ipak nikako ne mođe biti smatran prelaznom formom! 47

Zamišljena karika ptica-dinosaurus

Prilikom pokušaja predstavljanja Arheopteriksa kao prelazne forme, evolucionisti tvrde da su ptice evoluirale od dinosaurusa. Međutim, jedan od najpoznatijih ornitologa u svetu, Alan Fedućija, sa Univerziteta Severna Karolina, suprotstavlja se teoriji da su ptice u srodstvu sa dinosaurusima, uprkos ćinjenici da je i on sam evolucionista. Fedućija o ovome kađe:

"Ja sam proučavao ptičije lobanje tokom 25 godina i kako god pogledam, ne vidim nikakvu sličnost. Ja je jednostavno ne vidim... Poreklo ptica od teropodnih dinosaurusa će, po mom mišljenju, biti najveća zabuna paleontologije 20. veka." 48

Leri Martin (Larry Martin), specijalista na području drevnih ptica sa Univerziteta Kansas, suprotstavlja se teoriji da su ptice došle po istoj lozi kao i dinosaurusi. Dok je komentarisao kontradiktornosti u koje evolucija upada po ovom pitanju, Martin je izjavio:

"Da vam pravo kažem, ukoliko bih morao podržati dinosau-rusko poreklo ptica sa ovim karakteristikama, ja bih se uznemirio i zbunio svaki put kada bih morao da ustanem i govorim o tome." 49

Da sumiramo. Scenario "Evolu-cije ptica", konstruisan jedino na bazi Arheopteriksa, nije ništa drugo do produkt predrasuda i puko priželjkivanje evolucio-nista.

Poreklo sisara

Kao što smo ranije istakli, teorija evolucije zastupa stav da su se neka zamišljena bića koja su izašla iz mora transformisala u gmizavce i da su se ptice formirale evolucijom gmizavaca. Prema istom scenariju, gmizavci su preci ne samo ptica nego isto tako i sisara. Međutim, postoje velike strukturne pukotine između gmizavaca, koji imaju krljušti na svojim telima, koji su hladnokrvni i koji se razmnožavaju polaganjem jaja, sa jedne strane, i sisara koji imaju krzno na svojim telima, koji su toplokrvni i koji se razmnožavaju izležući svoje potomstvo kao živo, sa druge strane.

Jedan primer strukturnih barijera između gmizavaca i sisara je građa njihove vilice. Donja vilica sisara sastoji se samo od jedne kosti u kojoj su smešteni zubi. Kod gmizavaca postoje tri male kosti na obe strane donje vi-lice. Druga osnovna razlika je to što svi sisari imaju tri kosti u srednjem uhu (čekić, nakovanj i uzengija). A kod svih gmizavaca postoji samo jedna kost u srednjem uhu. Evolucionisti tvrde da su vilica i srednje uho gmizavaca postepeno evoluirali u vilicu i uho sisara. A ipak, pitanje kako se ova pro-mena dogodila ostaje neodgovoreno. Naróčito, nikada ne može biti objašnjeno kako je uho od samo jedne kosti evoluiralo u uho od tri kosti i kako je proces slušanja nastavio da funkcioniše u međuvremenu. Nije iznenađenje da nije pronađen nijedan jedini fosil koji bi povezo gmizavce i si-sare. Zbog ovoga je paleontolog Roxer Levin (Roger Lewin) bio prisiljen da kaže da je "prelaz ka prvom sisaru, koji se verovatno desio u samo jednoj ili najviše dve grane, još uvek enigma". 50

Xorx Gejlord Simpson, jedan od najvećih evolucionističkih autoriteta i osnivač neo-darvinističke teorije, daje slijedeći komentar na ovu činjenicu koja je potpuno zbunjujuća za evolucioniste:

"Najzagonetniji događaj u istoriji života na Zemlji je promena iz mezozoika, doba gmizavaca, u doba sisara. Bilo je to kao da je iznenada spuštena zavesa na stadijumu gde su sve vodeće uloge imali gmizavci, posebno dinosaurusi, u velikom broju i zbunjujućoj raznolikosti, i odmah ponovo bila podignuta da bi otkrila istu okolinu, ali potpuno novi raspored uloga, raspored u kojem se dinosaurusi uopšte ne pojavljuju, drugi gmizavci su malobrojni, a sve vodeće uloge igraju sisari takvih vrsta koje su se jedva naslućivale u prethodnim stadijumima." 51

Štaviše, kada su se sisari iznenada pojavili bili su već tada vrlo različiti jedni od drugih. Takve različite životinje, kao što su slepi miševi, konji, miševi i kitovi, svi su sisari i svi oni su se pojavili za vreme istog geološkog perioda. Ustanovljavanje evolucionog srodstva među njima je nemoguće, čak i unutar najširih granica mašte. Zoolog evolucionista Erik Lombard (R. Eric Lombard) ističe ovu stvar u članku koji je izašao u časopisu Evolution:

"Oni koji tragaju za specifičnom informacijom korisnom u konstruisanju evolucionog stabla sisara biće razočarani." 52

Sve ovo pokazuje da su se svi organizmi pojavili na Zemlji iznenada i u svojoj punoj formi, bez ikakvog evolucionog procesa. Ovo je konkretan dokaz činjenice da su oni bili stvoreni. Međutim, činjenicu da su žive vrste nastale po određenom redosledu - evolucionisti pokušavaju interpretirati kao pokazatelj evolucije. A, u stvari, redosled po kojem su se organizmi pojavili jeste "redosled stvaranja", budući da nije moguće (nema dokaza) govoriti o nekom evolucionom procesu. Sa superiornim i besprekornim stvaranjem, okeani, a onda i zemlja, bili su napunjeni živim organizmima, a na kraju je stvoren čovek.

Suprotno priči o "čovekolikom majmunu" koja se natura masama pomoću intenzivne medijske propagande, čovek se takođe pojavio na Zemlji iznenada i potpuno formiran.

Pogrešne Interpretacije Fosila

Pre nego što krenemo u detalje mita o evoluciji čoveka, treba spomenuti propagandni metod koji je uverio javnost u ideju da je biće "polučovek-polumajmun" zaista živelo nekada u prošlosti. Ovaj propagandni metod koristi se "rekonstrukcijama" načinjenim na osnovu fosila. Rekonstrukcije se mogu definisati kao crtanje slika ili konstruisanje modela živog organizma na bazi jedne jedine kosti - ponekad na bazi samo jednog fragmenta - koji je iskopan. "Ljudi-majmuni" koje mi vidimo u novinama, časopisima ili filmovima, u stvari su rekonstrukcije.

Budući da su fosili obično neuređeni i nekompletni, bilo koja pretpostavka bazirana na njima je verovatno potpuno špekulativna. U stvari, rekonstrukcije (crteži ili modeli) bazirane na fosilnim ostacima od strane evolucionista smišljeno su precizno pripremljene samo da bi potvrdile evolucione teze. Jedan antropolog sa Harvarda, Dejvid Pilbim (David R. Pilbeam), naglašava ovu činjenicu kada kaže: "U najmanju ruku, u paleoantropologiji podaci su još uvek oskudni i manjkavi tako da teorija veoma mnogo utiče na interpretacije. U prošlosti, teorije su jasno odražavale naše trenutne ideologije umesto stvarne podatke." 53 Budući da su ljudi visoko impresionirani vizualnim informacijama, ove rekonstrukcije veoma dobro služe ciljevima evolucionista, a to je da ubede ljude da su ova rekonstruisana bića stvarno postojala u prošlosti.

Ovde moramo istaći jednu posebno važnu stvar: rekonstrukcije bazirane na ostacima kostiju mogu otkriti jedino najopštije karakteristike objekta, budući da stvarni karakteristični detalji i meka tkiva vremenom brzo propadaju i išćezavaju. Zbog toga, sa špekulativnom interpretacijom mekih tkiva, rekonstruisani crteži ili modeli postaju potpuno zavisni od mašte osobe koja ih pravi. Ernst Hooten (Ernst A. Hooten) sa Harvard Univerziteta objašnjava ovu situaciju ovako:

"Pokušati restaurirati meke delove je jedan čak još hazardniji poduhvat. Usne, oči, uši i nagib nosa ne ostavljaju indikacije na delovima kostiju koji leže ispod njih. Vi sa jednakom lakoćom na neandertaloidnoj lobanji možete modelirati osobine šimpanze kao i crte lica filozofa. Ako ove navodne restauracije drevnih tipova čoveka imaju ikakve naučne vrednosti, onda je to zaista samo u sasvim maloj meri i one su pogodne jedino da zavedu javnost... zato, ne verujte rekonstrukcijama."

54

U stvari, evolucionisti su izmislili tako besmislene priče da oni čak pripisuju različita lica jednoj te istoj lobanji. Tri različito rekonstruisana crteža načinjena za fosil nazvan *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*), poznati su primer takvog falsifikovanja.

Pristrasna interpretacija fosila ili fabrikovanje mnogih imaginarnih rekonstrukcija su pokazatelj kako često evolucionisti pribegavaju trikovima. A ipak, to izgleda nevino kada se uporedi sa namernim falsifikatima koji su bili izvršeni u istoriji evolucije.

Falsifikati Evolucije

Ne postoji nijedan konkretan fosilni dokaz koji podržava sliku "čoveka-majmuna" koja se neprekidno propagira od strane medija i evolucionističkih akademskih krugova. Sa četkicama u svojim rukama evolucionisti proizvode imaginarna bića, a činjenica da ovi crteži ipak ne odgovaraju fosilima, predstavlja ozbiljan problem za njih. Jedan od interesantnih metoda kojima se služe da bi prevazišli ovaj problem jeste da "proizvedu" fosile koje ne mogu pronaći. Pildaunski čovek, najveći skandal u istoriji nauke, tipičan je primer ovog metoda.

Pildaunski čovek: Vilica orangutana i lobanja čoveka!

Dobro poznati doktor i takođe amater paleoantropolog, Čarls Davson (Charles Dawson), tvrdio je da je 1912. godine pronašao kost vilice i deo lobanje u jami u Pildaunu u Engleskoj. Pa iako je kost vilice bila više nalik na majmunsku, zubi i lobanja bili su kao kod čoveka. Ovi primerci su nazvani "Pildaunski čovek". Za njih se tvrdilo da su bili stari 500 hiljada godina, a izloženi su u nekolicini muzeja kao apsolutni dokaz evolucije čoveka. Tokom više od 40 godina napisani su mnogi naučni članci o "Pildaunskom čoveku", načinjene su mnoge interpretacije i crteži, a ovaj fosil je bio predstavljen kao važan dokaz evolucije čoveka. Ne manje od pet stotina doktorskih teza bilo je napisano o toj temi. 55 Poznati američki paleoantropolog Henri Osborn (Henry Fairfield Osborn), dok je bio u poseti Britanskom muzeju 1935, rekao je: "...Moramo se uvek nanovo podsećati da je priroda puna paradoksa i ovo je jedno zavidljivo otkriće o ranom čoveku..." 56

Godine 1949. Kenet Oukli (Kennet Oakley) iz paleontološkog odeljenja Britanskog museja isprobao je metod "testiranja fluorom", jedan novi test korišćen za određivanje starosti fosila. Proba je načinjena na fosilu Pildaunskog čoveka. Rezultat je bio zapanjujući. Za vreme testa se shvatilo da kost vilice Pildaunskog čoveka ne sadrži nimalo fluora. Ovo pokazuje da je bila sahranjena pod zemljom pre ne više od nekoliko godina. A lobanja, koja je sadržavala samo malu količinu fluora, kako se na testu pokazalo, bila je stara samo nekoliko stotina godina.

Poslednje hronološke studije napravljene metodom fluora potvrdile su da je lobanja stara samo nekoliko hiljada godina. Utvrđeno je da zubi u vilici pripadaju jednom orangutanu i da su bili veštački umetnuti, kao i da su "primitivne" alatke koje su otkrivene zajedno sa fosilima u stvari samo jednostavne imitacije alatki koje su bile izoštrene čeličnim oruđima. 57 U detaljnim analizama

upotpunjenim od strane Veinera (Weiner) ovaj falsifikat je javnosti otkriven 1953. Lobanja je pripadala 500 godina starom čoveku, a kost donje vilice pripadala je nedavno uginulom majmunu! Zubi su nakon toga bili specijalno smešteni u niz, i dodati vilici, a spojevi zuba su bili popunjeni u nameri da podsećaju na spojeve zuba čoveka. Onda su svi ovi delovi obojeni kalijum-dihromatom da bi dobili zastareli izgled. Ova boja počela je nestajati kada su delovi fosila bili umočeni u kiselinu. Le Gros Klark (Le Gros Clark), koji je bio član tima koji je razotkrio falsifikat, nije mogao sakriti svoje zaprepašćenje i rekao je da "tragovi veštačkog oštećenja odmah upadaju u oči. U stvari, toliko su bili očigledni da sa pravom možemo pitati - kako to da ranije nisu bili uočeni?" 58 Nakon svega ovoga "Pildaunski čovek" je brzo sklonjen iz Britanskog muzeja gde je bio izložen više od 40 godina.

Čovek iz Nebraske: Jedan jedini svinjski zub

Godine 1922, Henri Osborn, upravnik Američkog prirodjačkog muzeja, objavio je da je u Zapadnoj Nebraski, blizu mesta Snejk Bruk (Snake Brook), pronašao fosil zuba kutnjaka koji je navodno iz perioda pliocena (pre 3-9 miliona godina, prema evolucionističkom računanju vremena). Ovaj zub je navodno imao karakteristike koje su zajedničke za čoveka i majmuna. Započele su duboke naučne rasprave u kojima su neki tumačili da zub pripada organizmu *Pithecanthropus erectus*, dok su drugi tvrdili da je bliži ljudskom biću. Ovaj fosil, koji je izazvao obimnu debatu, nazvan je "Čovek iz Nebraske". Odmah mu je, takođe, dato i "naučno ime": *Hesperopithecus haroldcooki*.

Mnogi autoriteti dali su Osbornu svoju podršku. Samo na osnovu ovog jednog zuba, nacrtane su rekonstrukcije glave i tela Čoveka iz Nebraske. Štaviše, Čovek iz Nebraske je čak naslikan zajedno sa njegovom ženom i decom, kao cela porodica u prirodnom ambijentu.

Svi ovi scenariji razvijeni su samo na osnovu jednog zuba. Evolucionistički krugovi priznali su ovog "čoveka duha" do te mere da je jedan istraživač, po imenu Vilijam Brajan (William Brayan), kada se suprotstavio ovim pristrasnim zaključcima koji se oslanjaju samo na jednom zubu, bio veoma strogo iskritikovao.

Godine 1927. pronađeni su takođe i ostali delovi skeleta ovog fosila. Prema ovim novootkrivenim delovima, zub nije pripadao niti čoveku, a niti majmunu. Shvaćeno je da je pripadao jednoj izumrloj vrsti divlje američke svinje. Vilijem Gregori (William Gregory) ovako je naslovio svoj članak objavljen u časopisu *Science* u kome je objavio svoju grešku: "*Hesperopithecus*: Očigledno ni majmun, a ni čovek." 59 Tada su svi crteži Čoveka iz Nebraske i "njegove porodice" bili žurno uklonjeni iz evolucionističke literature.

Ota Benga: Afrikanac u kavezu

Nakon što je Darwin sa svojom knjigom *Poreklo čoveka* (*The Descent of Man*) promovisao tvrdnju da je čovek evoluirao od majmunolikog bića, počeo je tražiti fosile koji bi ovu tvrdnju i podržali. Međutim, neki evolucionisti verovali su da se bića "polučovek-polumajmun" mogu naći ne samo u fosilnom zapisu, nego takođe, kao i danas postojeća bića, u različitim delovima sveta. Na početku 20. veka ova potera za "živim prelaznim karikama" dovela je do nesrećnih slučajeva, od kojih je jedan od najokrutnijih bio onaj sa Pigmejcem po imenu Ota Benga.

Ota Benga je zatvoren 1904. od strane jednog evolucionističkog istraživača u Kongu. Na njegovom jeziku, ime Ota Benga značilo je "prijatelj". On je imao ženu i dvoje dece. Vezan lancima i bačen u kavez kao životinja, on je odveden u SAD gde su ga evolucionistički naučnici izložili javnosti na svetskom sajmu u Sent Luisu zajedno sa nekim majmunskim vrstama i predstavili ga kao "najbližu čovekovu prelaznu kariku". Dve godine kasnije, odveli su ga u zoo-vrt Bronks u Wu Jorku i tamo ga izložili sa oznakom "drevni preci čoveka" zajedno sa nekoliko šimpanzi, gorilom po imenu Dina i orangutanom zvanim Dohung. Dr. Vilijem Hornadej (William T. Hornaday), evolucionista, direktor zoološkog vrta, držao je duge govore o tome kako je ponosan što ima ovu izuzetnu "prelaznu formu" u svom zoo-vrtu i tretirao je zatvorenog Ota Bengu kao običnu životinju. Nemoćan da se nosi sa tretmanom kojem je bio podvrgnut, Ota Benga je na kraju izvršio samoubistvo. 60

Pildaunski čovek, Čovek iz Nebraske, Ota Benga... Ovi skandali pokazuju da se evolucionistički naučnici ne ustručavaju da upotrebe bilo kakvu vrstu nenaučnog metoda da bi dokazali svoju teoriju. Imajući ovo na umu, susrećemo se sa sličnom situacijom kada pogledamo i na druge takozvane dokaze za mit o "evoluciji čoveka". Imamo dakle jednu izmišljenu priču i armiju dobrovoljaca spremnih na sve, da tu priču i potvrde.

Scenario Evolucije Čoveka

U prethodnim poglavljima videli smo da u prirodi nema mehanizama koji bi naveli organizme da evoluiraju, i videli smo da su žive vrste nastale, ne kao rezultat evolucionog procesa, nego da se pojavljuju sasvim iznenada u njihovoj sadašnjoj savršenoj formi. To jest, one su stvorene svaka posebno. Zbog toga je očigledno da je i "evolucija čoveka", isto tako, samo priča koja se nikada nije desila.

Šta onda evolucionisti predlažu kao osnovu za svoju priču?

Wihova osnova je postojanje mnoštva fosila na kojima su evolucionisti u stanju da izgrade i razviju imaginarne interpretacije. Kroz celu istoriju živelo je više od 6.000 majmunskih vrsta, a većina njih su izumrle. Danas, samo 120 majmunskih vrsta živi na Zemlji. Ovih, otprilike, 6.000 majmunskih vrsta, od kojih su većina izumrle vrste, predstavljaju bogat izvor za evolucioniste.

Evolucionisti su napisali scenario evolucije čoveka poređavši u niz neke lobanje koje su im odgovarale, od najmanje do najveće, i ubacivši lobanje nekih izumrlih ljudskih rasa među njih. Prema ovom scenariju, ljudi i savremeni majmuni imaju zajedničke pretke. Ova bića evoluirala su vremenom i neka od njih su postala majmuni današnjice, dok je druga grupa, koja je sledila drugu granu evolucije, postala današnji čovek.

Međutim, svi paleontološki, anatomski i biološki nalazi pokazali su da je ova tvrdnja evolucije jednako lažna i ništavna kao i sve druge. Nijedan čvrst ili stvaran dokaz nije pružen da dokaže da postoji srodstvo između čoveka i majmuna, izuzev falsifikata, izvrtanja i zavodećih crteža i komentara.

Fosilni zapis nam pokazuje da su kroz celu istoriju ljudi bili ljudi, a majmuni - majmuni. Neki od fosila za koje evolucionisti tvrde da su preci čoveka, u stvari pripadaju ljudskim rasama koje su živеле sve donedavno, do pre, otprilike, 2.000 godina, i onda nestale. Štaviše, mnoge današnje ljudske zajednice imaju isti fizički izgled i karakteristike kao ove izumrle ljudske rase, za koje evolucionisti tvrde da su preci ljudi. Sve ovo su jasni dokazi da čovek nije prošao kroz evolucionni proces u bilo kojem periodu istorije.

Što je najvažnije, postoje brojne anatomske razlike između majmuna i čoveka, a nijedna od njih nije takve vrste da bi mogla nastati kroz evolucionni proces. "Dvonoštvo" je jedna od njih. Kao što ćemo kasnije detaljno opisati, dvonoštvo je karakteristično jedino za čoveka i ono je jedna od najvažnijih osobina koja čoveka izdvaja od životinja.

Imaginarno porodično stablo čoveka

Darvinistička teorija tvrdi da je savremeni čovek evoluirao od neke vrste majmunolikih bića. Tvrdi se da su za vreme ovog navodnog evolucionog procesa, za koji se pretpostavlja da je počeo pre 4-5 miliona godina, postojale neke "prelazne forme" između savremenog čoveka i njegovih predaka. Prema ovom potpuno imaginarnom scenariju, postojale su 4 osnovne kategorije:

1. Australopithecus
2. Homo habilis
3. Homo erectus
4. Homo sapiens

Imenom "Australopithecus", što znači "južni majmun", evolucionisti nazivaju takozvane prve zajedničke pretke ljudi i majmuna. Australopithecus, ništa drugo do stara majmunska vrsta koja je izumrla, ima svoje različite tipove. Neki od njih su jake građe, a drugi su mali i vitke građe.

Evolucionisti klasifikuju naredni stadijum ljudske evolucije kao "homo", to jest "čovek". Prema tvrdnji evolucionista, organizmi u Homo seriji su razvijeniji nego Australopithecus i ne razlikuju se mnogo od savremenog čoveka. Za savremenog čoveka, to jest Homo sapiens, rečeno je da je formiran na poslednjem stadijumu evolucije ove vrste.

Fosili kao "Javanski čovek", "Pekinški čovek" i "Lusi", koji se, s vremena na vreme, pojavljuju u medijima i koji se mogu naći u evolucionističkim publikacijama i uzbencima, uključeni su u jednu od četiri vrste koje su gore navedene. Za ove vrste takođe se pretpostavlja da bi se trebale granati u podvrste.

Neki kandidati za prelazne forme iz prošlosti, kao Ramapithecus, morali su biti isključeni iz imaginarnog stabla evolucije čoveka nakon što je shvaćeno da su oni bili obični majmuni. 61

Skicirajući ovako lanac povezanosti: "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens", evolucionisti ukazuju da je svaka od ovih vrsta predak one koja sledi iza nje. Međutim, skorašnji pronalasci paleoantropologa otkrili su da su Australopithecus, Homo habilis i Homo erectus postojali na različitim delovima sveta u isto vreme. Štaviše, jedan određen segment ljudi, klasifikovan kao Homo erectus, živio je sve do veoma skoro. Neandertalac (Homo sapiens neandertalensis) i Homo sapiens (savremeni čovek) koegzistirali su u istom regionu. Ova situacija očigledno pokazuje ništavnost tvrdnje da su oni bili precizno jedan drugome.

U suštini, svi nalazi i naučna istraživanja otkrila su da fosilni zapis ne sugeriše evolucionarni proces, kako su to evolucionisti predložili. Fosili za koje su evolucionisti tvrdili da potiču od predaka čoveka, u stvari pripadaju ili različitim ljudskim rasama ili vrstama majmuna.

Onda, koji fosili su ljudski, a koji majmunski? Da li je ikada bilo moguće bilo kojeg od njih smatrati prelaznom formom? U nameri da dobijemo odgovore, hajde da pobliže pogledamo svaku od ovih kategorija.

Australopithecus: Jedna majmunska vrsta

Australopithecus, što znači "južni majmun", prva je kategorija. Pretpostavlja se da su se ova bića prvo pojavila u Africi pre 4 miliona godina i da su živeli do pre 1 milion godina. Postoje više klasa među Australopithecusima. Evolucionisti pretpostavljaju da je najstarija vrsta Australopithecusa A. Afarensis. Posle toga dolazi A. Africanus, koji ima vit-kije kosti, i onda A. Robustus, koji ima relativno veće kosti. Što se tiče A. Boisei, neki istraživači ga prihvataju kao različitu vrstu, a neki kao podvrstu A. Robustusa.

Sve vrste Australopithecusa su izumrli majmuni koji podsećaju na majmune današnjice. Zapremine njihovih lobanja su iste ili manje nego kod današnjih šimpanzi. Postoje istureni delovi na njihovim rukama i stopalima koje su oni koristili da bi se peli po drveću, baš kao kod današnjih šimpanzi, a njihova stopala imaju sposobnosti hvatanja, što je služilo da se drže za grane. Oni su niski (maksimum 130 cm), i upravo kao kod današnjih šimpanzi, mužjak Australopithecus je veći od ženke. Mnoge karakteristike, kao detalji na njihovim lobanjama, blizina očiju, oštar zub kutnjak, građa donje vilice, duge ruke i kratke noge su dokazi koji pokazuju da ova bića nisu bila drugačija od današnjih majmuna.

Evolucionisti tvrde da su Australopithecusi, iako imaju anatomiju majmuna, hodali uspravno kao ljudi, a ne kao majmuni.

Ova tvrdnja o "uspravnom hodu" je u stvari gledište koje su decenijama imali paleoantropolozi kao Ričard Liki (Richard Leakey) i Donald Johanson (Donald O. Johanson). Međutim, mnogi naučnici su izveli veoma mnogo istraživanja na skeletnim strukturama Australopithecusa i dokazali ništavnost ove tvrdnje. Opširna istraživanja koja su urađena na različitim primercima Australopithecusa od strane dva svetski poznata anatoma iz Engleske i SAD, po imenu, Lord Zakerman (Lord Solly Zuckerman) i profesor Čarls Oksnard (Charles Oxnard), pokazala su da ova bića nisu bila dvonožna i da su imali isti mehanizam kretanja kao današnji majmuni. Proučavajući kosti ovih fosila u periodu od 15 godina, sa sredstvima obezbeđenim od strane britanske vlade, Lord Zakerman i njegov tim od 5 specijalista došli su do zaključka da su Australopithecusi bili samo jedna obična vrsta majmuna i da definitivno nisu bili dvonožni, mada je Zakerman i sam bio evolucionista. 62 Isto tako, Čarls Oksnard, još jedan evolucionista poznat zbog svojih istraživanja o ovoj temi, takođe je potvrdio da je skeletna struktura Australopithecusa nalik onoj kod savremenih orangu-tana. 63 Konačno, 1994, jedan tim sa Univerziteta Liverpul u Engleskoj preduzeo je obimno istraživanje da bi došao do konačnog zaključka. Posle obavljenog istraživanja zaključili su da su "Australopithecusi četveronošci". 64

Ukratko, Australopithecusi nemaju vezu sa ljudima i oni su samo izumrla majmunska vrsta.

Homo habilis: Majmun koji je predstavljen kao čovek

Velika sličnost između skeletnih i lobanjskih struktura Australopithecusa i šimpanzi, i pobijanje tvrdnje da su ova bića hodala uspravno, uzrokovalo je veliku teškoću za evolucionističke paleoantropologe. Razlog je taj što prema imaginarnoj šemi evolucije Homo erectus dolazi posle Australopithecusa. Kao što prefiks "Homo" (što znači "čovek") i ukazuje, Homo erectus je ljudska vrsta i njegov skelet je uspravan. Wegova zapremina lobanje je dva puta veća nego kod Australopithecusa. Direktnan prelaz od Australopithecusa, majmuna nalik šimpanzi, ka Homo erectusu, koji ima skelet isti kao kod savremenog čoveka, ne dolazi u obzir čak i prema evolucionističkoj teoriji. Zbog toga su potrebne "karike", to jest "prelazne forme". Koncept Homo habilis je proizašao iz ove neophodnosti.

Koncept Homo habilis je predložen 60-ih od strane članova porodice Liki (svi u porodici su "lovci na fosile"). Po njima, ova nova vrsta, koju su oni klasifikovali kao Homo habilis, imala je relativno veliki lobanjski kapacitet, sposobnost da hoda uspravno i da koristi kamen i drvene alatke. Zbog toga bi to navodno mogao biti predak čoveka.

Novi fosili iste vrste, iskopani u kasnim 80-ih, potpuno su promenili ovo gledište. Neki istraživači, kao Bernard Vud (Bernard Wood) i Loring Bras (C. Loring Brace), koji su se oslanjali na ove novopronađene fosile, izjavili su da bi Homo habilis, što znači "čovek sposoban za korišćenje alatki", trebao biti klasifikovan kao Australopithecus habilis, što znači "južnoafrički majmun sposoban za korišćenje alatki", zato što Homo habilis ima mnogo zajedničkih karakteristika sa majmunima po imenu Australopithecus. On ima duge ruke, kratke noge i majmunoliku građu skeleta upravo kao Australopithecus. Wegovi prsti, i na rukama i na nogama, bili su pogodni za penjanje. Struktura njegove donje vilice bila je veoma slična onoj kod današnjih majmuna. Wegova zapremina lobanje (500 cm³) bila je najbolji pokazatelj činjenice da je on bio majmun. Ukratko, Homo habilis, koji je od strane nekih evolucionista predstavljen kao različita vrsta, bio je, u stvari, jedna majmunska vrsta upravo kao i svi drugi Australopithecusi.

Istraživanje izvedeno u godinama koje su sledile doista je pokazalo da Homo habilis nije bio različit od Australopithecusa. Fosil u vidu skeleta i lobanje OH 62 pronađen od strane Tima Vajta (Tim White), pokazao je da je ova vrsta imala malu zapreminu lobanje, i duge ruke i kratke noge, što im je omogućavalo da se penju po drveću upravo kao današnji majmuni.

Detaljne analize sprovedene od strane američkog antropologa Holi Smit (Holly Smith) 1994. pokazale su da Homo habilis nije bio "homo", drugim riječima "čovek", nego "majmun". O analizama koje je ona napravila na zubima Australopithecusa, Homo habilisa, Homo erektusa i Homo neandertalensisa, Smit je izjavila sledeće:

"Ograničavajući analize fosila na primerke koji zadovoljavaju ove kriterijume, obrasci razvoja zuba Australopithecusa i Homo habilisa ostaju klasifikovani sa afričkim majmunima. Oni od Homo erektusa i Neandertalaca su klasifikovani sa ljudima." 65

U toku iste godine, Fred Spur (Fred Spoor), Bernard Vud (Bernard Wood) i Frans Zoneveld (Frans Zonneveld), svi specijalisti u anatomiji, došli su na isti zaključak služeći se potpuno drugačijom metodom. Ovaj metod je baziran na uporednoj analizi polukružnih kanala u unutrašnjem uhu ljudi i majmuna (kanali koji osiguravaju održavanje ravnoteže). Ovi kanali kod ljudi, koji hodaju uspravno, znatno se razlikuju od istih kanala kod majmuna koji hodaju savijeni nadole. Kanali unutrašnjeg uha svih Australopithecusa i štaviše, Homo habilis primeraka, analizirani od strane Spura, Vuda i Zonevelde bili su isti kao kod savremenih majmuna. Kanali unutrašnjeg uha kod Homo erektusa bili su isti kao kod savremenog čoveka. 66

Ovi nalazi doneli su dva važna rezultata:

1. Fosili koji su označeni kao Homo habilis u stvari ne pripadaju grupi "homo", to jest ljudi, nego klasi Australopithecusa, to jest majmuna.
2. I Homo habilis i Australopithecusi su bili bića koja su imala povijen hod, i zbog toga su imali majmunski skelet. Oni, ni u kom pogledu, nisu imali nikakvu vezu sa ljudima.

Homo rudolfensis: Pogrešno sastavljeno lice

Termin *Homo rudolfensis* je ime dato nekolicini fosilnih fragmenata iskopanih 1972. Grupa koja je bila predstavljena sa ovim fosilom takođe je bila označena kao *Homo rudolfensis* zato što su ovi fosilni fragmenti bili nađeni u blizini Rudolfove reke u Keniji. Većina paleoantropologa prihvataju da ovi fosili ne pripadaju posebnoj vrsti, nego da je biće nazvano *Homo rudolfensis* bilo u stvari *Homo habilis*.

Ričard Liki, koji je iskopao fosile, predstavio je lobanju, koju je nazvao "KNM-ER 1470" i rekao da je stara 2,8 miliona godina, kao najveće otkriće u istoriji antropologije i imao je dalekosežni efekat. Prema Likiju, ovo biće koje je imalo malu zapreminu lobanje kao *Australopithecus*, a ipak lice čoveka, bilo je nedostajuća karika između *Australopithecusa* i čoveka. Ipak, nakon kratkog vremena je shvaćeno da je čovekoliko lice koje je imala KNM-ER 1470 lobanja, koja se stalno pojavljivala na naslovnim stranicama naučnih magazina, bilo rezultat pogrešnog spajanja fragmenata lobanje - što je moglo biti i namerno. Profesor Tim Bromix (Tim Bromage), autor mnogih studija o anatomiji ljudskog lica, naglasio je ovu činjenicu koju je otkrio uz pomoć kompjuterske simulacije 1992:

"Kada je ona (KNM-ER 1470) prvi put rekonstruisana, lice je postavljeno na lobanju u gotovo vertikalnom položaju, umnogome nalik ravnim licima kod savremenih ljudi. Ali nedavne studije anatomskih odnosa pokazuju da u stvarnosti ovo lice mora biti istureno znatno prema napred, kreirajući tako majmunoliki izgled, više nalik na lice *Australopithecusa*." 67

Evolucionni paleoantropolog Kronin (J. E. Cronin) u vezi sa ovim izjavljuje sledeće:

"...Wegovo relativno robusno građeno lice, spljošten nosno-alveolarni klivus (koji podseća na pljosnata lica *Australopithecusa*), niska maksimalna lobanjska širina (na slepoočnim kostima), jaka oćnjačka izbočina i veliki kutnjaci (na šta ukazuju zaostali korenovi), sve su to relativno primitivne crte koje povezuju ovaj primerak sa članovima roda *A. africanus*." 68

Loring Brejs (C. Loring Brace) sa Univerziteta Mičigen došao je do istog zaključka kao rezultat analiza koje je napravio na vilici i zubnim strukturama lobanje 1470 i rekao je: "Veličina vilice i onog dela koji sadrži kutnjake pokazala je da ER-1470 ima potpuno isto lice i zube kao kod *Australopithecusa*." 69

Profesor Alan Voker (Alan Walker), paleoantropolog sa Xon Hopkins Univerziteta, koji je kao i Liki izveo mnoga istraživanja na lobanji KNM-ER 1470, brani stav da ovo biće ne bi trebalo biti klasifikovano kao "homo", to jest kao ljudska vrsta (*Homo habilis* ili *Homo rudolfensis*), nego obrnuto, mora biti uključeno pod vrstu *Australopithecus*. 70

Ukratko, klasifikacije kao *Homo habilis* ili *Homo rudolfensis*, koje su predstavljene kao prelazne karike između *Australopithecusa* i *Homo erectusa*, potpuno su imaginarne. Kao što je potvrđeno od strane mnogih istraživača danas, ova bića su članovi serije *Australopithecusa*. Sve njihove anatomske karakteristike otkrivaju da je svaki od njih majmunska vrsta.

Nakon ovih bića, od kojih je svako majmunska vrsta, dolaze "homo" fosili, ili fosili ljudskih bića.

Homo erectus i posle njega: Prava ljudska bića

Prema nestvarnoj - izmišljenoj šemi evolucionista, unutrašnja evolucija vrste Homo odvijala se sledećim redosledom: prvo Homo erectus, onda Homo sapiens archaic i Neandertalski čovek, onda Kromanjonski čovek i, na kraju, savremeni čovek. Međutim, sve ove grupe u stvarnosti samo su originalne ljudske rase. Razlika između njih nije veća od razlike između jednog Eskima i jednog crnca, ili između jednog Pigmeja i jednog Evropljanina.

Hajde da prvo ispitamo Homo erectusa, za kojeg se tvrdi da je najprimitivnija ljudska vrsta. Kao što reć "erect" (što znaći uspravan) i ukazuje, "Homo erectus" znaći "čovek koji hoda uspravno". Evolucionisti su morali odvojiti ove ljude od prethodnih dodajući kvalitet "uspravnosti", zato što svi dostupni fosili Homo erectusa ukazuju na uspravan hod u takvoj meri koja nije uočena kod bilo kog primerka Australopitekusa ili Homo habilisa. Ne postoji razlika između skeleta savremenog čoveka i Homo erectusa.

Glavni razlozi za evolucioniste u definisanju Homo erectusa kao "primitivnog čoveka" su zapremina njegove lobanje (900-1100 cm³), koja je manja nego kod prosećnog savremenog čoveka, i njegove debele izboćine obrva. Međutim, danas u svetu postoje mnogi narodi koji imaju istu zapreminu lobanje kao Homo erectus (na primer Pigmeji) i postoje neke druge rase koje imaju izboćene obrve (na primer, australijski Aborixini).

Opšte je prihvaćena ćinjenica da razlike u zapremini lobanje ne znaće obavezno razlike u inteligenciji ili sposobnostima. Inteligencija pre za-vedi od unutrašnje organizacije mozga, nego od njegove zapremine. 71

Fosili koji su učinili Homo erectusa poznatim svetu su fosili Pekinškog i Javanskog čoveka naćeni u Aziji. Međutim, vremenom se shvatilo da ova dva fosila nisu bila pouzdana. Pekinški čovek sastojao se od nekih delova koji su izraćeni od gipsa, a ćiji originali su izgubljeni, a Javanski čovek je "sastavljen" od fragmenata lobanje i od karlićne kosti koja je naćena više metara daleko od lobanje, bez ikakvih pokazatelja da su obe pripadale istom biću. Zbog ovoga su fosili Homo erectusa naćeni u Africi dobili tako veliku vaćnost. (Takoće bi trebalo primetiti da su neki od fosila, za koje je rećeno da su Homo erectus, bili od strane nekih evolucionista ukljućeni u jednu drugu grupu - zvanu "Homo ergaster". O ovome između njih postoji neslaganje. Mi ćemo tretirati sve ove fosile pod klasifikacijom Homo erectusa.)

Najpoznatiji od svih primeraka Homo erectusa naćenih u Africi je fosil "Naricotome homo erectus" ili "Turkana dećak", koji je naćen blizu jezera Turkana u Keniji. Potvrćeno je da je to fosil 12 godina starog dećaka, koji bi bio 1,83 m visok u svom adolescentnom dobu. Uspravna graća skeleta ovog fosila nije drugaćija od one kod savremenog čoveka. Što se toga tiće, amerićki paleoantropolog Alan Voker rekao je da on sumnja da bi "jedan prosećni patolog mogao reći koja je razlika između skeleta ovog fosila i onog kod savremenog čoveka". 72 Što se tiće lobanje, Voker je rekao da "ona veoma mnogo lići onoj kod Neandertalca". 73 Kao što ćemo videti u sledećem poglavlju, Neandertalci su savremena ljudska rasa. Zbog toga je Homo erectus takoće savremena ljudska rasa.

Ćak i evolucionista Rićard Liki izjavljuje da razlike između Homo erectusa i savremenog čoveka nisu ništa više do varijanta rase:

"Neko bi takođe mogao videti razlike u obliku lobanje, u stepenu isturenosti lica, robusnosti obrva i tako dalje. Ove razlike verovatno nisu ništa izraženije nego što mi to vidimo danas, između različitih geografskih rasa savremenog čoveka. Takva biološka varijacija nastaje kada su populacije geografski odvojene jedna od druge tokom jednog značajnog perioda vremena." 74

Profesor Vilijem Loglin (William Laughlin), sa Univerziteta Konektikat, obavio je obimna anatomska ispitivanja na Inuitima i narodu koji živi na Aleutskim ostrvima, i primetio da su ovi ljudi neobično slični Homo erektusu. Zaključak na koji je Loglin došao bio je da su sve ove posebne rase bile u stvari različite vrste Homo sapiensa (savremenog čoveka):

"Kada razmotrimo široke razlike koje postoje između udaljenih grupa kao što su Eskimi i Bušmani, za koje je poznato da se nalaze unutar jedne jedine vrste - Homo sapiens, izgleda opravdano zaključiti da Sinanthropus (jedan primerak Homo erektusa - ALC) pripada ovoj istoj raznolikoj vrsti." 75

Na drugoj strani, postoji veliki jaz između Homo erektusa, jedne ljudske rase, i majmuna koji su prethodili Homo erektusu u scenariju "evolucije čoveka" (Australopitekus, Homo habilis, Homo rudolfenis). Ovo znači da su se prvi ljudi pojavili u fosilnom zapisu iznenada i bez ikakve evolucione istorije. Ne može biti jasnijeg pokazatelja da su oni bili stvoreni.

Ipak, priznavanje ove činjenice je potpuno protivno dogmatskoj filozofiji i ideologiji evolucionista. Zbog toga, oni pokušavaju da prikažu Homo erektusa, jednu čisto ljudsku rasu, kao napola majmunsko biće. U njihovim rekonstrukcijama Homo erektusa oni uporno crtaju majmunolike karakteristike. Na drugoj strani, sa sličnim grafičkim metodama, oni prave i prikazuju kao ljude majmune kao što su Australopitekus ili Homo habilis. Time oni nastoje da "približe" majmune i ljudska bića, i popune prazninu između ove dve odvojene žive grupe.

Neandertalci: Jedna robusna ljudska rasa

Neandertalci su ljudska bića koja su se iznenada pojavila pre navodno 100 hiljada godina u Evropi i nestala - ili bila asimilovana pomešavši se sa drugim rasama - tiho, a ipak brzo, pre navodno 35 hiljada godina. Od savremenog čoveka razlikuju se jedino po tome što je njihov skelet krupniji, a zapremina lobanje malo veća.

Neandertalci su ljudska rasa i ovu činjenicu danas priznaje gotovo svako. Evolucionisti su se veoma trudili u pokušaju da ih predstavljaju kao "primitivnu vrstu"; ipak, svi nalazi pokazuju da oni nisu bili drugačiji od nekog "krupnijeg" čoveka koji danas ide ulicom. Jedan poznati autoritet u ovom području, Erik Trinkaus, paleoantropolog sa Univerziteta Novi Meksiko, piše:

"Detaljno upoređenje ostataka skeleta Neandertalca sa skeletima savremenih ljudi pokazalo je da ne postoji ništa u anatomiji Neandertalca što bi ubedljivo ukazivalo na lokomotorne, manipulativne, intelektualne ili jezičke sposobnosti koje bi bile inferiornije od onih kod savremenih ljudi." 76

Mnogi savremeni istraživači definišu neandertalskog čoveka kao podvrstu savremenog čoveka i zovu ga "Homo sapiens neandertalensis". Nalazi svedoče da su Neandertalci sahranjivali svoje mrtve, pravili muzičke instrumente i imali kulturne povezanosti sa Homo sapiensom živeći tokom istog

vremenskog perioda. Da kažemo to precizno, Neandertalci su "robusna" ljudska rasa koja je, jednostavno, vremenom iščezla.

Homo sapiens archaic, Homo heilderbergensis i Kromanjonski čovek

Arhaični Homo sapiens je po imaginarnoj evolucionoj šemi poslednji korak pre savremenog čoveka. U stvari, evolucionisti nemaju mnogo toga da kažu o ovim ljudima, budući da postoje veoma male razlike između njih i savremenih ljudi. Neki istraživači su čak izjavili da predstavnici ove rase i danas još uvek žive, i ukazali na Aborixine u Australiji kao primer. Kao Homo sapiens vrsta, Aborixini takođe imaju isturenu kost ispod obrve, prema unutra nagnutu donju vilicu i malo manju zapreminu lobanje. Štaviše, značajna otkrića su nagovestila da su takvi ljudi, sve donedavno, živeli u Mađarskoj i u nekim selima u Italiji.

Grupa koja je u evolucionističkoj literaturi okarakterisana kao Homo heilderbergensis je, u stvari, ista kao Homo sapiens archaic. Razlog zašto su dva različita termina upotrebljena da definišu istu ljudsku rasu jesu određene konceptualne razlike među evolucionistima. Svi fosili uključeni u grupu Homo heilderbergensis upućuju na to da su ljudi koji su bili anatomske veoma slični modernim Evropljanima, živeli navodno pre 500 hiljada i čak pre 740 hiljada godina, prvo u Engleskoj, a onda u Španiji.

Procenjeno je da je Kromanjonski čovek živio pre navodno 30.000 godina. On je imao lobanju u obliku kupole i široko čelo. Wegova lobanja od 1.600 cm³ je iznad proseka lobanje savremenog čoveka. Ona ima debele izbočine obrva i koštanu izbočinu odpozadi, što je karakteristika kako Neandertalskog čoveka tako i Homo erectusa.

Iako je Kromanjonski čovek smatran evropskom rasom, građa i zapremina njegove lobanje veoma mnogo su nalik na građu i zapreminu lobanja kod nekih rasa koje danas žive u Africi i tropskim predelima. Oslanjajući se na ovu sličnost, procenjeno je da je Kromanjonski čovek bio arhaična afrička rasa. Neki drugi paleoantropološki nalazi pokazali su da su se kromanjonska i neandertalska rasa izmešale jedna sa drugom i postavili temelje za današnje rase. Štaviše, danas je prihvaćeno da predstavnici kromanjonske rase još uvek žive u različitim regionima afričkog kontinenta i nekim regionima Francuske (Salute i Dordonje). Ljudi koji imaju slične karakteristike primećeni su da žive u Poljskoj i Mađarskoj.

Vrste koje su živele u isto vreme kad i njihovi preci

Ono što smo do sada istražili formira jasnu sliku: scenario "evolucije čoveka" je potpuno izmišljen. Da bi takvo porodično stablo postojalo, trebala se odigrati postepena evolucija od majmuna do čoveka i trebao bi biti pronađen fosilni zapis ovog procesa. Međutim, postoji ogroman jaz između majmuna i ljudi. Građa skeleta, zapremine lobanja i kriterijumi kao što su uspravan hod ili povijenost oštro prema napred, izdvajaju ljude od majmuna.

Posle istraživanja, koja su izvršena 1994, na kanalima za ravnotežu u unutrašnjem uhu, Australopithecus i Homo habilis klasifikovani kao majmuni, dok je Homo erectus klasifikovan kao čovek.

Još jedan značajan nalaz, koji dokazuje da ne može biti porodičnog stabla među ovim različitim vrstama, jeste činjenica da su vrste, koje su predstavljene kao preci jedni drugima, u stvari, živele u isto vreme. Ako se, kao što evolucionisti tvrde, Australopithecus preobrazio u Homo habilis, i ako se on onda preobrazio u Homo erectus, periodi u kojima su živeli trebali bi obavezno slediti jedan drugi. Međutim, ne postoji takav hronološki red.

Prema procenama evolucionista, Australopithecusi su živeli od pre 4 miliona godina pa sve do pre milion godina. Na drugoj strani, smatra se da su organizmi klasifikovani kao Homo habilis živeli do pre 1,7 - 1,9 miliona godina. Tvrdi se da je Homo rudolfensis, za koga je rečeno da je "napredniji" nego Homo habilis, star 2,5 - 2,8 miliona godina! Da tako kažemo, Homo rudolfensis je blizu milion godina stariji nego Homo habilis, za koga se pretpostavljalo da je njegov "predak". Na drugoj strani, starost Homo erectusa datira do 1,6 - 1,8 miliona godina unazad, što znači da su se primerci Homo erectusa pojavili na Zemlji u istom vremenskom okviru kao i njegov takozvani predak, to jest Homo habilis.

Alan Voker potvrđuje ovu činjenicu izjavljujući da "postoji dokaz iz istočne Afrike za 'kasno' preživljavanje jednog broja individua malog Australopithecusa, koje bi bile savremenici prvo sa H. habilisom, a onda sa H. erectusom". 77 Luis Liki je našao fosile Australopithecusa, Homo habilisa i Homo erectusa gotovo jedne pored drugih u oblasti Olduvai Xorx. 78

Sasvim je sigurno da ne postoji takvo porodično stablo. Jedan paleontolog sa Harvard Univerziteta, Stefan Xej Guld, mada je i sam evolucionista, objašnjava ovaj ćorsokak evolucije:

"Šta biva sa našom evolucionom lestvicom ako postoje tri koegzistirajuće loze (A. afrikanus, robustus Australopithecusi i Homo habilis), od kojih jasno nijedna nije nastala od druge. Štaviše, nijedna od njih tri ne pokazuje bilo kakav evolucionni trend za vreme svog boravka na Zemlji." 79

Kada pređemo sa Homo erectus na Homo sapiens, ponovo vidimo da ne postoji nekakvo porodično stablo o kome bi se moglo govoriti. Evolucionisti nude dokaz koji pokazuje da su Homo erectus i arhaični Homo sapiens nastavili da žive do 27.000 godina i čak do 10.000 godina pre naše ere. U močvari Kou (Konj) u Australiji nađena je jedna 13.000 godina stara lobanja Homo erectusa. Na ostrvu Java nađena je lobanja Homo erectusa koja je bila stara 27.000 godina. 80 (Sve navedene starosti su prema evolucionističkom računanju vremena, a u stvarnosti su pogrešne.)

Tajna istorija Homo sapiens

Najinteresantnija i najznačajnija činjenica koja poništava samu osnovu imaginarnog porodičnog stabla evolucione teorije, jeste neočekivano stara istorija savremenog čoveka. Paleoantropološki podaci (do kojih su došli evolucionisti) otkrivaju da su Homo sapiens, ljudi koji su izgledali potpuno isto kao i mi, živeli pre milion godina.

Luis Liki, poznati evolucionista - paleoantropolog, bio je taj koji je otkrio prve nalaze u vezi sa ovim. Godine 1932. u Kanjera oblasti, oko jezera Viktorija u Keniji, Liki je našao nekoliko fosila koji su pripadali srednjem pleistocenskom dobu, a koji se nisu razlikovali od savremenog čoveka. Međutim, srednje pleistocensko doba označava doba pre milion godina. 81 Budući da su ova otkrića naglavačke okrenula porodično stablo "evolucije čoveka", ona su bila odbačena od nekih evolucionista - paleoantropologa. A ipak, Liki je stalno tvrdio da su njegove procene bile tačne.

Upravo kada je ovaj spor bio na putu da bude zaboravljen, fosil iskopan u Španiji 1995. otkrio je, na jedan zaista izvanredan način, da je istorija Homo sapiensa bila mnogo starija nego što se pretpostavljalo. Fosil o kome se radi je otkriven u pećini zvanoj Gran Dolina, u oblasti Atapuerca u Španiji, od strane tri španska paleoantropologa sa Madridskog univerziteta. Fosil je pripadao licu jednog 11 godina starog dečaka koji je izgledao potpuno isto kao savremeni ljudi. Mada je navodno prošlo 800.000 godina otkada je ovo dete umrlo, časopis Discover izneo je priču sa zvučnim detaljima u decembarskom broju iz 1997.

Ovaj fosil je čak protresao ubeđenja Fererasa (Ferrerias), koji je rukovodeo iskopavanjem u Gran Dolini. Fereras je rekao:

"Očekivali smo, znate, nešto veliko, nešto krupno... nešto 'primitivno'. Naša očekivanja od 800.000 starog dečaka bila su takva da smo mislili da će to biti nešto kao Turkana dečak. A ono što smo našli bilo je potpuno savremeno lice... za mene je to najspektakularnije... ovo je ona vrsta stvari koja vas protrese, pronalaženje nečega potpuno neočekivanog kao što je bilo to. Ne radi se tu samo o nalaženju fo-sila; nalaženje fosila je takođe neočekivano, i to je u redu, ali najspektakularnija stvar je pronalaženje u prošlosti, nečega za šta ste vi mislili da pripada sadašnjosti. To je kao pronalaženje nečega kao... kao kasetofon u Gran Dolini. To bi bilo veoma iznenađujuće. Mi ne očekujemo kasete i kasetofone u donjem pleistocenu. Pronalazak jednog savremenog lica je ista stvar. Bili smo veoma iznenađeni kada smo to videli." 82

Ovaj fosil naglašava činjenicu da istorija Homo sapiensa mora biti protegnuta, od strane evolucionista, unazad do pre 800.000 godina. Nakon oporavka od početnog šoka, evolucionisti koji su otkrili ovaj fosil odredili su da on pripada drugačijoj vrsti zato što prema evolucionom porodičnom stablu nijedan Homo sapiens nije živio pre 800 hiljada godina. Zbog toga su oni i izmislili jednu imaginarnu vrstu, nazvanu "Homo antecessor", i uključili lobanju iz Atapuerca u ovu grupu.

Koliba navodno stara 1,7 miliona

Bilo je mnogo pronalazaka koji su, prema evolucionističkom računanju, pokazivali da Homo sapiens datira ranije od 800.000 godina. Jedno od njih je otkriće Luisa Likića načinjeno u ranim 70-im u Olduvai Xorxu. Tu, u sloju 2, Liki je otkrio da su vrste Australopithecus, Homo habilis i Homo erectus živjele u isto vreme. Ono što je bilo još interesantnije jeste građevina koju je Liki našao u istom sloju (sloj 2). Ovde je Liki našao ostatke jedne kamene kolibe. Neobičan aspekt ovog događaja je bio to što je ova građevina, koja se još koristi u nekim delovima Afrike, mogla biti konstruisana jedino od strane Homo sapiensa! Tako da su prema nalazima Likića, Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus i savremeni čovek morali istovremeno živeti pre, otprilike, 1,7 miliona godina. 83 Ovo otkriće definitivno poništava evolucionu teoriju koja tvrdi da je savremeni čovek evoluirao od majmunolike vrste kao što je Australopithecus.

Otisci stopala savremenog čoveka navodno stari 3,6 miliona godina!

Zaista, neka druga otkrića ulaze u trag poreklu savremenog čoveka, i prema evolucionističkom računanju vremena idu unazad do u vreme pre 1,7 miliona godina. Jedan od ovih najvažnijih nalaza

jesu otisci stopala nađeni u mestu Leatoli u Tanzaniji, a pronašla ih je Meri Liki (Mary Leakey) 1977. godine. Ovi otisci stopala bili su nađeni u sloju za koji je izračunato da je 3,6 miliona godina star, a što je još važnije, oni nisu drugačiji od otisaka koje bi ostavio današnji čovek.

Ovi otisci koje je našla Meri Liki bili su kasnije ispitani od jednog broja poznatih paleoantropologa kao što su na primer Don Johanson i Tim Vajt. Rezultati su bili isti. Vajt je pisao:

"Nemojte uopšte sumnjati... Oni su isti kao otisci stopala savremenog čoveka. Ukoliko bi jedan takav bio ostavljen na pesku neke kalifornijske plaže danas i ukoliko bi upitali nekog četverogodišnjaka da nam kaže šta je to, on bi odmah rekao da je neko tu hodao. On ne bi bio u stanju da ih razlikuje od stotine drugih otisaka na plaži, a niti biste vi to mogli." 84

Nakon ispitivanja ovih otisaka, Luis Robins (Louis Robbins), sa Univerziteta Severna Karolina, dao je sledeći komentar:

"Tabanski luk je izdignut, povišen - to je bila manja osoba i imala je viši tabanski luk nego što imam ja - a veliki nožni prst je krupan i poravnat sa drugim prstom... Prsti naležu na zemlju baš kao ljudski prsti. Vi to ne možete videti kod drugih životinjskih oblika." 85

Ispitivanja rađena na morfologiji otisaka stopala pokazala su po ko zna koji put da oni moraju biti prihvaćeni kao otisci čoveka, štaviše, savremenog čoveka (*Homo sapiens*). Rasel Tutl (Russel Tuttle) koji je ispitivao ove otiske napisao je:

"Mogao ih je načiniti jedan mali bosonogi *Homo sapiens*... U svim uočljivim morfološkim karakteristikama, stopala individua koja su napravila ove tragove ne mogu se razlikovati od onih kod savremenih ljudi." 86

Nepriistrasna ispitivanja ovih otisaka otkrila su njihove prave vlasnike. U suštini, ovi otisci stopala sastoje se od 20 fosilizovanih otisaka nekog 10 godina starog savremenog čoveka i 27 otisaka jednog čak još mlađeg savremenog čoveka. Oni su nesumnjivo bili savremeni ljudi poput nas.

Ova situacija je gurnula Laetoli otiske stopala u centar diskusije tokom mnogih godina. Evolucionisti paleoantropolozi su beznadežno pokušavali da ovo nekako objasne, pošto im je bilo teško da prihvate činjenicu da je neki savremeni čovek hodao po Zemlji pre 3,6 miliona godina. Tokom 90-ih ovo "objašnjenje" počelo je poprimati svoje konture. Evolucionisti su odredili da su ovi otisci stopala načinjeni od strane *Australopithecusa* zato što je prema njihovoj teoriji nemoguće da je vrsta *Homo* postojala pre 3,6 miliona godina. Rasel Tutl napisao je sledeće u jednom svom članku iz 1990:

"Sve u svemu, 3,5 miliona godina stari tragovi na lokaciji G u Leatoliju podsjećaju na one kod stalno izuvenih savremenih ljudi. Nijedna od njihovih karakteristika ne sugerise da su ljudi iz Leatolija bili manje sposobni dvonošci nego što smo to mi. Da nije poznato da su G otisci stopala toliko stari, mi bismo spremno zaključili da su oni bili načinjeni od strane člana roda *Homo*... U bilo kom drugom slučaju mi bismo uklonili labavu pretpostavku da su Leatoli otisci stopala bili napravljeni od strane *Lusi* vrste, *Australopithecusa afarensis*." 87

Ukratko rečeno, ovi otisci, za koje se pretpostavlja da su stari 3,6 miliona godina, ne bi mogli pripadati *Australopithecusu*. Jedini razlog zašto se ipak smatra da su ti otisci ostavljeni od strane

Australopitekusa je navodno 3,6 miliona star vulkanski sloj u kome su otisci nađeni. Ovi otisci su pripisani Australopitekusu samo zato što se pretpostavlja da ljudi nisu mogli živeti u tako rano doba.

Ove interpretacije Leatoli otisaka ukazuju na jednu veoma važnu činjenicu. Evolucionisti podržavaju svoju teoriju ne tako da uvažavaju naučne pronalaskе, nego nasuprot njima. Ovde imamo jednu teoriju koja se slepo brani, bez obzira na sve, usput ignorišući ili izvrćući sve nove pronalaskе koji su protiv te teorije, da bi poslužili njenim ciljevima.

Ukratko, evolucionarna teorija nije nauka, nego jedna dogma koja se održava u životu nasuprot nauci.

Dvonoštvo kao ćorsokak evolucije

Osim fosilnih zapisa koje smo razmatrali do sada, nepremostiva anatomska pukotina između ćoveka i majmuna takođe poništava izmišljenu priću o evoluciji ćoveka. Jedna od ovih pukotina ima veze sa načinom hodanja.

Ljudsko biće hoda uspravno na svoje dve noge. Ovo je jedan poseban način kretanja koji nije viđen ni kod jedne druge vrste. Neke životinje imaju ogranićenu sposobnost da se kreću kada stoje na svoje dve zadnje noge. Životinje kao medvedi i majmuni kreću se na ovaj način samo ponekad, na primer kada žele dopreti do nekog izvora hrane, ali i tada samo nakratko. U normalnim slučajevima, njihovi skeleti se nagingu prema napred i oni hodaju na sve ćetiri noge.

Da li se onda dvonoštvo razvilo iz ćetveronožnog hoda majmuna, kao što evolucionisti tvrde?

Naravno da ne. Istraživanje je pokazalo da se evolucionarni nastanak dvonoštva nije nikad ni desio, niti je bilo moguće da se desi. Kao prvo, dvonoštvo nije neka evolutivna prednost. Naćin na koji se majmuni kreću je mnogo lakši, brži i efikasniji nego ćovekov dvonožni hod. Ćovek se ne može kretati skaćući sa drveta na drvo bez spuštanja na zemlju kao šimpanza, a ne može ni trćati brzinom 125 km/h kao gepard. Naprotiv, budući da ćovek hoda na svoje dve noge, on se mnogo sporije kreće po zemlji. Zbog istog razloga, on je jedna od najnezaštićenijih od svih vrsta u pogledu pokretljivosti i odbrane. Prema logici evolucije, majmuni ne bi trebali evoluirati tako da usvoje dvonožni hod: umesto toga, ljudi bi trebali evoluirati u ćetveronošće.

Drugi ćorsokak evolucione tvrdnje je da dvonoštvo nije u skladu sa darvinistićkim modelom "postepenog razvoja". Ovaj model, koji saćinjava osnovu evolucije, zahteva da treba postojati mešovita (prelazna) vrsta hoda između dvonoštva i ćetveronoštva. Međutim, kompjuterskim istraživanjem koje je izveo 1996. godine engleski paleoantropolog Robin Kromton (Robin Crompton), pokazano je da takav "mešoviti" hod nije bio moguć. Kromton je došao do sledećeg zakljućka: organizam može hodati ili uspravno ili na sve ćetiri noge. 88 Tip hoda koji bi bio nešto između ovo dvoje nije moguć zbog ekstremne potrošnje energije. Zbog ovoga je nemoguće da postoji poludvonožno biće.

Ogroman jaz između ćoveka i majmuna nije ogranićen samo na dvonoštvo. Mnoge druge stvari još uvek ostaju neobjašnjene, kao na primer zapremina mozga, sposobnost govora, itd. Elen Morgan (Elaine Morgan), evolucionista paleoantropolog, priznaje sledeće:

"Četiri najveće zagonetke u vezi sa ljudima su: 1) Zašto oni hodaju na dve noge? 2) Zašto su izgubili svoje krzno? 3) Zašto su razvili tako veliki mozak? 4) Zašto su naučili da govore?"

Klasični odgovori na ova pitanja su sledeći: 1) 'Mi to još ne znamo.' 2) 'Mi to još ne znamo.' 3) 'Mi to još ne znamo.' 4) 'Mi to još ne znamo.' Lista pitanja mogla bi biti znatno duža, a ipak ne bi imala uticaj na monotonost odgovora." 89

Evolucija: Jedna potpuno nenaučna vera

Lord Zakerman je jedan od najpoznatijih i najpoštovanijih naučnika u Velikoj Britaniji. On je godinama proučavao fosilni zapis i izveo mnoga detaljna istraživanja. Za svoj doprinos nauci data mu je titula "lord". Zakerman je evolucionista. Zbog toga njegovi komentari o evoluciji ne mogu biti označeni kao namerno izvrnute i pristrasne opaske, to jest primedbe. Međutim, nakon više godina istraživanja fosila uključenih u scenario evolucije čoveka, došao je do zaključka da, u suštini, takvo porodično stablo ne postoji.

Zakerman je takođe načinio jedan interesantan "spektar nauke". On je formirao jedan spektar nauke rangirajući ih - od onih koje on smatra naučnim, do onih koje smatra nenaučnim. Prema Zakermanovom spektru, "najnaučnije", a to znači one koje zavise od konkretnih podataka, jesu hemija i fizika. Posle njih dolaze biološke, a onda socijalne nauke. Na samom kraju spektra, u delu koji Zakerman smatra da je "najnenaučniji", jesu "vančulna zapažanja" - tu spadaju koncepti poput telepatije i šestog čula - i, konačno, koncept "ljudske evolucije". Zakerman objašnjava svoje rezonovanje:

"Pomaknuvši se na kraj ovog spektra, pomakli smo se sa registrovanja objektivne istine i stvarnosti u ona polja pretpostavljenih bioloških nauka, poput vančulnog zapažanja ili interpretiranja istorije fosila čoveka, gdje je 'verniciima' sve moguće - i gde je 'revnosni vernik' ponekad u stanju da veruje u nekoliko suprotnih činjenica u isto vreme." 90

Šta je onda razlog koji navodi toliko mnogo naučnika da budu uporni, istrajni i čvrsti u ovoj dogmi? Zašto su se tako jako trudili da održe svoju teoriju živom, po cenu da priznaju bezbrojne protivrečnosti i po cenu odbacivanja dokaza koje su pronašli?

Jedini odgovor jeste da se oni plaše činjenice sa kojom će se morati suočiti u slučaju napuštanja teorije evolucije. A činjenica sa kojom će se morati suočiti ukoliko napuste teoriju evolucije jeste to da je čoveka stvorio Bog. Međutim, uzimajući u obzir predrasude koje oni imaju i materija-listićku filozofiju u koju veruju, stvaranje je neprihvatljiv koncept za evolucioniste.

Zbog toga oni obmanjuju sami sebe, kao i celi svet, koristeći medije sa kojima sarađuju. Ukoliko ne mogu naći neophodne fosile, oni ih "proizvode", ili u obliku imaginarnih slika ili u vidu izmišljenih modela, i pokušavaju da ostave utisak da stvarno postoje fosili koji dokazuju evoluciju. Neki mediji koji dele njihov materijalistički pogled na život takođe pokušavaju da prevare javnost i da ljudima u podsvest usade priču o evoluciji.

Bez obzira koliko jako oni to pokušavali, istina je očigledna: čovek je nastao ne kroz neki evolutivni proces, nego Božjim stvaranjem. Zbog toga, on mu je odgovoran, pa ma kako nerado preuzimao ovu odgovornost.

Molekularni Čorsokak Evolucije

U prethodnom delu ove knjige pokazali smo kako fosilni zapis poništava teoriju evolucije. U stvari, nismo morali iznositi ništa od svega toga jer se teorija evolucije ruši mnogo pre nego što se i dođe do tvrdnji o "evoluciji vrsta" i fosilnim dokazima za nju. Ono što čini teoriju besmislenom od njenog samog početka jeste pitanje "kako se život na Zemlji pojavio, to jest kako je započeo".

Kada se ovo pitanje postavi, teorija evolucije odgovara da je život započeo sa jednom ćelijom koja se formirala slučajno. Prema tom scenariju, pre četiri milijarde godina različite neorganske hemijske supstance reagovala su međusobno u prvobitnoj atmosferi Zemlje, u kojoj su efekti gromova i pritiska uzrokovali da te supstance formiraju prvu živu ćeliju.

Prvo što se mora reći jeste da je tvrdnja da se neorganske materije mogu udružiti i formirati život jedna nenaučna tvrdnja, koja sve do danas nije proverena nekim eksperimentom ili posmatranjem. Svaka živa ćelija je formirana kopiranjem druge ćelije. Niko u svetu, nikada, nije uspeo formirati živu ćeliju stavljajući zajedno različite neorganske materije, čak ni u najnaprednijim laboratorijama.

Teorija evolucije tvrdi da su ćelije živih organizama, koje ne mogu biti proizvedene čak ni kada se sve snage ljudskog intelekta, znanja i tehnologije upotrebe, nastale slučajno u prvobitnim uslovima na Zemlji. Na sledećim stranicama ispitaćemo zašto je ova tvrdnja suprotna najosnovnijim principima nauke i razuma.

Priča o "ćeliji koja je proizvedena slučajno"

Ako neko veruje da živa ćelija može nastati slučajno, tada ne postoji ništa što bi ga moglo sprečiti da veruje u sličnu priču koju ćemo sada ispričati. To je priča o jednom gradu:

Jednog dana komad gline, pritisnut između stena na neplodnoj zemlji, nakon kiše postade vlažna. Kada je sunce izašlo, ova vlažna glina se osuši, stvrdnu i poprimi krut, otporan oblik. Kasnije se ove stene, koje su poslužile kao kalup, nekako raspadoše u komadiće i onda se pojavi pravilna, dobro oblikovana i čvrsta cigla. Ova cigla je godinama čekala, pod istim prirodnim uslovima, da se formiraju druge cigle slične njoj. Ovaj proces se nastavio sve dok se stotine i hiljade istih takvih cigli nisu formirale na tom istom mestu. Međutim, sasvim slučajno, nijedna od ovih cigli, koje su prethodno formirane, nije bila oštećena. Iako su, u periodu od nekoliko hiljada godina, bile izložene oluji, kiši,

vetru, suncu i hladnoći, te cigle nisu napukle, nisu se prelomile, niti su bile odvučene sa tog mesta, nego su čekale tu, na istom mestu, sve sa istom "namerom".

Kada je njihov broj postao adekvatan, one su podigle zgradu poređavši se jedna uz drugu i postavivši se jedna iznad druge sasvim slučajno, uz pomoć delovanja prirodnih sila, vetrova, oluja ili tornada. U međuvremenu, pod uticajem prirodnih sila, u savršenom vremenskom sledu, nastali su materijali kao cement ili šljunak i umetnuli se između njih, da bi ih spojili. Dok se sve ovo dešavalo, ruda gvožđa se pod zemljom, uz pomoć prirodnih uticaja, oblikovala i položila temelje zgrade koja će nastati od ovih cigli. Na kraju ovog procesa podignuta je jedna kompletna zgrada, nimalo oštećena, sa svim njenim građevinskim materijalom, drvenarijom i instalacijama.

Naravno, zgrada se ne sastoji samo od temelja, cigli i cementa. Kako je onda ostali materijal pribavljen? Odgovor je jednostavan: sav materijal koji je bio potreban za izgradnju zgrade postojao je u zemlji, na mestu gde je zgrada izrasla. Silikon za staklo, bakar za električne kablove, gvožđe za stubove (armaturu), grede, itd, itd. Sve se to nalazilo ispod zemlje u ogromnim količinama. Bila je potrebna još jedino veština prirodnih sila da oblikuje i smesti ove materijale na njihovo mesto unutar zgrade. Sve instalacije, drvenarija i ostalo, smešteno je između cigli uz pomoć vetrova, kiše i zemljotresa. Sve je išlo toliko dobro da su se cigle razmestile na takav način da su među sobom ostavile neophodan prostor za prozore, kao da su znale da će se kasnije, pod delovanjem "prirodnih uslova", formirati nešto po imenu "staklo". Štaviše, one nisu zaboravile da ostave prostor za instalisanje vode, struje i sistema za grejanje, koji će se takođe kasnije slučajno formirati. Sve je išlo tako dobro da su slučajnosti i "prirodni uslovi" proizveli savršeno dizajniranu zgradu.

Ako ste uspeali održati veru u ovu priču do sada, tada nećete imati problema da pretpostavite kako su druge zgrade, fabrike, autoputevi, trotoari, infrastruktura, komunikacije i transportni sistemi ovoga grada nastali. Ako imate tehničko znanje i ako ste pristojno upoznati sa temom, možete čak napisati izuzetno "naučno potkrepljenu" knjigu od nekoliko tomova, iznoseći svoje teorije o "evolucionom procesu sistema kanalizacije i njegovoj prilagođenosti postojećim strukturama". Možete biti odlikovani akademskom nagradom za vaše sjajne studije i možete se smatrati genijem koji prosvetljuje čovečanstvo.

Teorija evolucije tvrdi da je život nastao slučajno. To je tvrdnja koja nije ništa manje apsurdna nego naša priča, zato što ćelija, sa svim svojim operativnim sistemima, sistemima za komunikaciju, transport i upravljanje, nije ništa manje složena od bilo kojeg grada.

Čudo ćelije i kraj teorije evolucije

Složena građa žive ćelije nije bila poznata u Darwinovo vreme, i pripisivati život slučajnostima i prirodnim uslovima je, u to vreme, za evolucioniste bilo dovoljno ubedljivo.

Tehnologija 20. veka je zavirila i zadubila se u najsitnije deliće života i otkrila da je ćelija najkomplikovaniji sistem sa kojim se čovečanstvo ikada susrelo. Danas, mi znamo da ćelija sadrži energetske stanice koje proizvode energiju koju onda ćelija upotrebljava, fabrike koje proizvode enzime i hormone neophodne za život, bazu podataka gde su zapisane sve neophodne informacije o svim proizvodima koji treba da budu napravljene u ćeliji, zatim složene transportne sisteme i cevovode za prevoženje siro-vina i proizvoda sa jednog mesta na drugo, napredne laboratorije i

rafine-rije za pretvaranje spoljnih sirovina u upotrebljive delove, i specijalizovane proteine ćelijske membrane za kontrolu ulaska materija u ćeliju i izlaska iz ćelije. Sve ovo sačinjava samo jedan mali deo ovog neverovatno složenog sistema.

Torp (nj. H. Thorpe), jedan evolucionisti naučnik, priznaje da "najjednostavniji tip ćelije predstavlja 'mehanizam' nezamislivo složeniji od bilo koje mašine dosad zamišljene i konstruisane od strane čoveka". 91

Ona je toliko složena da čak ni visoki nivo tehnologije koji je čovečanstvo postiglo ne može proizvesti jednu takvu ćeliju. Nikada nijedan pokušaj da se stvori veštačka ćelija nije postigao uspeh. U stvari, svi pokušaji da se to učini su napušteni.

Teorija evolucije tvrdi da je ovaj sistem, koji čovečanstvo sa svom svojom inteligencijom, znanjem i tehnologijom na raspolaganju ne može proizvesti, nastao "slučajno", pod uticajem prvobitnih uslova na Zemlji. Da damo drugi primer. Verovatnoća formiranja ćelije igrom slučaja je poput verovatnoće da se odštampa jedna knjiga prilikom eksplozije u štampariji.

Engleski matematičar i astronom Fred Hojl (Sir Fred Hoyle) napravio je slično upoređenje u jednom od njegovih intervjua objavljenom 12.11.1981. godine u časopisu Nature. Iako i sam evolucionista, Hojl je rekao da je verovatnoća da više forme života nastanu na ovaj način (slučajno), uporediva sa verovatnoćom da jedan tornado brišući kroz deponiju starog gvožđa konstruiše avion "Boing 747" od materijala i starudija koje se tu nalaze. 92 Ovo znači da nije moguće da ćelija nastane slučajno i zato je ona definitivno morala biti "stvorena".

Jedan od glavnih razloga zašto teorija evolucije ne može objasniti kako je nastala ćelija, jeste složenost ćelije koja se ne može uprostiti. Živa ćelija održava se uz pomoć harmonične saradnje mnoštva njenih organela ("ćelijski organi"). Ukoliko samo jedna od ovih organela ne funkcioniše, ćelija ne može ostati u životu. Ćelija nema vremena da čeka nesvesne mehanizme kao što su prirodna selekcija ili mutacija da joj dozvole da se razvija. Tako da je prva ćelija na Zemlji morala biti kompletna - potpuna ćelija, koja je posedovala sve, za život potrebne, organele i funkcije, a ovo definitivno znači da je ćelija morala biti stvorena.

Proteinski izazov slučajnostima

Toliko o ćeliji. Ali, evolucija nije uspela da objasni čak ni nastanak gradivnih blokova ćelije. U prirodnim uslovima nije moguće formiranje čak ni samo jednog proteina od hiljade složenih molekula proteina koje izgrađuju ćeliju.

Proteini su gigantski molekuli koji se sastoje od manjih jedinica zvanih "amino-kiseline", koje su razmeštene u specifičnom nizu u određenim količinama i strukturama. Ovi molekuli predstavljaju gradivne blokove žive ćelije. Najjednostavniji je sastavljen od 50, ali postoje neki molekuli proteina koji su sastavljeni od nekoliko hiljada amino-kiselina.

Ključna stvar u ovome jeste: odsustvo, dodavanje ili zamena samo jedne amino-kiseline u strukturi molekula proteina uzrokuje da taj protein postane beskorisna gomila molekula. Svaka amino-kiselina mora biti na pravom mestu i u pravilnom poretku. Teorija evolucije, koja tvrdi da se život pojavio

pukim slučajem, nema izgleda pred ovim poretkom, budući da je on isuviše čudesan da bi se objasnio slučajnošću. (Štaviše, teorija nije u stanju ni da objasni tvrdnju o "slučajnom formiranju" amino-kiselina, što će biti razmatrano kasnije.)

Činjenica da funkcionalna građa proteina nikako ne može nastati slučajno, može se uočiti jednostavnim računom verovatnoće koji može svako da shvati.

Jedan molekul proteina prosečne veličine sastavljen je od 280 amino-kiselina među kojima postoji 20 različitih vrsta. One mogu biti poređane na 10^{300} (10 na tristotu) različitih načina. (Ovo je astronomsko veliki broj koji se sastoji od jedinice - "1", iza koje sledi 300 nula.) Od svih ovih mogućih kombinacija samo jedna od njih formira željeni molekul proteina. Ostatak su lanci amino-kiselina koji su ili potpuno beskorisni ili potencijalno štetni za žive sisteme.

Drugim rečima, verovatnoća formiranja samo jednog molekula proteina je "1 naprema 10^{300} ". Mogućnost da se ovo desi praktično ne postoji. (U matematici su verovatnoće koje su manje od 1 naprema 1050 prihvaćene kao "nulta verovatnoća".)

Osim toga, jedan proteinski molekul od 280 amino-kiselina je skromne veličine u odnosu na neke gigantske molekule proteina koji se sastoje od više hiljada amino-kiselina. Kada primenimo sličan račun verovatnoće na ove gigantske molekule, vidimo da čak ni rič "nemoguće" nije više adekvatna.

Kada krenemo jedan korak dalje u razvojnoj šemi života, uočavamo da jedan protein, sam po sebi, ne znači ništa. Jedna od najmanjih bakterija koja je ikad otkrivena, Mycoplasma Hominis H39, sadrži 600 "tipova" proteina. U ovom slučaju bismo trebali račun verovatnoće, koji smo gore uradili za samo jedan protein, uraditi sada za svaki od 600 različitih tipova proteina (što znači da je verovatnoća slučajnog nastanka ovakve bakterije još mnogo, mnogo manja). Rezultat iscrpljuje čak i koncept nemogućnosti.

Neko ko sada čita ove redove, a ko je do sada prihvatao teoriju evolucije kao naučno objašnjenje, može posumnjati da su ovi brojevi preuveličani i da ne odražavaju pravo činjenično stanje. To nije tako: ovo su nedvosmislene i konkretne činjenice. Nijedan evolucionista nema prigovor na ove brojke. Oni prihvataju da je verovatnoća slučajnog formiranja jednog proteina "slaba kao i verovatnoća da majmun napiše istoriju čovečantva na kućačoj mašini, a da ne načini nijednu grešku". 93 Međutim, umesto prihvatanja drugog objašnjenja, to jest stvaranja, oni nastavljaju da brane ovu nemogućnost.

Ista činjenica priznata je od strane mnogih evolucionista. Na primer, Harold Blum (Harold F. Blum), poznati evolucionista, izjavljuje da je "spontano formiranje polipeptida (u koje spadaju proteini) veličine najmanjeg poznatog proteina, izgleda, izvan svake verovatnoće". 94

Evolucionisti tvrde da se molekularna evolucija odigrala tokom veoma dugog perioda vremena i da je taj dugi vremenski period nemoguće učinio mogućim. Ipak, bez obzira koliko dati vremenski period bio dug, nije moguće da amino-kiseline formiraju proteine slučajno. Vilijem Stoks (William Stokes), jedan američki geolog, priznaje ovu činjenicu u svojoj knjizi Neophodne stvari u istoriji Zemlje (Essentials of Earth History) pišući da su šanse da se ovo desi toliko male da "protein na taj način ne bi nastao tokom milijardi godina na milijardama planeta, svakoj prekrivenoj slojem od koncentrisanog vodenog rastvora potrebnih amino-kiselina". 95

"Šta dakle, sve ovo znači?" Peri Rivs (Perry Reeves), profesor hemije, odgovara na ovo pitanje:

"Kada neko ispituje široki spektar mogućih struktura koji bi mogao rezultovati iz jednostavne, nasumično nastale kombinacije amino-kiselina u isparavajućoj prvobitnoj smesi - moru, zapanjujuće je verovati da je život mogao nastati na ovaj način. Verodostojnije je reći da je jedan Veliki Graditelj, sa jednim majstorskim planom, bio potreban za takav zadatak." 96

Ako je slučajno formiranje čak i samo jednog od ovih proteina nemoguće, tada je milijardu puta više nemoguće da se milioni proteina igrom slučaja udruže na odgovarajući način da bi formirali kompletnu ljudsku ćeliju. Da stvar bude još neverovatnija, ćelija se ne sastoji samo od gomile proteina. Uz proteine, ćelija se sastoji od nukleinskih kiselina, ugljenih hidrata, masti, vitamina i mnogih drugih hemikalija kao što su na primer elektroliti, u specifičnom odnosu, harmoniji i dizajnu, u pogledu i strukture i funkcije. Svaki od ovih sastojaka funkcioniše kao gradivni blok ili ko-molekul u različitim organelama.

Robert Šapiro (Robert Shapiro), profesor hemije na Univerzitetu Wu Jork i ekspert za DNK, izračunao je verovatnoću slučajnog formiranja 2.000 tipova proteina nađenih u jednoj jedinjoj bakteriji (u ljudskoj ćeliji nalazi se 200.000 različitih tipova proteina). Broj koji je dobio bio je 1 naprema 1040.000. 97 (Ovo je neverovatan broj koji se dobija stavljanjem 40.000 nula iza jedinice.)

Profesor primenjene matematike i astronomije sa Univerziteta Koles (Kardif, Vels), Čandra Vikramasinge (Chandra Wickramasinghe), komentariše:

"Verovatnoća spontanog formiranja života iz nežive materije je jedan naprema broju sa 40.000 nula iza toga... to je dovoljno veliko da sahrani Darvina i celu teoriju evolucije. Život je morao biti smišljeni produkt jedne Inteligencije, s obzirom da nije nastao slučajno ili iz neke primitivne smese, koje nije bilo ni na ovoj, a ni na bilo kojoj drugoj planeti." 98

Fred Hojl komentarisao je ovako ove neverovatne brojke:

"Zaista, ovakva teorija (da je život produkt neke inteligencije) je toliko očigledna da se možemo samo čuditi zašto, zbog te očiglednosti, nije široko prihvaćena. Razlozi za ovo su pre psihološki nego naučni." 99

Razlog zašto je Hojl upotrebio termin "psihološki" je samouslovljavanje evolucionista da ne prihvate tezu da bi život mogao biti stvoren. Ovi ljudi su postavili odbijanje Božjeg postojanja kao svoj glavni cilj. Jedino zbog ovog razloga oni nastavljaju da brane nerazumne scenarije za koje i oni sami priznaju da su nemogući.

Levoruki proteini

Hajde da sada u detalje ispitamo zašto je nemoguć evolucionistički scenario koji se odnosi na formiranje proteina.

Samo tačan redosled pogodnih amino-kiselina nije dovoljan za formiranje molekula proteina. Pored ovoga, svaki od 20 različitih tipova amino-kiselina, prisutnih u sastavu proteina, mora biti takozvani "levoruki". Postoje dva tipa amino-kiselina, levoruki i desnoruki tip. Razlika među njima je u

takozvanoj ogledalastoj simetriji, to jest u njihovim trodimenzionalnim strukturama; one su različite, ali liće jedna na drugu kao što međusobno liće leva i desna ruka kod jedne osobe.

Amino-kiseline jednog tipa lako se spajaju sa amino-kiselinama drugog tipa. Kroz istraživanje je otkrivena jedna začuđujuća činjenica. Svi proteini kod biljaka i životinja, od najjednostavnijih do najsloženijih organizama, napravljeni su od takozvanih levorukih amino-kiselina. Ukoliko bi se i jedna jedina desnoruka amino-kiselina spojila na strukturu proteina, taj protein bi postao beskoristan. Što je dosta interesantno, u nekim eksperimentima su bakterije, kojima su date desnoruke amino-kiseline, odmah uništile te amino-kiseline, a da bi ih mogle iskoristiti, u nekim slučajevima su formirale levoruke amino-kiseline od komponenata koje su preostale nakon razaranja desnorukih amino-kiselina.

Pretpostavimo na trenutak da je život nastao slučajno, baš kako evolucionisti tvrde da se desilo. U ovom slučaju desnoruke i levoruke amino-kiseline, koje su stvorene slučajno, trebale bi u prirodi da budu prisutne u, otprilike, jednakim količinama. Zbog toga bi sva bića u svojoj građi trebala imati i desnoruke i levoruke aminokiseline, pošto je hemijski moguće da se amino-kiseline oba tipa međusobno spajaju. U stvari, proteini koji postoje u svim živim organizmima načinjeni su samo od levorukih amino-kiselina.

Pitanje kako proteini mogu odabrati jedino levoruke između svih amino-kiselina i kako čak nijedna jedina desnoruka amino-kiselina ne biva umešana u životni proces je nešto što se još uvek suprotstavlja evolucionistima. Oni nemaju načina da objasne takav specifičan i svestan izbor.

Štaviše, ova karakteristika proteina pojačava konfuziju koju "slučajnost" pravi među evolucionistima. Da bi bio formiran svrsishodan protein, nije dovoljno da amino-kiseline budu samo prisutne u određenom broju, u savršenom redosledu i da budu kombinovane zajedno u pravilnom, trodimenzionalnom dizajnu. Uz sve to, sve ove amino-kiseline moraju biti odabrane između levorukih, a da pri tome nijedna desnoruka amino-kiselina ne sme postojati među njima. A ipak, ne postoji mehanizam prirodne selekcije koji bi prepoznao da je desnoruka amino-kiselina dodata redosledu amino-kiselina - mehanizam koji bi prepoznao da je to pogrešno i da ona zbog toga mora biti odstranjena iz lanca. Ova situacija još jednom eliminiše mogućnost slučajnosti nastanka nečeg dobrog.

U Britanskoj naučnoj enciklopediji, koja je otvoreni branilac evolucije, ukazano je na činjenicu da amino-kiseline svih živih organizama na Zemlji i gradivni blokovi složenih polimera, kao što su proteini, imaju istu - levoruku simetriju. Još je rečeno da je to isto kao kada bi bacili novčić milion puta i uvek dobili, na primer glavu. U istoj enciklopediji je takođe rečeno da nije moguće shvatiti zašto molekuli postaju levoruki ili desnoruki i da je ovaj izbor fascinantno povezan sa izvorom života na Zemlji. 100

Ukoliko bi novčić svaki put prilikom milion bacanja pao na glavu, da li bi bilo logičnije da to pripišemo slučaju ili da prihvatimo da postoji neka svesna intervencija? Odgovor bi trebao biti očigledan. Međutim, uprkos ovoj očiglednoj činjenici, evolucionisti su preduzeli beg u slučajnost, jednostavno zbog toga što ne žele da prihvate mogućnost "svesne intervencije".

Situacija slična ovoj sa levorukošću amino-kiselina postoji i sa nukleotidima, najmanjim jedinicama DNK i RNK. Suprotno od amino-kiselina kod živih organizamama, jedino desnoruki nukleotidi bivaju izabrani. Ovo je još jedna situacija koja ne može biti objašnjena slučajnošću.

Kao zaključak, sa verovatnoćom koju smo ispitivali do sada, definitivno je dokazano da postanak života ne može biti objašnjen slučajnošću. Ako pokušamo izračunati verovatnoću slučajnog nastanka za protein prosečne veličine, sastavljen od 400 amino-kiselina, izabranih jedino između levorukih amino-kiselina, dobijamo da je verovatnoća 1 naprema 2400, to jest 10120. Upoređenja radi, podsetimo se da je broj elektrona u univezumu procenjen na 1079, što je mnogo manje od verovatnoće u našem slučaju. Računanjem verovatnoće da ove amino-kiseline formiraju potreban redosled i funkcionalni oblik dalo bi još veći broj. Ako udružimo ove verovatnoće i ako proširimo predmet razmatranja verovatnoće na formiranje većeg broja i različitih tipova proteina, rezultati postaju nepojmljivi.

Ispravna veza je od vitalnog značaja

Čak i ova duga lista ćorsokaka ne stavlja tačku na sve ćorsokake evolucije. Nije dovoljno da amino-kiseline samo budu smeštene u potrebnom broju, redosledu i potrebnoj trodimenzionalnoj strukturi. Formiranje proteina takođe zahteva da molekuli amino-kiselina sa više od jedne "ruke" budu međusobno povezani preko pojedinih, tačno određenih "ruku". Takva veza naziva se "peptidna-veza". Amino-kiseline mogu formirati različite vrste veza međusobno; ali proteini su izgrađeni samo i jedino od onih amino-kiselina koje su spojene "peptidnim vezama".

Jedno upoređenje će nam ovo pojasniti: Pretpostavimo da su svi delovi jednog automobila korektno izgrađeni i sastavljeni, sa izuzetkom da je jedan od točkova pričvršćen sa komadom žice, a bez matica i šrafova, na način da je njegova sredina okrenuta prema zemlji. Takav automobil ne bi mogao da se kreće čak ni jedan jedini metar, bez obzira kako složena bila njegova tehnologija ili kako je moćan njegov motor. Na prvi pogled sve izgleda da je na svom mestu, ali pogrešan spoj samo jednog točka čini celi auto neupotrebljivim. Na isti način, udruživanje samo jedne amino-kiseline u proteinskom molekulu sa vezom drugačijom od peptidne veze čini ceo molekul neupotrebljivim.

Istraživanje je pokazalo da nasumično kombinovanje amino-kiselina rezultuje peptidnim vezama samo u 50% slučajeva, a da ostatak otpada na druge veze koje ne nalazimo kod proteina. Da bi ispravno funkcionisala, svaka amino-kiselina koja sačinjava protein mora biti povezana jedino peptidnom vezom sa drugim amino-kiselinom, isto kao što mora biti samo od levorukih amino-kiselina.

Verovatnoća da se ovo dogodi je ista kao verovatnoća da svaki protein bude levoruk. To jest, kada razmotrimo protein izgrađen od 400 amino-kiselina, verovatnoća da se sve njegove amino-kiseline vežu peptidnim vezama je 1 naprema 2399.

Nulta verovatnoća

Kao što se može videti na sledećoj strani, verovatnoća slučajnog formiranja proteina izgrađenog od 500 amino-kiselina je 1 naprema broju koji se dobije stavljanjem 950 nula iza jedinice, što je broj koji ljudski um ne može pojmiti. Ovo je račun verovatnoće samo na papiru. Praktično, u stvarnosti se takva verovatnoća svodi na nulu. U matematici, verovatnoća koja je manja od 1 naprema 10^{50} smatra se da ima nultu verovatnoću za realizaciju.

Verovatnoća od 1 naprema 10^{950} je daleko izvan granica ove definicije.

Dok nemogućnost formiranja proteina od 500 amino-kiselina dostiže takvu meru, mi možemo dalje nastaviti pomerati granice uma, sa još višim nivoima nemogućnosti. U molekulu "hemoglobina", koji predstavlja protein vrlo bitan za život, postoji 574 amino-kiselina, što je više nego kod proteina spomenutog u prethodnom računanju verovatnoće. Sada razmotrimo ovo: u samo jednoj od milijarde crvenih krvnih ćelija u našem telu, nalazi se 280.000.000 (280 miliona) molekula hemoglobina.

Pretpostavljena starost Zemlje nije dovoljna da pruži priliku za formiranje jednog jedinog proteina "metodom pokušaja i pogreške", a da ne govorimo o crvenoj krvnoj ćeliji. Čak i da pretpostavimo da su se, od postanka sveta, bez gubitka vremena, amino-kiseline sastavljale i rastavljale "metodom pokušaja i pogreške" da bi formirale jedan jedini proteinski molekul, potreban bi im bio vremenski period duži nego što je pretpostavljena starost sveta, da bi se mogao nositi sa verovatnoćom od 1 naprema 10^{950} .

Zaključak izveden iz svega ovoga je da evolucija pada u strašan ambis neverovatnoće upravo već na stadijumu formiranja jednog jedinog proteina.

Da li postoji mehanizam "pokušaja i pogreške" u prirodi?

Konačno, završavamo sa jednom veoma važnom poentom u odnosu na osnovnu logiku računa verovatnoće, za što smo naveli neke primere. Pokazali smo da je gore urađeni račun verovatnoće dostigao astronomske granice i da su ove astronomske mogućnosti praktično nemoguće da se dese. Međutim, postoji jedan mnogo važniji i mnogo više haotičan aspekt za evolucioniste. A to je, da pod prirodnim uslovima ove mogućnosti ne mogu uopšte čak ni otpočeti nekakav period pokušaja, i zato nema mehanizma pokušaja i pogreške u prirodi kojim bi se pokušala proizvodnja proteina.

Proračuni na koje smo gore ukazali da pokažemo verovatnoću slučajnog formiranja molekula proteina sa 500 amino-kiselina, vredi jedino za idealnu okolinu "pokušaja i pogreške" koja ne postoji u stvarnom životu. To jest, verovatnoća dobijanja korisnog proteina je 1 naprema 10^{950} jedino ako pretpostavimo da postoji jedan imaginarni mehanizam u kojemu nevidljive ruke udružuju 500 amino-kiselina nasumično i tada videvši da nisu uspele, razjedinjuju ih jednu po jednu i onda ih opet sjedinjuju, ali u drugačijem rasporedu, itd. U svakom pokušaju amino-kiseline bi trebale biti razdvojene jedna po jedna i onda opet spojene u novom redosledu. Spajanje bi trebalo da prestane nakon što je dodato svih 500 amino-kiselina i trebalo bi biti osigurano da čak niti jedna ekstra amino-kiselina nije umešana. Pokušaj bi trebao tada biti zaustavljen, da se vidi da li se protein već formirao ili ne, a u slučaju promašaja, sve bi trebalo biti rastvoreno i onda pokušati sa drugačijim redosledom. Pored toga, u svakom pokušaju, čak ni jedna strana supstanca ne bi smela biti umešana. Takođe je neophodno da lanac koji se formira tokom jednog pokušaja ne bude razdvojen i uništen pre no što se

na njega sveže njegova 499. karika. Svi ovi uslovi znače da verovatnoće koje smo spominjali važe jedino u kontrolisanoj okolini, gde postoje svesni me-hanizmi koji usmeravaju početak i kraj, i svaki stadijum procesa, i gde je jedino odabir amino-kiseline "prepušten slučaju". Bez sumnje nemoguće je da takva okolina postoji pod prirodnim uslovima. Zbog toga je formiranje proteina u prirodnoj okolini logički i tehnički nemoguće, bez obzira na "aspekt verovatnoće". U stvari, govoriti o verovatnoći da se desi takav događaj je sasvim nenaučno.

Neki neupućeni evolucionisti ne shvataju ovo. Budući da oni pretpostavljaju da je formiranje proteina obična hemijska reakcija, oni prave smešna objašnjenja, kao na primer: "Amino-kiseline su se kombinovale putem reakcija i formirale proteine." Međutim, slučajne hemijske reakcije koje se odigravaju u neorganskim strukturama mogu dovesti jedino do jednostavnih i primitivnih promena. Njihov broj je određen i ograničen. Za nešto složenije hemijske materije moraju biti uključene velike fabrike, hemijske plantaže i laboratorije. Takav slučaj je sa lekovima, kao i sa mnogim drugim hemijskim materijama koje koristimo u svakodnevnom životu. Proteini imaju mnogo složeniju strukturu nego one hemikalije koje proizvodi industrija. Zbog toga je nemoguće da su proteini, od kojih je svaki čudo dizajna i tehnologije, u kojem svaki deo stoji na svom mestu u određenom redosledu, nastali kao rezultat nasumičnih hemijskih reakcija.

No, hajde da za trenutak ostavimo sve ove nemogućnosti koje smo do sada opisali i pretpostavimo da je upotrebljivi, svrhoviti molekul proteina ipak evoluirao - spontano i "pukim slučajem". Već na ovoj tački evolucija opet nema odgovora, zato što je, da bi se proteini održali, potrebno da budu izolovani od prirodne okoline u kojoj se nalaze i da budu zaštićeni pod veoma specifičnim uslovima. U suprotnom, ovaj protein bi se ili dezintegrisao, zbog izloženosti prirodnim uslovima na Zemlji, ili bi mu se pridružile druge kiseline, amino-kiseline, ili hemijski sastojci, čime bi izgubio svoje osobine i pretvorio se u potpuno drugačiju i neupotrebljivu supstancu.

Evolucionistički pokušaji u traženju odgovora na pitanje

Pitanje "kako se život prvobitno pojavio" je tako kritičan čorsokak za evolucioniste da oni obično čak ni ne pokušavaju da se dotiču ove teme. Oni pokušavaju da pređu preko ovog pitanja govoreći: "Prva bića su nastala kao rezultat nekih slučajnih događanja u vodi." Oni su naišli na barikadu koju nikakvim sredstvima ne mogu zaobići. Iako oni iznose neke navodne fosilne argumente za evoluciju, u ovom području oni nemaju dostupne fosile da bi ih izvrnuli i samovoljno interpretirali, da bi podržali svoje tvrdnje. Zbog toga je teorija evolucije pobijena od samoga početka.

Postoji jedna važna stvar koju treba razmotriti: Ako je za svaki korak evolucionog procesa dokazano da je nemoguć, onda to u dovoljnoj meri dokazuje da je cela teorija potpuno lažna i nevažeća. Na primer, dokazujući da je nasumično formiranje proteina nemoguće, sve druge tvrdnje o sledećim koracima evolucije su takođe pobijene. Nakon ovog, postaje besmisleno uzeti neke ljudske i majmunske lobanje i praviti špekulacije u vezi sa njima.

Kako su živi organizmi nastali od neorganske materije? - pitanje je koje evolucionisti dugo vremena nisu želeli da spominju. Međutim, ovo pitanje, koje je konstantno bilo izbegavano, naraslo je u tolikoj meri da je postalo neizbežni problem, te se to pokušalo srediti jednom serijom studija u drugoj polovini 20. veka.

Glavno pitanje je bilo: kako se prva živa ćelija pojavila u prvobitnoj atmosferi Zemlje? Drugim rečima, kakvo bi objašnjenje za ovaj problem mogli dati evolucionisti?

Smatralo se da bi odgovore na ova pitanja mogli dati eksperimenti. Evolucionistički naučnici i istraživači izvršili su određene laboratorijske eksperimente upravljene da odgovore na ova pitanja, ali oni nisu izazvali mnogo interesovanja. Najrespektabilnija studija porekla života je eksperiment nazvan "Milerov eksperiment", izveden od strane američkog istraživača Stenlija Milera (Stanley Miller) 1953. godine. (Eksperiment je takođe poznat kao "Miler-Urijev eksperiment" zbog doprinosa Milerovog instruktora na Čikago Univerzitetu, Harolda Urija (Harold Urey).)

Ovaj eksperiment je jedini "dokaz" koji je, navodno, dokazivao "tezu o molekularnoj evoluciji", predstavljenu kao prvi stadijum evolutivnog perioda. Uprkos tome što je prošlo više od pola veka, i što je postignut veliki tehnološki razvitak, niko nije preduzeo bilo kakve daljnje korake. Uprkos ovome, Milerov eksperiment se još uvek predaje u učenjacima kao evolucionističko objašnjenje najranije generacije živih organizama. Evolucionisti namerno izbegavaju takve eksperimente, budući da su svesni činjenice da ih takve studije ne podržavaju i da, naprotiv, pobijaju njihove teze.

Milerov eksperiment

Namera Stanlija Milera je bila da postigne eksperimentalno otkriće pokazujući da su amino-kiseline, gradivni elementi proteina, mogle nastati slučajno na beživotnoj Zemlji pre više milijardi godina.

U svom eksperimentu Miler je upotrebio mešavinu gasa za kakvu je pretpostavio da je postojala na prvobitnoj Zemlji (ali za koju je kasnije dokazano da je bila nerealna) sastavljenu od amonijaka, metana, vodonika i vodene pare. Budući da ovi gasovi ne bi reagovali jedni sa drugima u prirodnim uslovima, on je u ovaj milje uveo energetska stimulaciju da bi otpočeo reakciju među njima. Pretpostavljajući da bi ova energija mogla doći od odbljesaka gromova u prvobitnoj atmosferi, on je upotrebio izvor veštačkog pražnjenja elektriciteta da bi osigurao potrebnu energiju.

Miler je kuvao ovu mešavinu gasa na 100°C u toku jedne sedmice i dodatno je uključio električnu struju. Na kraju sedmice, Miler je analizirao hemikalije koje su se formirale na dnu posude i uočio da su stvorene 3 od 20 amino-kiselina koje sačinjavaju osnovne gradivne elemente proteina.

Ovaj eksperiment je izazvao veliko uzbuđenje među evolucionistima i bio je promovisan kao izvanredan uspeh. Štaviše, u stanju opojne eufrije, različite publikacije su donele naslove kao "Miler stvara život". Međutim, svi molekuli koje je Miler uspeo da načini bili su samo neki neorganske molekuli.

Ohrabreni ovim eksperimentom, evolucionisti su smesta počeli da prave nove scenarije. Stadijumi koji su sledili iza amino-kiselina bili su ubrzano pretpostavljani. Navodno su se amino-kiseline kasnije ujedinile u odgovarajuće nizove da bi igrom slučaja formirale proteine. Neki od ovih slučajno nastalih proteina postavili su se u strukture nalik na ćelijsku membranu koje su "nekako" nastale i formirale primitivnu ćeliju. Ćelije su se tokom vremena ujedinile i formirale žive organizme. Međutim, Milerov eksperiment nije bio ništa drugo do prividan uspeh i otada je bio opovrgnut kao netačan iz mnoštva aspekata.

Milerov eksperiment nije bio ništa drugo do privid

Izgledalo je da je Milerov eksperiment dokazao da su se amino-kiseline mogle same formirati pod uslovima koji su postojali na prvobitnoj Zemlji, međutim, imao je nedoslednosti u brojnim aspektima. Evo tih nedoslednosti:

1. Koristeći mehanizme takozvanog "hladnog trapa (zamke)" Miler je izolovao amino-kiseline čim bi one bile formirane. Da nije tako radio, uslovi u okolini u kojoj su se amino-kiseline formirale smesta bi uništili ove molekule.

Bez sumnje, ova vrsta svesnog mehanizma izolovanja nije postojala u prvobitnim uslovima na Zemlji. Bez ovakvog mehanizma, čak i ako bi neka amino-kiselina i nastala, odmah bi bila uništena. Hemičar Ričard Blis (Richard Bliss) ovako je izrazio ovu kontradiktornost: "Zaista, bez ovog hladnog trapa, hemijski produkti bili bi uništeni od strane električnog izvora." 101

U stvari, Miler u svom prethodnom eksperimentu nije mogao formirati nijednu jedinu amino-kiselinu koristeći iste supstance, a bez mehanizma hladne rešetke.

2. Prvobitna atmosferska okolina koju je Miler pokušao da simulira nije bila realna. 80-ih godina, naučnici su se složili na stajalištu da bi u ovoj veštačkoj okolini, umesto metana i amonijaka, trebali postojati azot i ugljen-dioksid. Posle dugog perioda ćutanja, sam Miler je takođe priznao da atmosferski uslovi koje je on koristio u svom eksperimentu nisu bili realni. 102

A zbog čega je onda Miler insistirao na ovim gasovima? Odgovor je jednostavan: bez amonijaka bilo je nemoguće prizvesti amino-kiseline. Kevin Mek Kin (Kevin Mc Kean) govori o ovome u članku objavljenom u magazinu Discover:

"Miler i Uri imitirali su prvobitnu atmosferu Zemlje sa mešavinom metana i amonijaka. Prema njima, Zemlja je bila prava homogena mešavina metala, stena i leda. Međutim, iz poslednjih studija se razume da je Zemlja bila veoma vrela u to vreme i da je bila sastavljena od rastopljenog nikla i gvožđa. Zbog toga, hemijska atmosfera tog vremena trebala bi biti formirana uglavnom od azota (N₂), ugljen-dioksida (CO₂) i vodene pare (H₂O). Međutim, sve ovo, za razliku od metana i amonijaka, nije pogodno za formiranje organskih molekula." 103

Američki naučnici Feris (J. P. Ferris) i Čen (C. T. Chen) ponovili su eksperiment Stanlija Milera pod atmosferskim uslovima koji su sadržavali ugljen-dioksid, vodonik, azot i vodenu paru, i nisu bili u stanju da proizvedu ni jednu jedinu amino-kiselinu. 104

3. Još jedna važna stvar koja poništava Milerov eksperiment je to da je u atmosferi, u vreme kada se smatralo da su se amino-kiseline trebale formirati, bilo dovoljno kiseonika da ih sve uništi. Ova činjenica koju je Miler prevideo je otkrivena pomoću tragova oksidovanog gvožđa i uranijuma nađenih u stenama čija je starost procenjena na 3,5 milijarde godina. 105

Postoje i drugi pokazatelji koji govore da je količina kiseonika na tom stadijumu bila mnogo veća nego što su u početku evolucionisti tvrdili. Studije takođe pokazuju da je u to vreme količina ultraljubičastog zračenja kojem je Zemlja bila izložena bila deset hiljada puta veća nego što su

evolucionisti procenili. Ovo intenzivno ultraljubičasto zračenje bi neizbežno oslobodilo kiseonik, razlažući vodenu paru i ugljen-dioksid u atmosferi.

Ova situacija potpuno poništava Milerov eksperiment u kojem je kiseonik bio potpuno zanemaren. Ukoliko bi kiseonik bio upotrebljen u eksperimentu, metan bi se razložio na ugljen-dioksid i vodu, a amonijak bi bio razložen na azot i vodu. Na drugoj strani, u sredini gde kiseonik ne postoji ne bi bilo ni ozonskog sloja, i zbog toga bi amino-kiseline odmah bile uništene, budući da bi bile izložene veoma jakim ultraljubičastim zracima bez zaštite ozonskog sloja. Drugim rečima, sa ili bez kiseonika u prvobitnom svetu, rezultat bi bio: sredina destruktivna za amino-kiseline.

4. Na kraju Milerovog eksperimenta formirane su mnoge amino-kiseline sa osobinama škodljivim za strukturu i funkciju živih sistema. Ako amino-kiseline ne bi bile izolovane i ako bi bile ostavljene u istoj sredini sa ovim hemikalijama, njihovo uništenje ili transformisanje u drugačije spojeve, kroz hemijske reakcije, bilo bi neizbežno.

Štaviše, na kraju ovog eksperimenta bio je formiran veliki broj "desnorukih" amino-kiselina. 106 Postojanje ovih amino-kiselina pobilo je teoriju čak unutar njenog vlastitog rezonovanja, zato što su desnoruke amino-kiseline od onih amino-kiselina koje ne mogu funkcionisati u sastavu živih organizama. Da zaključimo: okolnosti u kojima su formirane amino-kiseline u Milerovom eksperimentu nisu bile prikladne za život. Uistinu, ovaj medijum dobio je oblik jedne kisele mešavine koja uništava i oksiduje korisne molekule koji su nastali.

Postoji jedna konkretna istina na koju sve ove činjenice upućuju: Za Milerov eksperiment ne može se tvrditi da je dokazao da su živi organizmi formirani slučajno pod prvobitnim uslovima na Zemlji. Celi eksperiment nije ništa više do smišljeni i kontrolisani laboratorijski eksperiment sa svrhom da se proizvedu amino-kiseline. Količina i tipovi gasova korišćenih u eksperimentu su idealno podešeni da omoguće nastanak amino-kiselina.

Količina energije kojom je sistem bio snabdeven nije bila ni prevelika ni premala, nego precizno podešena da omogući da se potrebna reakcija desi. Eksperimentalna aparatura bila je izolovana tako da ne dozvoli prodor bilo kakve štetne, destruktivne supstance ili bilo kog drugog elementa koji bi sprečio formiranje amino-kiselina koje su bile pogodne (za teoriju evolucije) da budu prisutne u prvobitnim uslovima na Zemlji. Nijedan element, mineral ili sastojak koji su bili prisutni u prvobitnim uslovima na Zemlji i koji su bili pogodni da promene tok reakcije, nisu bili uključeni u eksperiment. Kiseonik, koji bi sprečio formiranje amino-kiselina zbog oksidacije, samo je jedan od ovih destruktivnih elemenata. Čak i pod idealnim laboratorijskim uslovima, nemoguće je proizvedene amino-kiseline sačuvati i izbeći njihovo uništenje bez mehanizma "hladnog trapa".

U stvari, ovim eksperimentom sami evolucionisti su pobili evoluciju, jer ako eksperiment išta dokazuje, to je da amino-kiseline mogu biti proizvedene samo u kontrolisanim laboratorijskim uslovima, gde su svi uslovi specijalno dizajnirani svesnom intervencijom. To jest, sila koja dovodi do života ne čini to nesvesnim slučajem, nego radije svesnim stvaranjem.

Razlog zbog kojeg evolucionisti ne prihvataju ovu očiglednu realnost je njihovo slepo pristajanje uz predrasude koje su potpuno nenaučne. Što je dosta interesantno, Harold Uri, koji je sa Stanlijem Milerom organizovao Milerov eksperiment, dao je sledeće priznanje po ovom pitanju:

"Svi mi koji smo proučavali poreklo života, našli smo da što više gledamo u 'život', sve više osećamo da je on previše složen da bi evoluirao bilo gde. Mi svi smatramo, kao stvar vere, da je život na ovoj planeti evoluirao od nežive materije. Zbog toga što je njegova složenost toliko velika, nama je teško da zamislimo da se tako i dogodilo." 107

Prvobitna atmosfera i proteini

Uprkos svim nedoslednostima koje smo ranije naveli, evolucionisti se još uvek pozivaju na Milerov eksperiment da bi izbegli pitanje kako su se amino-kiseline same od sebe formirale u prvobitnoj atmosferi. Čak i danas oni nastavljaju da obmanjuju ljude pretvarajući se da je problem rešen sa ovim varljivim eksperimentom.

Međutim, da bi objasnili drugi stadijum porekla života, evolucionisti su se susreli sa neuporedivo većim problemom nego što je to formiranje amino-kiselina: "proteini", to jest gradivni blokovi života, sastavljeni su od hiljade različitih amino-kiselina sjedinjenih međusobno u tačno određenom poretku.

Tvrditi da su se proteini formirali slučajno pod prirodnim uslovima mnogo je više nerealno i nerazumno nego tvrditi da su se amino-kiseline formirale slučajno. Na prethodnim stranicama smo pomoću računara verovatnoće proučavali matematičku (ne)mogućnost za slučajno sjedinjenje amino-kiselina u odgovarajućem redosledu - za njihovo kasnije formiranje proteina. Sada ćemo ispitati (ne)mogućnost formiranja proteina (u slučajnim hemijskim reakcijama), u pogledu prvobitnih uslova na Zemlji.

Sinteza proteina nije moguća u vodi

Kada se kombinuju da bi formirale proteine, amino-kiseline međusobno formiraju jednu specijalnu vrstu veze - "peptidnu vezu". Prilikom formiranja ove veze oslobađa se jedan molekul vode.

Ova činjenica definitivno pobija evolucionističko objašnjenje da je prvobitni život nastao u vodi, budući da prema Le Šateljiovom principu u hemiji nije moguće da se reakcija u kojoj se oslobađa voda (reakcija kondenzacije) odigra u vodenoj sredini. Odigravanje ovakve vrste reakcije u vodenoj sredini "ima najmanju verovatnoću da se desi" od svih hemijskih reakcija.

Stoga okeani, za koje se tvrdilo da su mesto gde je život počeo i gde su postale prve amino-kiseline, definitivno nisu pogodna okolina gde bi amino-kiseline formirale proteine. Sa druge strane, bilo bi iracionalno za evolucioniste da promene mišljenje i da tvrde da je život otpočeo na kopnu zato što su mora i okeani jedina mesta gde su amino-kiseline mogle biti zaštićene od ultračlubičastog zračenja. Na kopnu, one bi bile razorene zbog ultraljubičastog zračenja. Le Šateljiov princip opovrgava tvrdnju o formiranju života u moru. Ovo je još jedna dilema koja se suprotstavlja evoluciji.

Još jedan očajnički pokušaj: Foksov eksperiment

Izazvani gornjom dilemom, evolucionisti su počeli izmišljati nerealne scenarije da bi prevazišli ovaj "vodeni problem" koji apsolutno pobija njihove teorije. Sidni Foks (Sydney Fox) bio je jedan od najpoznatijih među ovim istraživačima. Da bi rešio ovaj problem, Foks je izložio sledeću teoriju. Prema njemu, mora da su nakon formiranja u prvobitnim okeanima prve amino-kiseline bile povučene na neke litice blizu vulkana. Mora da je voda, sadržana u ovoj mešavini koja je uključivala amino-kiseline prisutne na liticama, isparila kada se temperatura povisila iznad tačke ključanja. Tako su se amino-kiseline, koje su bile "isušene", mogle kombinovati da bi formirale proteine.

Međutim, ovo "komplikovano" rešenje nije priznato od strane mnogih, jednostavno zato što amino-kiseline ne bi mogle izdržati tako visoke temperature. Istraživanje potvrđuje da bi amino-kiseline smesta bile uništene na tako visokim temperaturama.

Ali, Foks nije odustao. On je kombinovao pročišćene amino-kiseline u laboratoriji "pod vrlo posebnim uslovima" zagrevajući ih u suvoj okolini. Amino-kiseline su se kombinovale, ali još uvek nisu bili dobijeni proteini. U stvari, ono što je on dobio bile su jednostavne, neuređene petlje amino-kiselina, namerno kombinovane jedne sa drugim, i koje su bile daleko od toga da podsećaju na bilo koji protein koji izgrađuje žive organizme. Štaviše, kada bi Foks držao ove amino-kiseline na stalnoj temperaturi, tada bi ove neupotrebljive petlje amino-kiselina takođe bile dezintegrisane. 108

Druga stvar koja poništava ovaj eksperiment je to što Foks nije koristio neupotrebljive završne produkte dobijene u Milerovom eksperimentu, nego čiste amino-kiseline iz živih organizama. Međutim, ovaj eksperiment, koji je pretendovao da bude nastavak Milerovog eksperimenta, morao je krenuti od rezultata koje je postigao Miler. A ipak, ni Foks, a niti bilo koji drugi istraživač, nisu upotreбили beskorisne amino-kiseline koje je proizveo Miler. 109

Foksov eksperiment nije primljen pozitivno čak ni u evolucionističkim krugovima zato što je bilo jasno da se besmisleni lanci amino-kiselina (proteinoidi), koje je on dobio, ne bi mogli formirati u prirodnim uslovima. Štaviše, proteini - osnovne jedinice života, još uvek ne bi mogli biti proizvedeni. Problem porekla proteina još uvek ostaje nerešen. U jednom članku u popularnom naučnom časopisu iz 70-ih, Chemical Engineering News, Foksov eksperiment je spomenut ovako:

"Sydni Foks i drugi istraživači uspeali su da sjedine amino-kiseline u oblik 'proteinoida' koristeći posebne tehnike zagrevavanja pod uslovima koji u stvari nikako nisu ni postojali u prvobitnim stadijumima Zemlje. Takođe, oni nikako nisu slični vrlo pravilnim proteinima prisutnim u živim organizmima. Oni nisu ništa drugo do beskorisne, nepravilne mrlje. Istina je da bi one definitivno bile uništene, čak i ako su ovakvi molekuli bili formirani u ranim stadijumima." 110

U stvari, proteinoidi koje je Foks proizveo bili su, i u građi i u funkciji, potpuno drugačiji od pravih proteina. Razlika između proteina i "proteinoida" bila je velika, kao razlika između opreme visoke tehnologije i gomile sirovog, neobrađenog materijala.

Nadalje, nije bilo šanse čak i za ove nepravilne lance amino-kiselina da prežive u prvobitnoj atmosferi. Štetni i destruktivni fizički i hemijski efekti, uzrokovani jakom izloženošću ultraljubičastom zračenju i nestabilni prirodni uslovi uzrokovali bi da se ovi proteinoidi dezintegrišu. Zbog Le Šateljjeovog principa bilo je nemoguće da se amino-kiseline kombinuju pod vodom, gde ultraljubičasti zraci ne dopiru do njih. S obzirom na ovo, ideja da su proteinoidi osnova života, konačno je izgubila podršku među naučnicima.

Čudesni molekul: DNK

Naša ispitivanja na molekularnom nivou do sada su pokazala da formiranje amino-kiselina uopšte nije bilo rasvetljeno od strane evolucionista. Formiranje proteina je misterija za sebe, i štaviše, problem nije ograničen samo na amino-kiseline i proteine: oni su samo početak. Pored njih, savršena građa ćelije takođe vodi evolucioniste u ćorsokak. Razlog je to što ćelija nije samo gomila proteina koji se sastoje od amino-kiselina; ona je jedan živi mehanizam koji ima stotine razvijenih sistema i koji je tako složen da čini čoveka nemoćnim da reši njegovu misteriju. Čak i da ostavimo te složene sisteme po strani, evolucionisti su nemoćni da objasne formiranje čak i samo osnovne jedinice ćelije.

Dok je teorija evolucije bila nemoćna da osigura razumno i dosledno objašnjenje za nastanak molekula koji su osnova ćelijske strukture, razvoj u genetici i otkriće nukleinskih kiselina (DNK i RNK) proizvelo je nove značajne probleme za teoriju evolucije. Rad dvojice naučnika, Xemsa Votsona (Jamesa njatsona) i Frensis Krika (Francis Cricka), po pitanju DNK, lansi-rao je, 1955. godine, novu eru u biologiji. Mnogi naučnici usmerili su svoju pažnju ka genetici. Danas, nakon više godina istraživanja, struktura DNK je otkrivena u velikoj meri.

Molekul zvan DNK, koji je nađen u jezgru svake od 100 triliona ćelija u našem telu, sadrži kompletan konstrukcioni plan ljudskog tela. Informacije u vezi sa svim karakteristikama jedne osobe, od fizičke pojave do strukture unutrašnjih organa, zapisane su u DNK pomoću specijalnog šifrovanog sistema. Informacije u DNK su šifrovane pomoću redosleda četiri specijalne baze koje čine ovaj molekul. Ove baze su označene kao A, T, G, C prema početnim slovima njihovih imena. Sve strukturne razlike među ljudima zavise od varijacija u redosledu ovih slova. Ovo je jedna vrsta baze podataka sastavljenih od četiri slova.

Redosled ovih slova u DNK određuje strukturu ljudskog bića do najsitnijih detalja. Uz osobine kao što su težina, boja očiju, kose i kože, DNK svake ćelije takođe sadrži dizajn 206 kostiju, 600 mišića, mrežu od 10.000 slušnih mišića, mrežu od 2.000.000 optičkih živaca, 100 milijardi nervnih ćelija i 100 triliona ćelija u telu. Ukoliko bismo pokušali zapisati informacije šifrovane u DNK, tada bi to značilo da ćemo sastaviti biblioteku koja sadrži 900 tomova enciklopedije, od kojih svaka ima 500 stranica. Ova neverovatno velika količina informacija je šifrovana u delovima DNK koji se zovu "geni".

Može li DNK da nastane slučajno?

Na ovom mestu postoji važan detalj koji zaslužuje pažnju. Greška u redosledu nukleotida koji sačinjavaju gene učinila bi te gene neupotrebljivim. Kada razmislimo o tome, to jest uzmemo u obzir da u ljudskom telu postoji 100.000 gena, postaje očiglednije koliko je nemoguće da se milioni nukleotida koji sačinjavaju ove gene slučajno postave u pravilnom redosledu. Evolucionarni biolog Frenk Selisbari (Frank Salisbury), komentariše ovu neverovatnoću sledećim rečima:

"Jedan protein srednje veličine može sadržavati oko 300 amino-kiselina. DNK gen koji ovo kontroliše imao bi oko 1.000 nukleotida u svom lancu. Budući da postoje četiri vrste nukleotida u DNK lancu, jedan lanac koji se sastoji od 1.000 karika mogao bi postojati u 41.000 oblika. Koristeći malo algebre (logaritme), možemo videti da je $41.000 = 10600$. Deset pomnožen samim sobom 600 puta daje cifru

koja se sastoji od 1 (jedinice) iza koje sledi 600 nula! Ovaj broj je potpuno iznad našeg razumevanja." 111

Broj 41.000 je jednak 10600. Ovaj broj se dobija dodavanjem 600 nula uz 1 (jedinicu). Pošto desetka (10) sa 11 nula napisanih iza nje sačinjava jedan trilion, onda cifra sa 600 nula stvarno predstavlja broj koji je teško zamisliti. Nemogućnost formiranja RNK i DNK slučajnim nagomilavanjem nukleotida je na sledeći način izražena od strane francuskog naučnika Pola Augera (Paul Auger):

"Mi moramo oštro razlikovati dva stadijuma u slučajnom formiranju složenih molekula kao što su nukleotidi nastali u hemijskim reakcijama: (1) Proizvodnja nukleotida jedan po jedan, što je moguće, i (2) njihovo kombinovanje u vrlo specifične nizove. Ovo drugo je apsolutno nemoguće." 112

Čak je, nakon otkrića DNK, i Frensis Krik, koji je dugo godina verovao u teoriju molekularne evolucije, priznao sam sebi da takav složeni molekul nije mogao biti formiran slučajno, spontano, kao rezultat evolutivnog procesa:

"Jedan pošten čovek, naoružan svim znanjem koje nam je danas dostupno, može jedino izjaviti da, u nekom smislu, nastanak života na momente izgleda gotovo kao neko čudo." 113

Ovde se pojavljuje jedna veoma interesantna dilema: dok se DNK može umnožavati jedino uz pomoć nekih enzima koji su u stvari proteini, sinteza ovih enzima može biti realizovana jedino pomoću informacija šifrovanih u DNK. Pošto oboje podjednako zavise jedno od drugog, jedno je moralo postojati izvesno vreme da bi moglo nastati drugo. Američki mikrobiolog Xekobson (Jacobson), komentariše o ovoj temi:

"Uputstva za reprodukciju planova, za energiju i izvlačenje delova iz postojeće okoline, za rast niza i za efektorski mehanizam prevođenja instrukcija u rast - sve je to, u isto vreme, moralo biti prisutno u momentu kada je nastao život. Ova kombinacija događaja izgleda potpuno nemoguća i bolje bi bilo da se pripiše božanskoj intervenciji." 114

Gornji citat je napisan dve godine nakon obelodanjivanja strukture DNK od strane Xemsa Votsona i Frensisa Krika. Ali, uprkos svom razvoju u nauci, problem ostaje nerešen za evolucioniste. Dva nemačka naučnika, Junker (Junker) i Šerer (Scherer), objasnili su da sinteza svakog od molekula (potrebnih za hemijsku evoluciju) zahteva posebne, tačno određene uslove i da je verovatnoća spajanja ovih supstanci (koji imaju teoretski veoma različite metode nastajanja) jednaka nuli:

"Do danas nije poznat nijedan eksperiment koji bi proizveo sve molekule neophodne za hemijsku evoluciju. Zbog toga je neophodno proizvesti različite molekule na različitim mestima, pod veoma pogodnim uslovima, i tada ih odneti na drugo mesto gde će međusobno reagovati, štiteći ih tako od štetnih uticaja kao što su hidroliza i fotoliza." 115

Ukratko, teorija evolucije nije u stanju da dokaže bilo koji od evolutivnih stadijuma koji su se navodno desili na molekularnom nivou. Ne samo da ne osigurava odgovore na ovakva pitanja, već ih progres nauke čini još složenijim i sve više ne-razmrsivim.

Interesantno je da evolucionisti veruju u sve ove nemoguće scenarije kao da su oni naučne činjenice. Pošto su oni uslovljeni stavom da ne priznaju stvaranje, oni nemaju drugog izbora nego da veruju u

nemoguće. Jedan poznati biolog iz Australije, Majkl Denton (Michael Denton), govori o ovome u svojoj knjizi Evolucija: Teorija u krizi (Evolution: A Theory in Crisis):

"Za skeptika je predlog da su genetski programi viših organizama (koji se sastoje od nešto blizu 1.000 miliona bita informacija, koji su jednaki redosledu slova u biblioteci od hiljadu tomova, i koji su sadržani u šif-rovanom obliku u vidu više hiljada komplikovanih algoritama koji kontrolišu, specificiraju i upravljaju rastom i razvojem milijardi i milijardi ćelija u oblik jednog složenog organizma) sastavljeni jednim čisto slučajnim procesom, jednostavno uvreda za razum. Ali, bez izražavanja bilo kakve sumnje, ta ideja se prihvata od strane nekog darviniste!" 116

Još jedan uzaludni pokušaj evolucionista: "RNK svet"

Otkriće iz 70-ih godina, da su gasovi koji su nesumnjivo postojali u prvobitnoj atmosferi učinili sintezu amino-kiselina nemogućom, bio je veliki udarac za molekularnu evolucionu teoriju. Tada je shvaćeno da su "eksperimenti prvobitne atmosfere" evolucionista poput Milera, Foksa i Ponamperuma (Ponnamperuma) bili nevažeci. Zbog ovog razloga, 80-ih su izvršeni novi evolucionistički pokušaji. Kao rezultat, promovisan je scenario "RNK sveta", po kojem proteini nisu bili ti koji su prvi formirani, nego RNK molekuli koje su sadržavali informacije o proteinima.

Prema ovom scenariju, predloženom 1986. godine od strane Voltera Xilberta (Walter Gilbert), hemičara sa Harvarda, pre više milijardi godina slučajno je nastao jedan RNK molekul koji je nekako uspeo da se samoreprodukuje. Tada je ovaj RNK molekul, podstaknut spoljnim uticajima, počeo da proizvodi proteine. Posle toga, postalo je neophodno uskladištiti ovu informaciju u drugi molekul i nekako se pojavio DNK molekul.

Budući da je u svakom pojedinom stadijumu izgrađen od lanaca nemogućnosti, ovaj teško zamislivi scenario je, pre nego što je osigurao bilo kakvo objašnjenje porekla života, samo uvećao problem i doneo mnoga teško razrešiva pitanja:

1. Kada je nemoguće objasniti slučajno formiranje čak samo jednog nukleotida koji sačinjava RNK, kako onda ovi imaginarni nukleotidi mogu formirati RNK spajajući se međusobno u pogodnom redosledu? Evolucionistički biolog Xon Horgan (John Horgan), priznaje nemogućnost slučajnog formiranja RNK sledećim rećima:

"Pojavilo se još više problema, pošto su istraživaći nastavili pobliže da ispituju koncept 'RNK - svet'. Kako je RNK nastala na samom početku? RNK i njene komponente je teško sintetizovati u laboratoriji i pod najboljim uslovima, a kamoli pod onakvim kakvi su prvobitno vladali na Zemlji." 117

2. Čak i da pretpostavimo da je RNK formirana slučajno, kako je ova RNK - napravljena od jednostavnog nukleotidnog lanca, mogla odlučiti da samu sebe umnoži i sa kakvim mehanizmom bi mogla izvesti ovaj samoumnožavajući proces? Gde je našla nukleotide koje je iskoristila za samoumnožavanje? Čak su i evolucionisti - mikrobiolozi, Xerald Xojs (Gerald Joyce) i Lesli Orxel (Leslie Orgel), izrazili beznadežnost ove situacije u njihovoj knjizi pod naslovom U RNK svetu (In the RNA World). 118

3. Čak i ako pretpostavimo da je postojala samoumnožavajuća RNK u prvobitnom svetu i da su brojne amino-kiseline svih tipova, spremne da ih RNK upotrebi, bile dostupne i da su se sve ove nemogućnosti nekako odigrale, situacija još uvek ne vodi ka formiranju čak niti jednog jedinog proteina. To je zato što RNK jedino poseduje informaciju koja se tiče strukture proteina, a amino-kiseline su, sa druge strane, samo sirovinski materijali. Pored svega toga, nije postojao mehanizam za proizvodnju proteina. Smatrati postojanje RNK dovoljnim za proizvodnju proteina je toliko besmisleno kao i očekivati da se jedan automobil samostalno sklopi i proizvede pomoću jednostavnog bacanja njegovog dizajna nacrtanog na papiru na hiljade njegovih nagomilanih delova. I u ovom slučaju proizvodnja se ne razmatra, budući da niti fabrika, a niti radnici nisu uključeni u proces.

Jedan protein se proizvodi u ribozomalnoj fabrici uz pomoć mnogobrojnih enzima i kao rezultat izuzetno složenog procesa unutar ćelije. Ribozom je jedna složena ćelijska organela izgrađena od proteina. Zbog toga, ova situacija iznosi još jednu nerazumnu pretpostavku - da bi takođe ribozomi trebali da nastanu slučajno, u isto vreme. Čak i nobelovac Žak Mono (Jacques Monod), koji je jedan od najfanatičnijih branitelja evolucije, objašnjava da sinteza proteina nikako ne može toliko biti potcenjena, to jest ne može se smatrati da zavisi samo od informacija u nukleinskim kiselinama:

"Šifra je beznačajna ako se ne prevede. Mašinerija za prevođenje kod današnjih ćelija sastoji se od najmanje 50 makromolekularnih komponenti koje su i same šifrovane u DNK. Šifra ne može biti prevedena drugačije osim uz pomoć produkata samog prevođenja. To je moderni izraz za izreku: Omne vivum ex ovo (Sve živo iz jajeta). Kada i kako je ovaj krug postao zatvoren? To je isuviše teško zamisliti." 119

Kako je jedan RNK lanac u prvobitnom svetu mogao preduzeti takve odluke i koje je metode mogao upotrebiti da realizuje proizvodnju proteina, a da pri tom sam preuzima posao koji obično izvršava pedeset specija-liziovanih čestica? Evolucionisti nemaju odgovore na ova pitanja.

Dr. Lesli Orxel (Leslie Orgel), jedan od saradnika Stenlija Milera i Frensis Krika sa Univerziteta San Diego u Kaliforniji, koristi termin "scenario" za mogućnost "započinjanja života kroz RNK svet". U članku naslovljenom kao "Poreklo života", objavljenom u časopisu American Scientist od oktobra 1994, Orxel je opisao kakvu vrstu karakteristika je ova RNK trebala da ima i kako je ovo bilo nemoguće:

"Ovaj scenario mogao se dogoditi, ali mi dodajemo - jedino ako su prebiotične RNK imale dve osobine koje nisu evidentne danas: sposobnost da se umnožavaju bez proteina i sposobnost da ubrzaju svaki korak sinteze proteina." 120

Kao što bi trebalo biti jasno, očekivati ova dva složena i izuzetno neophodna procesa od molekula RNK, moguće je jedino uz pomoć snage mašte i gledišta koje imaju evolucionisti. Konkretno naučne činjenice, sa druge strane, jasno govore da je teza o "RNK svetu", koja predstavlja novi model slučajnog formiranja života, podjednako neverovatna bajka.

Život je jedan koncept koji je daleko iznad obične

Hajde da na trenutak zaboravimo sve ove nemogućnosti i da pretpostavimo da je molekul proteina ipak formiran u najnepogodnijim uslovima i u potpuno nekontrolisanoj okolini kao što su bili uslovi na prvobitnoj Zemlji. Formiranje samo jednog proteina ne bi bilo dovoljno; ovaj protein morao bi da strpljivo čeka hiljadama, a možda i milionima godina u ovoj nekontrolisanoj okolini, bez popravljanja bilo kakvog oštećenja, dok se ne formira drugi molekul pored njega, slučajno i pod istim uslovima. Morao bi da čeka dok milioni korektnih i potrebnih proteina ne budu formirani jedan pored drugog, u istim okolnostima, i sve to "slučajno". Oni koji su formirani ranije morali su biti dovoljno strpljivi da čekaju da drugi budu formirani upravo do njih, a da ne budu uništeni, uprkos ultravioletnim zracima i grubim mehaničkim delovanjima. Tada bi se ovi proteini u adekvatnom broju, svi potekli sa istog mesta, trebali skupiti i složiti, praveći svrhovite kombinacije i formirajući ćelijske organele. Nijedan spoljni materijal, štetni molekul ili neiskorišćen proteinski lanac, "ne bi ih smeli" ometati. Onda, čak i ako bi se ove organele skupile na jedan potpuno harmoničan i kooperativan način, unutar plana i poretka, one bi morale uzeti neophodne enzime izvan njih samih (iz okoline) i postati pokrivena sa membranom, s tim što bi prostor unutar nje morao biti ispunjen specijalnom tečnošću da bi se pripremila okolina idealna za njih. E sada, čak i kad bi se svi ovi "visoko neverovatni" događaji slučajno desili, da li bi ova gomila molekula postala živa?

Odgovor je NE, zato što su istraživanja otkrila da puka kombinacija ovih materijala potrebnih za život nije dovoljna da bi život i otpočeo. Čak i kada bi se svi potrebni proteini sakupili i stavili u probnu posudu, ovi napori ne bi rezultovali proizvodnjom žive ćelije. Svi eksperimenti koji su izvedeni o ovoj temi pokazali su se neuspešnim. Sva posmatranja i eksperimenti pokazuju da život može poteći samo iz života. Tvrdnja da je život evoluirao iz nežive materije, drugim rečima "abiogeneza", jeste jedna bajkovića priča koja postoji jedino u snovima evolucionista i potpuno je u suprotnosti sa rezultatima svakog eksperimenta i posmatranja.

S obzirom na ovo, prvi život na Zemlji mora da je potekao iz nekog drugog "života". A to je Tvorac. Život može otpočeti, trajati i završiti se jedino Wegovom voljom. Što se tiče evolucije, ne samo da nije u stanju da objasni kako je život počeo, nego takođe nije u stanju da objasni kako su se formirale supstance neophodne za život i kako su se one sastavile.

Termodinamika Oспорava Teoriju Evolucije

Drugi zakon termodinamike, koji je prihvaćen kao jedan od osnovnih zakona fizike, kaže da će pod normalnim uslovima svi sistemi koji su prepupteni sami sebi naginjati da postanu neuređeni, raspršeni i uništeni, a u direktnoj povezanosti sa količinom vremena koje protekne. Sve živo i neživo se pohaba, raspada, propada, dezintegriše i biva uništeno. Ovo je apsolutni kraj sa kojim se sva bića suočavaju na ovaj ili onaj način, i prema ovom zakonu, ovaj neizbežni proces nema povratak.

Ovo je nešto što smo svi mi videli. Na primer, ako odvezete auto u pustinju i ostavite ga tamo, teško možete očekivati da ga nađete u boljem stanju, kada se godinama kasnije vratite po njega. Nasuprot tome, videli biste da su se njegove gume izduvale, da su njegovi prozori razbijeni, njegova šasija zarđala i da je njegov motor propao. Isti neizbežni, čak još i brži proces važi i za žive organizme.

Drugi zakon termodinamike je sredstvo pomoću koga je ovaj prirodni proces definisan sa fizičkim jednačinama i proračunima.

Ovaj čuveni zakon fizike je, takođe, poznat i kao "Zakon o entropiji". Entropija u fizici označava meru nereda u sistemu. Entropija sistema se povećava kako se on kreće prema neurednijem, raspršenijem i neplaniranijem stanju od uređenog, organizovanog i planiranog. Što je veći nered u sistemu, veća je entropija. Zakon o entropiji kaže da celi univerzum neizbežno ide kao neurednijem, neplaniranijem i neorganizovanijem stanju.

Vrednost Drugog zakona termodinamike je eksperimentalno i teoretski dokazana. Najpoznatiji naučnici našeg doba slažu se u činjenici da će Zakon o entropiji predsedavati kao vladajuća paradigma u sledećem periodu istorije. Albert Ajnštajn, jedan od najvećih naučnika našega doba, rekao je da je to "glavni zakon cele nauke". Artur Edington je takođe rekao za ovaj zakon da je to "vrhovni metafizički zakon celog univerzuma". 121

Evolucionarna teorija je tvrdnja koja je postavljena uz potpuno ignorisanje ovog osnovnog i univerzalno istinitog zakona fizike. Mehanizam koji nudi evolucija potpuno je kontradiktoran ovom zakonu. Teorija evolucije kaže da se neorganizovani, raspršeni i neorganski atomi i molekuli vremenom spontano zajedno skupljaju u određenom poretku i po određenom planu, da bi formirali izuzetno složene molekule kao što su proteini, DNK i RNK, nakon čega oni postepeno stvaraju milione različitih živih vrsta sa čak još složenijom građom. Prema evolucionoj teoriji, ovaj pretpostavljeni proces koji donosi sve planiraniju, sve uređeniju, sve složeniju i sve organizovaniju strukturu, na svakom stadijumu, pod prirodnim uslovima, formirao je sve sam od sebe. Zakon o entropiji jasno pokazuje da je ovaj, takozvani prirodni proces, u potpunoj kontradikciji sa zakonima fizike.

Evolucionistički naučnici su također svesni ove činjenice. J. H. Raš (J. H. Rush) izjavljuje:

"U složenom toku svoje evolucije, život ispoljava izvanredan kontrast tendenciji izraženoj u Drugom zakonu termodinamike. Dok Drugi zakon termodinamike ispoljava nepovratan napredak prema povećanju entropije i nereda, život kontinuirano evoluira prema višim stupnjevima reda." 122

Evolucionisti naučnik Roxer Levin izražava ovaj termodinamički čorsokak evolucije u jednom članku u časopisu Science:

"Jedan problem sa kojim su se biolozi suočili je očigledna kontradiktornost Drugog zakona termodinamike sa evolucijom. Sistem bi trebao da propada sa vremenom, dajući manje, a ne više reda." 123

Jedan drugi evolucionisti naučnik, Xorx Stavropulos (George Stavropulos), izjavljuje termodinamičku nemogućnost spontanog formiranja života i neizvodljivost objašnjavanja postojanja složenih živih mehanizama pomoću prirodnih zakona, u dobro poznatom evolucionističkom časopisu American Scientist:

"Ipak, pod običnim uslovima, nijedan složeni neorganski molekul nikada ne bi mogao da bude formiran spontano, nego bi se pre dezintegrisao, što je u skladu sa Drugim zakonom termodinamike. Zaista, što je molekul složeniji to je on i nestabilniji i sve je sigurnija, pre ili kasnije, njegova dezintegracija. Fotosinteza i svi životni procesi, i sam život, još ne mogu biti shvaćeni, uprkos zbrkanom ili namerno zbunjujućem jeziku termodinamike ili bilo koje druge egzaktne nauke." 124

Kao što je priznato, Drugi zakon termodinamike predstavlja nepremostivu prepreku za scenario evolucije, i u pogledu nauke, i u pogledu logike. Nemoćni da daju bilo kakvo naučno ili konzistentno objašnjenje da bi nadvladali ovu prepreku, evolucionisti je mogu prevazići jedino u svojoj mašti. Na primer, poznati evolucionista Xeremi Rifkin (Jeremy Rifkin) ovako saopštava svoje verovanje da evolucija nadvladava ovaj zakon fizike pomoću "magične sile":

"Zakon o entropiji kaže da evolucija rasipa ukupnu energiju dostupnu za život na ovoj planeti. Naš koncept evolucije je upravo obrnut. Mi verujemo da evolucija nekako magično stvara veće ukupne vrednosti i red na Zemlji." 125

Ove reči vrlo dobro pokazuju da je evolucija potpuno dogmatsko verovanje.

Mit o "otvorenom sistemu"

Suoćeni sa svim ovim istinama, evolucionisti su morali da preuzmu beg u izvrtanje Drugog zakona termodinamike, govoreći da on važi jedino za "zatvorene sisteme", a da su otvoreni sistemi izvan dosega ovog zakona.

"Otvoreni sistem" je termodinamički sistem gde energija ulazi, ali i izlazi, za razliku od zatvorenog sistema u kome početna energija i materija ostaju konstantni. Evolucionisti smatraju da je svet otvoreni sistem, to jest, da je konstantno izložen energiji koja dotiče od Sunca, i da se Zakon o entropiji ne primenjuje na svet kao celinu, tako da uređeni i složeni živi organizmi ipak mogu biti proizvedeni od neuređenih, jednostavnih i neživih struktura.

Međutim, ovde postoji očigledno izvrtanje istine. Činjenica da sistem ima dotok energije nije dovoljna da učini sistem uređenim. Potrebni su specifični mehanizmi da učine energiju funkcionalnom. Na primer, da bi se iskoristila energija iz benzina, autu je potreban motor, prenosni sistem i odgovarajući kontrolni mehanizam. Bez takvog sistema, auto neće biti u stanju da upotrebi energiju iz benzina.

Ista stvar takođe vredi i u slučaju života. Istina je da život crpi svoju energiju od Sunca, međutim, Sunčeva energija može biti pretvorena u hemij-sku jedino pomoću neverovatno složenih sistema za pretvaranje energije u živim organizmima (kao što su fotosinteza u biljkama i sistem za varenje kod ljudi i životinja). Nijedan živi organizam ne može da živi bez takvih sistema za pretvaranje energije. Bez jednog sistema za pretvaranje energije, Sunce nije ništa drugo do izvor destruktivne energije koji spaljuje, sasušuje i topi.

Kao što se može videti, termodinamički sistem bez neke vrste mehanizma za pretvaranje energije nije pogodan za evoluciju, pa bio on otvoren ili zatvoren. Niko ne tvrdi da je takav složen i svestan mehanizam mogao da postoji u prirodi u uslovima prastare Zemlje. Zaista, pravi problem sa kojim se suoćavaju evolucionisti je pitanje - kako su složeni mehanizmi za pretvaranje energije, kao fotosinteza u biljkama, koji ne mogu da budu duplikovani čak ni pomoću moderne tehnologije, mogli nastati sami od sebe?

Priliv Sunčeve energije na svet nema takvu moć da bi sam od sebe doneo red. Bez obzira koliko je visoka temperatura nastala, amino-kiseline se odupiru formiranju veza u uređenim nizovima. Energija sama po sebi nije dovoljna da učini da amino-kiseline formiraju mnogo složenije molekule proteina ili da proteini formiraju mnogo složenije i organizovanije strukture ćelijskih organela. Pravi i suštinski izvor ove organizacije na svim nivoima je svesni dizajn, odnosno stvaranje.

Izvrđavanje pomoću "Teorije haosa"

Sasvim svesni da Drugi zakon termodinamike čini evoluciju nemogućom, neki evolucionisti su načinili špekulantske pokušaje da zatvore pukotinu između ovo dvoje, i da učine evoluciju mogućom. Kao i obično, čak i ovi naponi pokazuju da se teorija evolucije suoćava sa ćorsokakom iz koga ne može da pobjegne.

Jedna osoba poznata po svojim naporima da objedini termodinamiku i evoluciju je belgijski naučnik Ilije Prigožin (Ilya Prigogine). Krenuvši od Teorije haosa, Prigožin je predložio brojne hipoteze u kojima se red formira iz haosa (nereda). Međutim, uprkos najvećim naporima, Prigožin je bio nemoćan da postigne to objedinjenje. Ovo se jasno vidi iz onoga što on kaže:

"Postoji jedno drugo pitanje koje nas je mučilo više od jednog veka: Kakvo značenje ima evolucija živih organizama u svetu opisanom pomoću termodinamike, svetu stalno povećavajućeg nereda?" 126

Prigožin, koji sasvim dobro zna da teorije na molekularnom nivou nisu primenjive na žive sisteme, takve kao što je živa ćelija, naglašava svoj problem:

"Problem biološkog poretka uključuje prelaz od molekularne aktivnosti do nadmolekularnog poretka u ćeliji. Problem je daleko od toga da bude rešen." 127

Ovo je tačka do koje se stiglo pomoću Teorije haosa i srodnih špekulacija. Nije postignut nikakav konkretan rezultat koji bi podržao ili verifikovao evoluciju ili eliminisao kontradikciju između evolucije, entropije i drugih fizičkih zakona.

Uprkos svih ovih navednih činjenica, evolucionisti pokušavaju da pobegnu pomoću neozbiljnih izvrđavanja. Jasne naučne istine pokazuju da živi organizmi i uređene, planirane i složene strukture živih organizama, ni u kom slučaju pod normalnim okolnostima nisu mogle da nastanu slučajno. Ova situacija jasno pokazuje da postojanje živih organizama može biti objašnjeno jedino sa intervencijom natprirodne sile. Nauka je dokazala da je evolucija, koliko se to tiče termodinamike, još uvek nemoguća, a postojanje života nema drugo objašnjenje osim Stvaranja.

Dizajn I Slučajnost

U prethodnom poglavlju razmatrali smo koliko je nemoguće slučajno formiranje života. Hajde da opet, na momenat, prihvatimo ove nemogućnosti. Hajde da pretpostavimo da se pre više miliona godina formirala jedna ćelija, da je "oživela" stekavši sve što je neophodno za život. I na ovoj tački evolucija opet kolabira. Jer, čak i da je ova ćelija postojala jedno vreme, ona bi jednog dana umrla, a posle njene smrti ne bi preostalo ništa i sve bi se vratilo tamo gde je i počelo. Ovo je razlog zbog čega ova prva živa ćelija, ne posedujući nikakvu genetsku informaciju, ne bi bila u stanju da se razmnožava i da započne novu generaciju. Život bi se završio sa njenom smrću.

Genetski sistem ne sastoji se samo od DNK. Sledeći faktori bi takođe trebali da postoje u istoj okolini: enzimi - da pročitaju šifru na DNK, informaciona RNK - koja bi trebala biti proizvedena nakon čitanja ove šifre, ribozomi - na koje će se ova informaciona RNK postaviti prema ovoj šifri i vezati radi proizvodnje, transportna RNK - da prenese amino-kiseline do ribozoma da bi bile upotrebljene za proizvodnju, i izuzetno komplikovani enzimi - da izvedu brojne prelazne procese. Takva okolina ne može postojati nigde drugo do samo u potpuno izolovanoj i potpuno kontrolisanoj okolini poput ćelije, gde postoje sve neophodne sirovine i energetske resursi.

Kao rezultat, organska materija može se samounžavati jedino ako postoji kao potpuno razvijena ćelija, sa svim svojim organelama i u prikladnoj okolini - gde ona može preživeti, izmenjivati materijale i dobiti energiju iz svog okruženja. Ovo znači da je prva ćelija na Zemlji formirana "sva odjednom", sa svom svojom neverovatno složenom građom.

Dakle, ako je jedna izuzetno složena građa nastala sva odjednom, šta onda to znači?

Hajde da postavimo ovo pitanje koristeći se jednim primerom. Hajde da, u pogledu njihove složenosti, uporedimo ćeliju sa jednim automobilom visoke tehnologije. (U stvari, ćelija je mnogo složeniji i razvijeniji sistem nego što je to automobil sa svojim motorom i sa svom svojom tehničkom

opremom.) Zapišimo se sada: Šta biste pomislili kada biste otputovali u dubine veome guste šume i naišli na najnoviji model automobila među drvećem? Da li biste pomislili da su se različiti elementi u šumi tokom miliona godina sasvim slučajno sakupili i proizveli takvo vozilo? Sav materijal koji sačinjava automobil dobijen je od gvožđa, plastike i gume, dakle od zemlje ili njenih prerađevina. Ali, da li bi vas ova činjenica navela da pomislite da su ovi materijali proizvedeni "slučajno" i da su se onda sastavili i proizveli auto?

Bez sumnje, bilo ko sa zdravim razumom znao bi da je auto produkt svesnog dizajnera, i to u nekoj fabrici, i čudio bi se šta taj auto radi ovde, usred xungle. Iznenadno stvaranje jedne složene strukture, u potpunom obliku i iz vedra neba, pokazuje da je ona stvorena od strane svesnog uzroka - sile. Jedan složeni sistem kao što je ćelija, bez sumnje, stvoren je od strane više - nadmoćne volje i mudrosti. Drugim rečima, ona je nastala kao delo Tvorca.

Verujući da čisti slučaj može proizvesti perfektni dizajn, evolucionisti su prešli granice razuma i nauke. Jedan od iskrenih autoriteta na ovom polju je poznati francuski zoolog Pjer Gras (Pierre Grasse), bivši predsednik Francuske akademije nauka. Gras je materijalista, ali on ipak priznaje da je Darwinova teorija nemoćna da objasni život, i daje svoje gledište o logici "slučajnosti" koja predstavlja kičmu darvinizma:

"Podesna pojava mutacija, koje omogućavaju životinjama i biljkama da udovolje svojim potrebama, izgleda teška za verovanje. A Darwinova teorija je ipak, još zahtevnija: jedna jedina biljka, jedna jedina životinja trebala bi hiljadama i hiljadama godina biti podvrgnuta korisnim slučajnostima. Tako da bi čuda trebala da postanu pravilo: događaji sa neverovatno malom verovatnoćom dešavanja sa lakoćom bi se realizovali... Ne postoji zakon koji zabranjuje sanjarenja, ali se nauka ne bi smela prepuštati tome." 128

Gras je rezimirao šta koncept "slučajnosti" znači za evolucioniste: "Slučajnost postaje jedna vrsta božanstva koje se, pod plaštom ateizma, potajno obožava." 129

Logični neuspeh evolucionista je rezultat njihovog zatvaranja u svetilište koncepta slučajnosti.

Darvinova formula!

Pored svih stručnih dokaza sa kojima smo do sada imali posla, hajde da sada, na jednom primeru koji je tako jednostavan da ga mogu razumeti čak i deca, ispitamo kakvu to vrstu praznoverja poseduju evolucionisti:

Evoluciona teorija tvrdi da je život stvoren slučajno. Prema ovoj tvrdnji, neorganski i nesvesni atomi sakupili su se i sastavili da bi formirali ćeliju, a tada su ćelije nekako formirale druge žive organizme, uključujući čoveka. Hajde da razmislimo o tome. Kada sakupimo zajedno elemente koji čine gradivne blokove života, kao što su ugljenik, fosfor, azot, kalijum, itd, formirali smo samo jednu običnu gomilu. Bez obzira kroz kakve tretmane ona prolazila, ova gomila atoma ne može formirati čak nijedan jedini živi organizam. Hajde da formulišemo jedan "eksperiment" o ovoj temi i hajde da, bez zvučnih izjava, u ime evolucionista, ispitamo šta oni stvarno tvrde, pod imenom "Darvinove formule":

Neka evolucionisti u velika burad stave mnoštvo materija prisutnih u sastavu živih organizama, kao što su fosfor, ugljenik, kiseonik, gvožđe i magnezijum. Štaviše, neka dodaju u ovu burad bilo koji materijal koji ne postoji u normalnim uslovima, ali koji oni smatraju neophodnim. Pustimo ih da dodaju u ovu smesu koliko god hoće amino-kiselina koje nemaju mogućnost formiranja pod prirodnim uslovima i koliko god žele proteina, od kojih samo jedan ima verovatnoću formiranja 10-950. Dozvolimo im da ovu mešavinu izlože željenoj temperaturi i vlazi. Dozvolimo im da ovu mešavinu pobuđuju kakvom god tehnologijom žele. Neka najistaknutije naučnike stave pored ovih buradi. Neka ovi naučnici redom čekaju pored ovih buradi milijardama i čak trilionima godina. Neka se osećaju slobodni da upotrebe sve vrste uslova koje smatraju neophodnim za formiranje čoveka. Bez obzira šta oni radili, oni ne mogu u ovim buradima proizvesti čoveka. Oni ne mogu proizvesti žirafe, lavove, pčele, kanarinke, konje, delfine, ruže, orhideje, ljiljane, karanfile, banane, naranxe, jabuke, datule, paradajz, dinje, lubenice, smokve, masline, grejpfrut, breskve, paunove, fazane, višebojne leptire, ili milione drugih živih organizama kao što su ovi. Zaista, oni ne mogu da naprave nijednu jedinu njihovu ćeliju.

Ukratko, nesvesni atomi ne mogu da formiraju ćeliju jednostavnim sakupljanjem. Oni ne mogu da donesu novu odluku i podele se u dve ćelije, a tada da donesu i druge odluke i kreiraju profesore koji će prvo izmisliti elektronski mikroskop, a onda pod tim mikroskopom ispitivati svoju sopstvenu ćelijsku građu. Materija je jedna nesvesna, beživotna gomila, i postaje živa jedino sa Tvorčevin superiornim stvaranjem.

Evoluciona teorija, koja tvrdi suprotno, totalna je zabluda potpuno suprotna razumu. Čak i malo razmišljanja o tvrdnjama evolucionista otkriva ovu realnost, baš kao u gornjem primeru.

Tehnologija u oku i uhu

Još jedna tema koja ostaje neodgovorena od strane evolucione teorije je izvrstan kvalitet opažanja u oku i uhu.

Pre nego što pređemo na razmatranje o oku, hajde da ukratko odgovorimo na pitanje: "Kako mi vidimo?" Svetlosni zraci koji dolaze od objekta gledanja padaju obrnuto na retinu oka. Ovde se ovi svetlosni zraci pomoću specijalnih ćelija pretvaraju u električne signale i oni idu do jedne veoma male tačke u zadnjem delu mozga, zvane centar vida. Ovi električni signali se, nakon serije procesa, registruju kao slika u ovom centru u mozgu. Imajući u vidu ovu tehnologiju, hajde da malo razmišljamo.

Mozak je izolovan od svetlosti. To znači da je unutar mozga neprekidni mrak i da svetlo ne dopire do mesta gde je mozak smešten. Mesto zvano centar vida je neprestano mračno mesto, gde nikakva svetlost nikada ne stiže; to je možda najmračnije mesto za koje ste ikada znali. Međutim, mi posmatramo sjajan, jasan i svetao svet u ovoj najvećoj tami.

Slika formirana u oku je tako oštra i razgovetna da je čak ni tehnologija 20. veka ne može postići. Na primer, pogledajte u knjigu koju čitate i svoje ruke sa kojima je držite, zatim podignite svoju glavu i pogledajte oko sebe. Da li ste ikada, na bilo kom elektronskom uređaju, videli tako oštru i razgovetnu sliku kao što je ta?

Čak i najrazvijeniji televizijski ekrani, proizvedeni od strane najvećih proizvođača televizora u svetu, ne mogu vam osigurati tako perfektu sliku. To je trodimenzionalna, kolor i izuzetno verodostojna slika. Više od 100 godina, hiljade inženjera pokušavali su da postignu ovu verodostojnost. Fabrike, sva moguća sredstva i svi preduslovi su osigurani, obavljena su mnoga istraživanja, napravljeni mnogi planovi i nacrti u ovu svrhu. A opet, pogledajte u TV ekran i knjigu koju držite u svojim rukama. Videćete da postoji velika razlika u odnosu na živu sliku koju registruje vaše oko. Štaviše, TV ekrani vam pokazuju dvodimenzionalnu sliku, dok sa očima gledate jednu trodimenzionalnu perspektivu imajući osećaj prostora - dubine. Kada pažljivo pogledate, videćete da postoji neka vrsta zamagljenosti na slici sa TV ekrana; a da li ima ikakve zamagljenosti kada gledamo živu sliku? Sigurno da nema.

Tokom mnogo godina, desetine hiljada inženjera pokušavali su da naprave trodimenzionalni TV i da postignu sliku kvaliteta kao što to oko neposredno registruje. Da, oni su napravili trodimenzionalni televizijski sistem, ali nije moguće gledati ga bez stavljanja pomoćnih naočara. Štaviše, to je samo umetnuta treća dimenzija. Pozadina je mutnija, a prvi plan izgleda kao da je na papiru. Nikada nije bilo moguće proizvesti oštru i razgovetnu sliku kao kod oka. U oba slučaja, i kod kamere i kod televizije, postoji gubitak kvaliteta slike.

Evolucionisti tvrde da je mehanizam produkcije ove oštre i razgovetne slike nastao slučajno. Sada, ako bi vam neko rekao da je televizor u vašoj sobi nastao kao proizvod slučajnosti, da su se svi njegovi atomi jednostavno sakupili, sastavili i napravili ovaj uređaj koji proizvodi sliku, šta biste vi pomislili? Kako atomi mogu uraditi ono što hiljade ljudi ne mogu?

Gotovo jedan ceo vek, desetine hiljada inženjera su istraživali i trudili se u laboratorijama visoke tehnologije i u velikim inudstrijskim kompleksima, koristeći najnaprednije tehnološke uređaje, i nisu bili u stanju da urade ništa više od ovoga.

Ako jedan uređaj koji proizvodi primitivniju sliku nego oko nije mogao da nastane slučajno, tada je veoma očigledno da oko i slika viđena okom nisu mogli nastati slučajno. Za to su potrebni mnogo detaljniji i mudriji plan i nacrt od onog za TV. Plan i nacrt za sliku koja je oštra i razgovetna kao ova, pripada Tvorcu, koji je u stanju da to stvori.

Ista situacija vredi za uho. Spoljni deo uha kupi sve dostupne zvukove pomoću ušne školjke i usmerava ih u srednje uho; srednje uho prenosi zvučne vibracije pojačavajući ih; unutrašnje uho šalje ove vibracije u mozak prevodeći ih u električne signale. Baš kao i sa okom, čin slušanja dovršava se u slušnom centru u mozgu.

Situacija u oku takođe vredi i za uho. To jest, mozak je izolovan od zvukova baš kao i od svetla - unutra se ne propušta nijedan zvuk. Zbog toga, bez obzira kako je bučno napolju, unutar mozga je potpuna tišina. Pored svega toga, u mozgu se opažaju najoštriji zvukovi. U čovekovom mozgu, koji je izolovan od zvuka, čovek sluša orkestarske simfonije i čuje svu buku, na primer na mestu gde je gužva. Međutim, ukoliko bi se u tom trenutku u čovekovom mozgu izmerio zvučni nivo, videlo bi se da u njemu vlada potpuna tišina.

Hajde da opet uporedimo visoki kvalitet i najvišu tehnologiju prisutnu u uhu i mozgu sa tehnologijom koju su proizvela ljudska bića. Kao i u slučaju sa slikom, decenije napora su bile utrošene u pokušajima da se zabeleži zvuk koji je veran originalu. Rezultat ovih napora su zvučni rekorderi, HI-FI

sistemi i sistemi za opažanje zvuka. Uprkos svoj ovoj tehnologiji i hiljadama inženjera i eksperata koji su radili na ovome, još nije postignut aparat koji perfektno beleži zvuk onako kako to ljudsko uho radi. Razmislite o HI-FI sistemima najvišeg kvaliteta, proizvedenim od strane najvećih kompanija u muzičkoj industriji. Čak kada se zvuk snimi u ovim uređajima, nešto od toga biva izgubljeno. Ili, kada okrenete na HI-FI, vi uvek čujete šušteći zvuk pre nego počne muzika. A zvuk koji je produkt tehnologije ljudskog tela je izuzetno oštar i jasan. Ljudsko uho nikada ne opaža zvuk udružen sa šumećim zvukom ili sa atmosferskim smetnjama kao što to opaža HI-FI; uho prima zvuk upravo onakav kakav jeste, oštar i čist. To je bilo tako još od stvaranja čoveka.

Ukratko, tehnologija u našem telu je daleko superiornija od tehnologije koju je čovečanstvo proizvelo koristeći svoje nagomilano znanje, iskustvo i mogućnosti. Niko ne bi mogao reći da su HI-FI i kamera nastali kao rezultat slućaja. Pa kako se onda može tvrditi da su tehnologije koje postoje u ljudskom telu, koje su ćak superiornije od ovih, mogle nastati kao rezultat lanca slućajnosti zvanog evolucija?

Evidentno je da su oko i uho, i zaista svi drugi delovi ljudskog tela, produkti jednog veoma superiornog stvaranja. Ovo su kristalno jasni pokazatelji Božje jedinstvenosti i nenadmašnog stvaranja, njegovog većnog znanja i moći.

Razlog što smo mi posebno pomenuli osećanje vida i sluha ovde, jeste nesposobnost evolucionista da razumeju znakove stvaranja, tako jasne i oćigledne kao što su ovi. Ako jednog dana pitate nekog evolucionistu da vam objasni kako to da su ovaj izvrsni dizajn i tehnologija u oku i uhu nastali kao rezultat slućaja, videćete da on neće biti u stanju da vam da bilo kakav razuman ili logićan odgovor. Čak i Darwin, u svom pismu Asi Greju od 3. aprila 1860, piše da ga "pomisao na oko celoga zaledi" i priznaje beznadežnost evolucionista u susretu sa izvanrednim dizajnom živih organizama. 130

Tvrđnje Evolucionista I Činjenice

U prethodnim poglavljima ispitali smo pogrešnost teorije evolucije u smislu fizičkih dokaza nađenih u fosilima, kao i sa gledišta molekularne biologije. U ovom poglavlju ćemo govoriti o jednom broju bioloških fenomena i koncepata koji su od strane evolucionista predstavljeni kao teoretski dokazi. Ove teme su posebno važne zato što one dokazuju da nema naučnih nalaza koji podržavaju evoluciju i što, čak, suprotno tome, otkrivaju stepen izvrtanja i prevare kojima se koriste evolucionisti.

Nepremostive granice između varijacija i vrsta

Varijacija je jedan termin koji se koristi u genetici, a odnosi se na događaj koji uzrokuje da individue ili grupe određenog tipa neke vrste razviju različite karakteristike od drugih tipova iste vrste. Na primer, svi ljudi na Zemlji nose u osnovi iste genetske informacije, a ipak neki imaju kose oči, neki crvenu kosu, neki imaju duge noseve, a neki kratke, za-visno od mere varijacionog potencijala ove genetičke informacije.

Evolucionisti uzimaju varijacije unutar jedne vrste kao dokaz za svoju teoriju. Međutim, varijacija ne predstavlja dokaz za evoluciju zato što varijacije nisu ništa drugo do rezultat različitih kombinacija već postojećih genetskih informacija i one ne dodaju nove karakteristike genetskim informacijama.

Varijacija se uvek odigrava unutar granica genetske informacije. U genetici, ova granica je nazvana genetski basen. Sve karakteristike prisutne u genetskom basenu jedne vrste mogu doći u obzir, mogu se ispoljiti usled varijacije. Na primer, kao rezultat varijacije u jednoj gmizavačkoj vrsti mogu se

pojavit i varijeteti koji imaju relativno duže repove ili kraće noge. Za oboje, i za duge i za kratke noge, informacija već postoji u genetskom basenu gmizavaca. Međutim, varijacije ne transformišu gmizavce u ptice, dodajući im krila ili neke druge karakteristike, ili menjajući njihov metabolizam. Takve promene zahtevaju povećanje u genetičkoj informaciji živih organizama, što nikako nije moguće prilikom varijacija.

Darvin nije bio svestan ove činjenice kada je formulisao svoju teoriju. On je mislio da varijacijama nema granice. U članku koji je napisao 1844. godine izjavio je da "mnogi autori pretpostavljaju da postoji granica za varijacije u prirodi, iako ja nisam u stanju da otkrijem nijednu činjenicu na kojoj ovo verovanje počiva".¹³¹ U knjizi Poreklo vrsta on je naveo različite primere varijacija kao najvažniji dokaz za svoju teoriju.

Na primer, prema Darvinu, uzgajivači životinja koji su sparili različite varijetete stoke da bi dobili nove varijetete koji daju više mleka, bili su na putu da ih na kraju transformišu u jednu drugačiju vrstu. Darvinova predstava o "neograničenoj varijaciji" najbolje se vidi u sledećoj rečenici iz knjige Poreklo vrsta:

"Ja ne vidim poteškoće da jedna rasa medveda prirodnom selekcijom ne poprimi karakteristike u skladu sa životom u vodi, da poprimi velika usta i da se, na kraju, preobrati u jednog ogromnog kita."
132

Razlog što je Darvin naveo primer koji ide isuviše daleko je posledica primitivnog razumevanja nauke u njegovo doba. Od tada, u 20. veku, nauka je na osnovu rezultata eksperimenata izvedenih na živim organizmima postavila princip "genetske stabilnosti" (genetske homeostaze). Princip nalaže da su svi pokušaji sparivanja koji su izvedeni da proizvedu nove varijacije bili neubedljivi i da postoje striktno barijere između različitih vrsta živih organizama. Ovo znači da je apsolutno nemoguće da uzgajivači životinja pretvore stoku u drugačiju vrstu, sparujući njene različite varijacije, kao što je postulirao Darvin.

Norman Makbet (Norman Machbet), koji je opovrgnuo darvinizam u svojoj knjizi Ponovno suđenje Darvinu (Darvin Retried), izjavljuje:

"Srž problema je da li živi organizmi doista variraju u neograničenom opsegu... Vrste su zauvek postojane. Mi smo svi čuli o razočaranim uzgajivačima koji su izveli svoj rad do određene tačke, jedino da bi uvideli da su se životinje i biljke vratile na mesto sa koga su i pošle. Uprkos napornim pokušajima tokom dva ili tri veka, nikada nije bilo moguće proizvesti plavu ružu ili crni tulipan."¹³³

Luter Burbank (Luther Burbank), koji je smatran najkompetentnijim uzgajivačem životinja svih vremena, izrazio je ovu činjenicu kada je rekao da "postoje granice mogućem razvitku, a ove granice slede jedan zakon".¹³⁴ Govoreći o ovoj temi, danski naučnik Johansen (W. L. Johannsen) prokomentarisao je:

"Varijacije na koje su Darvin i Valas stavili svoj naglasak ne mogu biti selektivno potisnute preko određene tačke, a to je, da jedna takva promenljivost ne sadrži tajnu 'neograničenog odstupanja - udalja-vanja'."¹³⁵

Otpornost na antibiotike i imunitet na DDT nisu dokazi u korist

Evolucionisti tvrde da su otpornost koju bakterije razvijaju protiv antibiotika i imunitet koji neki insekti razvijaju na DDT, dokazi za evoluciju. (DDT je sredstvo za uništavanje insekata.) Oni kažu da su ovo primeri stećene otpornosti i imuniteta koji su postignuti mutacijama koje su se desile u živim organizmima, koji su bili izloženi ovim supstancama.

U oba slučaja, i kod bakterija, i kod insekata, ove karakteristike nisu osobine koje su bile postepeno stećene protiv DDT-a ili antibiotika kao rezultat mutacija. Neke od varijacija ovih živih organizama posedovale su ove karakteristike pre nego što je populacija kao celina bila izložena antibioticima ili DDT-u. Časopis Scientific American, mada je jedan pravi evolucionistički časopis, donosi sledeće priznanje u svom martovskom broju iz 1988:

"Mnoge bakterije posedovale su gene za otpornost čak i pre nego što su komercijalni antibiotici ušli u upotrebu. Naučnici ne znaju tačno zašto su ovi geni bili razvijeni i održavani." 136

Kao što se može videti, genetske informacije koje donose otpornost i koje su postojale pre izlaganja antibioticima ne mogu biti objašnjene od strane evolucionista i to dokazuje da je tvrdnja njihove teorije pogrešna.

Činjenica da su otporne bakterije bile prisutne godinama pre otkrića antibiotika izražena je u časopisu Medical Tribune, jednoj izvanrednoj naučnoj publikaciji, u decembarskom broju iz 1998. godine. Članak se bavi jednim interesantnim događajem: u studiji koja je izvedena 1986, tela nekih mornara, koji su se razboleli i umrli za vreme polarne ekspedicije 1845. godine, nađena su očuvana u ledu. U njihovim telima nađeni su neki tipovi bakterija karakteristični za 19. vek, a kada su testirani, istraživači su bili iznenađeni nalazima da su ove bakterije bile otporne na mnoge savremene antibiotike koji nisu bili proizvedeni sve do 20. veka. 137

U medicinskim krugovima je dobro poznata činjenica da je ova vrsta otpornosti bila prisutna kod mnogih populacija bakterija i pre otkrića penicilina. Zbog toga je apsolutno obmanjivo smatrati ovu otpornost bakterija jednim evolucionim razvitkom. Kako se onda odigrao proces takozvanog "bakterijskog sticanja imuniteta"?

Otpornost bakterija na antibiotike

Bakterije imaju brojne varijacije unutar svojih tipova. Neke od ovih varijacija poseduju genetsku informaciju da budu otporne na različite lekove, hemikalije ili neke druge supstance. Kada se bakterije podvrgnu određenom tipu leka, one bakterije koje nisu otporne na taj lek bivaju uništene, dok one koje su otporne prežive i dobiju šansu da se još razmnožavaju. Neotporne bakterije uskoro nestaju iz populacije i bivaju zamenjene onima koje su otporne, a koje se tada brzo razmnožavaju. Na kraju, završavamo sa bakterijskom kolonijom koja je sačinjena jedino od individua koje su otporne na određeni antibiotik i, od tada pa nadalje, taj antibiotik postaje neefikasan protiv ovog tipa bakterija. Ključna stvar je da je bakterija još uvek ona ista bakterija i da je vrsta još uvek ona ista.

Ovde je važno istaći da se, suprotno tvrdnjama evolucionista, nije odigrao evolucionarni proces u kome bi neotporne bakterije mutirale i prešle u rod otpornih bakterija nakon što su bile izložene

antibioticima i tako stekle novu genetsku informaciju. Ono što se odigralo je bila eliminacija određene varijacije bakterija iz ukupne populacije otpornih i neotpornih bakterija koje su postojale od samog početka. Ovo ne znači pojavu nove vrste bakterija: to nije "evolucija". Nasuprot tome, jedna ili više postojećih varijacija je iščezla, što je sasvim suprotan proces, budući da je genetska informacija izgubljena.

Imunitet insekata na DDT

Još jedan fenomen koji su evolucionisti nastojali da iskrive i ponude kao dokaz za evoluciju je naizgled "stećeni" imunitet insekata na DDT, koji smo spomenuli na početku ovoga poglavlja. Ovaj imunitet razvija se na isti način kao bakterijska otpornost na antibiotike. Za imunitet na DDT nikako se ne može reći da je "stećen" od strane pojedinih inividua populacije insekata. Neki insekti već su bili otporni na DDT. Nakon otkrića DDT-a, oni instekti koji su bili izloženi ovoj hemikaliji, a nisu imali ovaj nasledni imunitet, bili su eliminisani iz populacije, izumrli su. Oni koji su bili imuni, a njih je od početka bilo samo nekoliko u populaciji, vremenom su povećali brojnost. Najzad, cela vrsta insekata postala je populacija čiji su svi članovi bili imuni. Kada se to desilo, DDT je prestao da bude efikasan protiv ove vrste insekata. Ovaj fenomen je uopšte, ali obmanjujuće, bio smatran kao "sticanje imuniteta na DDT kod insekata".

Evolucionista, biolog Francisko Ajala (Francisco Ayala) priznaje ovu činjenicu kazavši: "Genetske varijante potrebne za otpornost na najrazličitije vrste pesticida očigledno su bile prisutne u svakoj od populacija izloženih ovim jedinjenjima napravljenim od strane čoveka."138

Budući da su dobro svesni da većina ljudi nema priliku da uči o mikrobiologiji ili da sprovodi istraživanja na tom polju, evolucionisti su se u ovom slučaju (rezistencije i imuniteta) poslužili čistom obmanom. Oni stalno navode ove primere kao važan dokaz za evoluciju. Kako bi do sada trebalo da bude veoma jasno, ni rezistencija bakterija na antibiotike, a ni imunitet insekata na DDT ne pružaju dokaze za evoluciju. Ono što oni pružaju, jesu dobri primeri izvrtanja i metoda obmanjivanja kojim evolucionisti pribegavaju u nameri da opravdaju svoju teoriju.

Zabluda o degenerisanim (nepotrebnim) organima

Dugo vremena se koncept "nepotrebnih organa" učestalo pojavljivao u evolucionističkoj literaturi kao "dokaz" evolucije. Na kraju je taj koncept, kada je dokazano da je nevažni, sasvim tiho ostavljen po strani. Ali neki evolucionisti još uvek veruju u njega i, s vremena na vreme, neko pokuša da promoviše "degenerisane organe" kao važan dokaz evolucije.

Pojam "degenerisani organi" je prvi put upotrebljen pre jednog veka. Kako bi rekli evolucionisti, u telima nekih bića postoji jedan broj nefunkcionalnih organa. Ovi organi nasledeni su od predaka i zbog toga što nisu bili korišćeni, postepeno su postali "degenerisani".

Cela pretpostavka je sasvim nenaučna i potpuno je bazirana na nedostatku znanja. Ovi "nefunkcionalni organi" bili su, u stvari, organi čija "funkcija još nije bila otkrivena". Najbolji pokazatelj ovoga je bilo postepeno, a ipak znatno smanjenje duge liste organa koje su evolucionisti

držali za "degenerisane organe". Skading (S. R. Scadding), i sam evolucionista, složio se sa ovom činjenicom u članku pod nazvanom "Mogu li degenerisani organi biti dokaz za evoluciju?" objavljenom u magazinu Evolucionarna teorija (Evolutionary Theory):

"Budući da nije moguće nedvosmisleno identifikovati beskorisne strukture i budući da struktura argumenata koja je upotrebljena nije naučno punovažna, zaključio sam da 'degenerisani organi' ne osiguravaju neki poseban dokaz za teoriju evolucije." 139

Lista degenerisanih organa koju je napravio nemački anatom Vajderšajm (R. Wiedersheim) 1985. godine, sadržavala je otprilike oko 100 organa, uključujući slepo crevo i trtičnu kost. Sa napretkom koji je napravila nauka, otkriveno je da ovi organi sa Vajderšajmove liste, u stvari, imaju vrlo važne funkcije u telu. Na primer, otkriveno je da je slepo crevo, za koje se pretpostavljalo da je degenerisan (nepotreban) organ, u stvari, limfoidni organ koji se bori protiv infekcije u telu. Ova činjenica je postala jasna 1997. godine: "Drugi telesni organi i tkiva - timus, jetra, slezina, slepo crevo, koštana srž i male nakupine limfnog tkiva, kao što su krajnici u grlu i Pejerove ploče u tankom crevu - takođe su deo limfnog sistema. Oni, takođe, pomažu telu u borbi protiv infekcije." 140

Takođe je otkriveno da krajnici, koji su bili uključeni u istu listu degenerisanih organa, imaju značajnu ulogu u zaštiti grla od infekcije, pogotovo do doba adolescencije. Pronađeno je da trtična kost, koja se nalazi na donjem kraju kičmenog stuba, podržava kosti oko karlice i da je ona tačka konvergencije nekih malih mišića. U godinama koje su sledile, shvatilo se da timus (grudna žlezda) podstiče odbrambeni sistem u ljudskom telu aktivirajući T-ćelije, da epifiza brine o lučenju nekih važnih hormona, da je štitna žlezda efikasna u osiguravanju stalnog rasta beba i dece, i da hipofiza kontroliše korektno funkcionisanje mnogih hormonalnih žlezda. Svi oni su nekada bili smatrani degenerisanim organima. Polumesečasti nabor u oku, koji je smatran degenerisanim organom od strane Darvina, ima, u stvari, funkciju čišćenja i podmazivanja očne jabučice.

Postojala je jedna veoma važna logička greška u evolucionističkoj tvrdnji o degenerisanim organima. Kao što je upravo objašnjeno, tvrdnja evolucionista bila je da su degenerisani organi nasleđeni od predaka. Međutim, neki od navodno "degenerisanih" organa nisu nađeni kod živih vrsta za koje se tvrdilo da su preci ljudskih bića! Na primer, slepo crevo ne postoji kod nekih majmunskih vrsta za koje se govorilo da su preci čoveka. Poznati biolog Enoh (H. Enoch), koji je uputio izazov teoriji degenerisanih organa, izrazio je ovu logičku grešku sledećim rečima:

"Majmuni poseduju slepo crevo, dok ga njihovi manje napredni rođaci, niži majmuni, ne poseduju. Slepo crevo se opet pojavljuje kod sisara više građe, kao što je oposum. Kako ovo evolucionisti mogu da objasne?" 141

Jednostavno rečeno, scenario degenerisanih organa, promovisan od strane evolucionista, sadrži izvestan broj ozbiljnih logičkih defekata i taj scenario je, u svakom slučaju, dokazan kao naučno netačan. Ne postoji nijedan nasleđeni degenerisani organ u ljudskom telu budući da ljudska bića nisu, kao rezultat slučaja, evoluirala od drugih bića, nego su stvorena u svojoj sadašnjoj, kompletnoj i savršenoj formi.

Slícnost kod živih organizama ne može biti dokaz za evoluciju

Sličnosti u građi među različitim vrstama u biologiji nazivaju se "homologija". Evolucionisti pokušavaju da predstave ove sličnosti kao dokaz za evoluciju.

Darvin je mislio da su bića sa sličnim (homologim) organima imala evolucionu povezanost i da ovi organi moraju biti nasleđeni od zajedničkog pretka. S obzirom da i golubovi i orlovi imaju krila, oni, a i sve ostale ptice sa krilima, prema njegovoj tvrdnji, evoluirali su od jednog zajedničkog pretka.

Homologija je varljiv argument postavljen jedino na bazi pojavnih fizičkih sličnosti i ničemu drugom. Ovaj argument nikada nije bio proveren ni na jednom jedinom konkretnom otkriću tokom svih ovih godina još od Darvinovog doba. Niko ni u jednom sloju Zemlje nije pronašao fosil zamišljenog zajedničkog pretka, bića sa homologim strukturama. Štaviše, činjenice koje ćemo sada navesti jasno pokazuju da homologija ne osigurava dokaz da se evolucija dogodila:

1. Nađeni su slični organi kod bića potpuno različitih vrsta, među kojima evolucionisti nisu u mogućnosti da uspostave bilo kakvu vrstu evolucionog odnosa.
2. Genetske šifre nekih bića koja imaju slične organe potpuno su različite.
3. Embriološki razvitak sličnih organa kod različitih bića je potpuno drugačiji.

Da sada ispitamo svaku od ovih tačaka, jednu po jednu.

Slični organi kod potpuno različitih živih vrsta

Postoji jedan broj sličnih organa koji poseduju različite vrste, a među kojima evolucionisti ne mogu da ustanove bilo kakvu vrstu evolucionarne povezanosti. Krila su jedan primer. Pored ptica, krila nalazimo i kod slepih miševa, koji su sisari, i kod insekata, i čak kod nekih dinosaurusu, koji predstavljaju izumrle gmizavce. Niko od evolucionista nije uspostavio povezanost ili srodstvo između ove četiri različite klase životinja.

Još jedan upadljiv primer je začuđujuća sličnost i strukturalna istovetnost pronađena kod očiju različitih bića. Na primer, hobotnica i čovek su dve veoma različite vrste među kojima nije moguće uspostaviti nikakvu evolucionu srodnost, a ipak su oči, i kod jednog i kod drugog, veoma slične u pogledu njihove građe i funkcije. Čak ni evolucionisti ne tvrde da su čovek i hobotnica imali zajedničkog pretka na račun njihovih sličnih očiju. Ovi i brojni drugi primeri potvrđuju da evolucionistička tvrdnja da "slični organi dokazuju da su žive vrste evoluirale od njihovog zajedničkog pretka" nema naučnu osnovu.

U stvari, slični organi trebali bi izazvati veliku zbunjenost kod evolucionista. Priznanja čuvenog evolucioniste Frenka Salsburija izrečena u njegovom osvrtu o temi "kako se desilo da ekstremno različite vrste imaju vrlo slične oči", naglašavaju čorsokak homologije:

"Čak se takav organ, koji je složen kao što je oko, pojavio nekoliko puta, na primer kod lignje, kičmenjaka i zglavakara. Za sintetičku (neo-darvinističku) teoriju dovoljan problem predstavljalo je objašnjenje za slučajni postanak tog organa samo jednom, ali mi se zavrti u glavi od pomisli na njihovo odvojeno pojavljivanje kod nekoliko različitih bića." 142

Genetski i embriološki ćorsokak homologije

Da bi evolucionistićku tvrdnju, koja se tiće njihovih stavova o pitanju homologije, uzeli ozbiljno, pre svega slični (homologi) organi kod razlićitih bića trebali bi, u isto vreme, da budu šifrovani sa sličnim (homologim) DNK šiframa. Međutim, oni to nisu. U većini slućajeva genetsko šifrovanje je sasvim razlićito. Štaviše, slične genetske šifre u DNK molekulima razlićitih bića ćesto su povezane sa veoma razlićitim organima.

Majkl Denton, australijski profesor biohemije, u svojoj knjizi *Evolucija: Teorija u krizi* opisuje genetski ćorsokak evolucionistićke interpretacije homologije: "Temelji evolucije su verovatno najozbiljnije uzdrmani kada se ustanovilo da su, naizgled, homologe strukture ćesto specificirane sa nehomologim genetićkim sistemima." 143

Pored toga, da bi tvrdnja o homologiji bila smatrana valjanom, onda bi embriološki razvoj (razvojni stadijumi u jajetu ili materici) kod vrste sa homologim organima trebao biti paralelan jedan drugom. U stvari, embriološki razvoj takvih organa je potpuno drugaćiji kod svake žive vrste.

Da zakljućimo. Moćemo reći da su genetska i embriološka istraćivanja dokazala da koncept homologije, definisan od strane Darvina kao "dokaz za evoluciju živih organizama od zajednićkog pretka", ama baš nikako ne moće biti smatran kao bilo kakav dokaz. U ovom pogledu, za nauku se moće reći da je, po ko zna koji put, pobila darvinistićku tezu.

Pogrešnost tvrdnje o molekularnoj homologiji

Evolucionistićko promovisanje homologije kao dokaza za evoluciju je ništavno ne samo na nivou organa, nego isto tako i na molekularnom nivou. Evolucionisti kaću da su DNK šifre ili proteinske strukture razlićitih živih organizama slične i da je ta sličnost dokaz da su ove žive vrste evoluirale od zajednićkih predaka ili jedne od drugih. Na primer, redovno se u evolucionistićkoj štampi izjavljuje da "postoji velika sličnost izmeću ljudske i majmunske DNK" i ova sličnost je predstavljena kao dokaz za evolucionistićku tvrdnju da postoji evolucionarna povezanost izmeću ćoveka i majmuna.

Najoćitiji primer ove vrste argumenata je postojanje 46 hromozoma kod ćoveka i 48 hromozoma kod nekih majmuna, na primer kod šimpanzi. Evolucionisti smatraju bliskost broja hromozoma meću razlićitim vrstama kao dokaz za evolucionu povezanost. Međutim, ako je ovo taćno, onda je ćovek joć blići srodnik krompiru, nego što je to majmunu. Broj hromozoma kod krompira je mnogo blići broju hromozoma kod ćoveka, nego broju hromozoma kod gorila ili šimpanzi: on iznosi taćno 46! Drugim rećima, ljudsko biće i krompiri imaju isti broj hromozoma! Ovo je frapantan primer koji pokazuje da sličnosti kod DNK ne mogu biti dokaz za evolucionu povezanost.

Sa druge strane, postoje ogromne molekularne razlike izmeću bića koja izgledaju veoma slična i srodna. Na primer, struktura citohroma-c, jednog proteina koji je od vitalnog znaćaja za disanje, neverovatno je razlićita kod živih organizama iste klase. Prema istraćivanju izvršenom na ovom podrućju, razlika izmeću dve vrste gmizavaca je veća nego razlika izmeću ptice i ribe, ili ribe i sisara. Jedna druga studija je pokazala da je molekularna razlika izmeću nekih ptica veća nego razlika

između tih istih ptica i sisara. Takođe je otkriveno da je molekularna razlika između bakterija, koje su izgledale veoma slično, veća nego razlika između sisara i vodozemaca ili insekata. 144

Slična upoređenja su načinjena i u slučajevima hemoglobina, mioglobina, hormona i gena, i izvučeni su slični zaključci. 145

U vezi sa ovim i drugim srodnim nalazima, dr Majkl Denton izjavljuje:

"Svaka klasa na molekularnom nivou je jedinstvena, izolovana i nepovezana sa posrednicima. Prema tome, molekuli su, kao i fosili, pokazali da ne postoje prelazi koji su dugo vremena traženi od strane evolucione biologije... Na molekularnom nivou nijedan organizam nije 'praotac' to jest 'primitivan', a, takođe, nije ni 'napredan' u odnosu na druge organizme... Da su ovi molekularni dokazi bili ustanovljeni pre jednog veka... ideja organske evolucije možda ne bi nikada bila ni prihvaćena." 146

Teorija evolucije nema embriološku osnovu

Ono što se nazivalo "rekapitulacionom teorijom" već duže vreme je izbačeno iz naučne literature, ali se još uvek predstavlja kao naučna realnost od strane nekih evolucionističkih publikacija. Termin "rekapitulacija" je sažetak izreke "ontogeneza rekapitulira filogenezu", formulisane od strane evolucionog biologa Ernesta Hekela (Ernst Haeckel) na kraju 19. veka.

Ova teorija postavljena od strane Hekela smatra da embrioni živih organizama ponovo proživljavaju evolucionni proces koji su prošli njihovi pseudopreci. On je postavio teoriju da za vreme svog razvoja u majčinoj utrobi ljudski embrion prvo ispoljava karakteristike ribe, a zatim karakteristike gmizavaca i, na kraju, čoveka.

U godinama koje su usledile nakon toga dokazano je da je ova teorija potpuno pogrešna. Danas je poznato da su "škrge", za koje se pretpostavljalo da se pojavljuju u ranim stadijumima ljudskog embriona, u stvari inicijalna faza kanala srednjeg uha, paratireoidne i grudne žlezde. Za deo embriona koji je upoređen sa "kesom od žumanca jajeta" ispostavilo se da je bio kesica koja proizvodi krvne ćelije za dete. Deo koji je, od strane Hekela i njegovih sledbenika identifikovan kao rep, u stvari je kičma koja podseća na rep zato što dobija svoj oblik pre nego noge.

Ovo su, u naučnom svetu, opšte poznate činjenice i one su prihvaćene čak i od samih evolucionista. Xorx Gejlord Simpson, jedan od osnivača neodarvinizma piše:

"Hekel je na pogrešan način izložio evolucionni razvoj. Sada je čvrsto ustanovljeno da ontogeneza ne oslikava filogenezu." 147

U članku objavljenom u časopisu American Scientist čitamo:

"Zasigurno, biogenetski zakon je mrtav. Iz učenika biologije konačno je izbačen pedesetih godina 20. veka. A kao tema ozbiljnog teoretskog istraživanja iščezao je već u dvadesetim..." 148

Još jedan interesantan aspekt bila je činjenica da je Ernest Hekel bio šarlatan koji je iznosio lažne crteže u nameri da podrži teoriju rekapitulacije koju je postavio. Hekelovi falsifikati podešeni su tako

da pokažu da riblji i čovečiji embrioni podsećaju jedan na drugi. Kada je razotkriven, jedina odbrana koju je ponudio bila je to da su i drugi evolucionisti učinili slične prekršaje:

"Nakon ovog kompromitujućeg priznanja 'falsifikata' trebao bih biti obavezan da smatram samoga sebe osuđenim i uništenim, kada ne bih imao utehu da vidim uporedo samnom na optuženičkoj klupi stotine kolega krivaca, između kojih su mnogi najpoverljiviji istraživači i najcenjeniji biolozi. Velika većina dijagrama u najboljim učenjacima biologije, studijama i časopisima, navukla bi isti stepen optužbe za 'falsifikat' zato što su svi oni netačni i, više ili manje, doterani, udešeni, prerađeni i konstruisani." 149

I stvarno, postoji "na stotine kolega krivaca, između kojih su mnogi najpoverljiviji istraživači i najcenjeniji biolozi", čije studije su pune zaljućaka na osnovu predrasuda, pune iskrivljavanja i čak izmišljanja. Ovo je zbog toga što su svi oni uslovlili sebe da se bore za evolucionu teoriju, iako ne postoji ni trunka naučnog dokaza koji je podržava.

Teorija Evolucije: Materijalistička Obaveza

Informacije koje smo predstavili kroz celu ovu knjigu pokazuju da teorija evolucije nema naučnu osnovu i da se čak, nasuprot tome, tvrdnje o evoluciji otvoreno sukobljavaju sa naučnim otkrićima. Drugim rečima, snaga koja podržava evoluciju nije nauka. Evolucija može biti branjena od strane nekih "naučnika", ali mora postojati neka druga snaga na delu.

Taj drugi zastupnik je materijalistička filozofija.

Materijalistička filozofija je jedan od najstarijih sistema mišljenja u istoriji. njena najosnovnija karakteristika je smatranje materije apsolutom. Prema ovoj filozofiji, materija je večna i sve što postoji sastavljeno je od materije i samo od materije. Ovaj prilaz obavezno čini nemogućim da se prihvati postojanje Tvorca. Materijalizam je zbog toga dugo bio neprijateljski raspoložen prema religijama bilo koje vrste.

Nameće se pitanje, da li je materijalističko gledište ispravno. Način da se ispita da li je neka filozofija istinita ili lažna je da se naučnim metodama ispituju tvrdnje te filozofije koje se odnose na nauku. Na primer, neki filozof u 10. veku mogao je da tvrdi da je postojalo božansko drvo na površini Meseca i da su sva bića, u stvari, narasla na granama ovog velikog drveta poput voća, i da su onda pala na Zemlju. Neki ljudi bi mogli smatrati tu filozofiju privlačnom i verovati u nju. Ali u 20. veku, u vreme kada su ljudi uspeli da hodaju po Mesecu, nije moguće propagirati takvu filozofiju. Da li je takvo drvo postojalo ili ne, može biti ustanovljeno naučnim metodama, a to su posmatranje i eksperiment.

Zato možemo pomoću naučne metode istraživati materijalističku tvrdnju: to jest, da je materija postojala kroz svu večnost i da ova materija može da se organizuje bez nadmaterijalnog Tvorca i da uzrokuje nastanak života. Tvrdnja da se materija sama organizovala i stvorila život je tvrdnja koju mi zovemo "teorija evolucije" - ona koju je ova knjiga ispitala i za koju je isto tako pokazala da je pobijena.

Međutim, ukoliko se neko unapred odlučio da veruje u materijalizam i da se preda i posveti materijalističkoj filozofiji, pre svega ostalog, tada se on ne ponaša ovako. Ukoliko je on "pre svega materijalista, a onda naučnik", onda on ne napušta materijalizam kada vidi da je evolucija protivrečna nauka. Potpuno suprotno tome, on pokušava da potvrdi i da spase materijalizam, pokušavajući da podrži evoluciju bez obzira na sve. Upravo je ovo ona neprilika u kojoj su se danas našli evolucionisti braneći teoriju evolucije.

Što je dosta interesantno, oni takođe, s vremena na vreme, priznaju ovu činjenicu. Dobro poznati genetičar i otvoreni evolucionista Ričard Levontin (Richard C. Lewontin) sa Univerziteta Harvard, priznaje da je on "pre svega materijalista, a onda naučnik", ovim rečima:

"Mi imamo jednu materijalističku veru, koja je a priori vera. Ono što nas primorava da na svet donosimo materijalistička objašnjenja nisu naučne metode ni principi. Naprotiv, zbog naše apriorne privrženosti materijalizmu mi montiramo istraživačke pojmove i principe koji će izneti neko materijalističko objašnjenje. A i s obzirom da je materijalizam apsolutan, mi ne možemo dozvoliti pojavljivanje nekih stavova koji upućuju na religiju." 150

Termin "a priori", koji je Levontin ovde upotrebio, veoma je bitan. Ovaj filozofski termin odnosi se na pretpostavke koje se ne baziraju ni na kakvom eksperimentalnom znanju. Neka postavka ili misao je "a priori" kada se smatra kao ispravna i prihvata se, čak iako nema dostupnih informacija o tačnosti te misli. Mada evolucionista, Levontin se izražava iskreno i otvoreno. Materijalizam je "a priori" dat evolucionistima i oni, onda, nastoje da podese nauku prema onome što im je dato. Budući da materijalizam definitivno čini neophodnim poricanje postojanja Tvorca, oni su prigrlili jedinu alternativu koju imaju u rukama, a to je teorija evolucije. Za njih nema veze što je evolucija u suprotnosti sa naučnim činjenicama, takvi naučnici je prihvataju "a priori" kao tačnu.

Ovakvo ponašanje, puno predrasuda, vodi evolucioniste verovanju da je "nesvesna materija sastavila samu sebe", što je u suprotnosti ne samo sa naukom, nego takođe i sa razumom. Jedan profesor hemije sa njujorškog univerziteta i DNK ekspert, Robert Šapiro, ovako objašnjava ovo verovanje evolucionista i materijalističku dogmu koja leži u njegovoj osnovi:

"Jedan drugi evolucionistički princip potreban je da nas prevede preko praznine između mešavine jednostavnih prirodnih hemikalija do prvog delotvornog replikatora (sistema koji bi mogao da da kopiju samoga sebe). Ovaj princip, još uvek, nije opisan u detalje ili demonstriran, ali je naslućen i data su mu imena, kao hemijska evolucija ili samoorganizovanje materije. Postojanje ovog principa uzeto je zdravo za gotovo u filozofiji dijalektičkog materijalizma, isto kao što je, od strane Aleksandra Oparina, primenjeno i na poreklo života." 151

Evolucionistička propaganda na koju konstantno nailazimo u vodećim svetskim medijima i u poznatim i "visoko poštovanim" naučnim magazinima, rezultat je ove ideološke neophodnosti. Budući da je

evolucija smatrana nužnom, ona se pretvorila u tabu temu u krugovima koji postavljaju standarde nauči.

Postoje naučnici koji su se našli u poziciji gde su prisiljeni da brane ovu isuviše nategnutu teoriju ili, u najmanju ruku, da izbegavaju izgovaranje bilo čega što je protiv nje, u nameri da održe svoju reputaciju. Akademici u zapadnim zemljama obavezani su da imaju svoje članke objavljene u određenim časopisima da bi postigli i sačuvali titulu profesora. Svi časopisi koji se bave biologijom pod kontrolom su evolucionista i oni ne dozvoljavaju da se u njihovim magazinima pojavi bilo kakav antievolucionistički članak. Zbog toga, svaki biolog mora da uči svoje studije pod dominacijom ove teorije. Oni su, takođe, deo ustanovljenog poretka u pogledu evolucije kao jedne ideološke neophodnosti, što je razlog da oni slepo brane sve "nemoguće slučajnosti" koje smo do sada ispitivali u ovoj knjizi.

Priznanja materijalista

Nemački biolog Nojmar von Dithfurt (Hoimar von Dithfurt), poznati evolucionista, dobar je primer ovog materijalističkog shvatanja punog predrasuda. Nakon što je Dithfurt naveo primer izuzetno složenog sastava života, on nastavlja, iznoseći sledeće u vezi sa pitanjem "da li se takav složen sistem mogao pojaviti slučajno ili ne?":

"Da li je u stvarnosti moguća takva harmonija koja bi se pojavila samo kao rezultat slučajnosti? Ovo je osnovno pitanje cele biološke evolucije. Odgovoriti na ovo pitanje rećima: 'Da, to je moguće', nešto je kao potvrđivanje vere u modernu nauku o prirodi. Kritički govoreći, možemo reći da neko ko prihvata modernu nauku o prirodi nema drugog izbora nego da kaže "da" zato što bi on nastojao da objasni prirodne pojave na razumljive načine i pokušao da ih izvede iz zakona prirode, bez primene metafizičkog uplitanja. Međutim, kada je zauzeo ovaj stav, stav objašnjavanja svega pomoću zakona prirode - to jest pomoću slučajnosti, tada je potpisao da on nema drugog mesta gde bi mogao da pobjegne. Zbog toga, šta bi on drugo mogao da uradi nego da veruje u slučajnost." 152

Da, upravo kao što Dithfurt izjavljuje, materijalistički naučni pristup usvaja kao svoj osnovni princip da objašnjava život sa negiranjem "natprirodnog uplitanja", to jest stvaranja. Jednom kada je ovaj princip usvojen, čak su i apsolutne nemogućnosti lako prihvaćene. Moguće je naći primere ovakvog dogmatskog mentaliteta u gotovo celokupnoj evolucionističkoj literaturi. Profesor Ali Demirsoj (Ali Demirsoy), poznati zagovornik evolucione teorije, samo je jedan od mnogih. Prema Demirsoju je mogućnost slučajnog formiranja citohroma-c, proteina neophodnog za preživljavanje, "jednako neverovatna kao i mogućnost da jedan majmun napiše istoriju čovečanstva na kućačoj mašini, a da ne napravi nijednu grešku". 153

Nema sumnje da je prihvatanje takve mogućnosti, u stvari suprotno osnovnim principima zdravog razuma. Čak i samo jedno korektno napisano slovo na papiru garantuje da je ono napisano od strane neke osobe. Kada neko vidi knjigu svetske istorije, postaje još sigurnije da je knjigu napisalo jedno razumno biće. Niko sa zdravim rezonovanjem ne bi se mogao složiti da su se slova tako velike knjige "slučajno" sakupila i pravilno poređala.

Međutim, veoma je interesantno videti da evolucionista Ali Demirsoj prihvata ovu vrstu iracionalnog predloga:

"U suštini, verovatnoća slučajnog formiranja citokrom-c niza je verovatno nula. To jest, ako život zahteva jedan tačno određen niz, može se reći da verovatnoća da se to desi jeste jedanput u celom univerzumu; inače su neke metafizičke sile izvan našeg poimanja morale učestvovati u njegovom formiranju. Prihvatiti ovo drugo, nije prikladno naučnom cilju. Tako da moramo da prihvatimo prvu hipotezu." 154

Demirsoj nastavlja izjavljujući da on prihvata nemoguće u nameri da "ne prihvati metafizičke sile", to jest, u nameri da ne prizna stvaranje od strane Boga. Jasno je da ovaj pristup nema nikakve veze sa naukom. Nimalo neočekivano, Demirsoj takođe, govoreći o jednom drugom problemu, poreklu mitohondrija u ćelijama, otvoreno pristaje na slučajnost kao objašnjenje, iako je to "sasvim suprotno naučnoj misli":

"Srž problema je pitanje kako su mitohondrije stekle ovu osobinu, budući da postizanje ove osobine igrom slučaja, čak i samo kod jedne individue, zahteva ekstremne verovatnoće koje su nepojmljive... enzimi prilikom osiguravanja (ćelijskog) disanja i funkcionišući kao kata-lizatori, u svakom koraku u različitoj formi, čine srž ovog mehanizma. Ćelija mora da sadrži ovaj enzimski niz u potpunosti, inače je bez ikakvog značenja. Ovde, uprkos što je to suprotno biološkoj misli, u nameri da izbegnemo jedno dogmatičnije objašnjenje ili špekulisanje, mi moramo prihvatiti, iako nerado, da su svi respiracioni enzimi u potpunosti postojali u ćeliji pre nego što je prva ćelija došla u kontakt sa kiseonikom." 155

Zaključak koji se može izvući iz ovakvih izjava je taj da je evolucija teorija do koje se nikako nije došlo kroz naučno istraživanje. Nasuprot tome, forma i suština ove teorije su diktirani zahtevima materijalističke filozofije. Ona se onda pretvorila u jedno verovanje ili dogmu, usprkos konkretnim naučnim činjenicama. I, ponovo možemo jasno videti iz evolucionističke literature, da sve vrste ovih napora stvarno imaju "svrhu". A ta svrha isključuje bilo koje verovanje da su sva bića stvorena od strane Tvorca.

Evolucionisti definišu ovu svrhu kao "naučnu". Međutim, ono na što se oni pozivaju nije nauka, nego materijalistička filozofija. Materijalizam apsolutno odbacuje postojanje bilo čega "izvan" materije (ili bilo čega natprirodnog). Sama nauka nije obavezna da prihvati takvu dogmu. Nauka predstavlja istraživanje prirode i izvođenje zaključaka iz nalaza svoga istraživanja. Ukoliko ovi nalazi vode zaključku da je priroda stvorena, nauka to mora da prihvati. Dužnost je pravog naučnika da ne brani nemoguće scenarije držeći se zastarelih materijalističkih dogmi iz 19. veka.

Mediji: Plodno Tlo Za Evoluciju

Prema onome što smo ispitali do sada, pokazalo se da teorija evolucije ne počiva na naučnim osnovama. Međutim, mnogi ljudi širom sveta nisu toga svesni i pretpostavljaju da je evolucija jedna naučna činjenica. Najveći razlog za ovu obmanu je sistematska indoktrinacija i propaganda o evoluciji, vođena od strane medija. Zbog ovog razloga, mi takođe moramo da spome-nemo neke specifične karakteristike ove indoktrinacije i propagande.

Kada pažljivo pogledamo svetske medije, često ćemo naići na vesti koje se bave teorijom evolucije. Vodeći mediji, i dobro poznati i "respektabilni" časopisi, povremeno se bave ovom temom. Kada se ispita njihov pristup, stiče se utisak da je ova teorija apsolutno dokazana činjenica koja ne ostavlja prostora za diskusiju.

Čitajući ovu vrstu tekstova, obični ljudi, prirodno, počinju da misle da je teorija evolucije činjenica toliko sigurna kao i bilo koji zakon mate-matike. Vesti ove vrste, koje se pojavljuju u mašineriji istaknutih medija, takođe prenesu i lokalni mediji. Oni štampaju naslove velikim slovima: "Prema magazinu Time, pronađen je novi fosil koji popunjava prazninu u fo-silnom lancu" ili "Časopis Nature ukazuje da su naučnici bacili svetlo na poslednja nerazjašnjenja pitanja u vezi sa teorijom evolucije". Pronalazak "zadnje nedostajuće karike evolucionog lanca" ne znači apsolutno ništa, jer ne postoji nijedna jedina stvar u vezi sa evolucijom koja je dokazana. Sve što je navedeno kao dokaz je netačno,

kao što smo to i opisali u prethodnim poglavljima. Kao dodatak medijima, sve isto važi i za naučne izvore, enciklopedije i knjige biologije.

Ukratko, i mediji i akademski krugovi, koji su na rapolaganju antireligijskim centrima moći, održavaju jedan isključivo evolucionistički pogled i nameću ga društvu. Ovo nametanje je toliko efikasno da je ono vremenom pretvorilo evoluciju u jednu ideju koja se nikada ne bi trebala odbaciti. Poricanje evolucije se smatra kao nešto kontradiktorno nauci i kao neuvažavanje fundamentalnih realnosti i činjenica. Eto zbog čega je, uprkos toliko mnogo manjkavosti koje su do sada bile otkrivene (posebno od 50-ih godina) i činjenice da su one priznate od samih naučnika evolucionista, danas gotovo nemoguće naći bilo kakvu kritiku evolucije u naučnim krugovima ili medijima.

Široko prihvaćeni kao "najrespektabilnije" izdavačke kuće na polju biologije i prirode u svetu, časopisi kao Scientific American, Nature, Focus i National Geographic, usvojili su teoriju evolucije kao službenu ideologiju i pokušali da predstave ovu teoriju kao dokazanu činjenicu.

Umotane laži

Evolucionisti su uveliko iskoristili prednost koja im je data sa "mozgoispirajućim" programom medija. Mnogi ljudi toliko bezuslovno veruju u evoluciju da se čak i ne trude da se zapitaju "kako?" i "zašto?" Ovo znači da evolucionisti mogu da upakuju svoje laži tako dobro da one budu lako ubedljive.

Na primer, čak i u "najnaučnijim" evolucionističkim knjigama, "prelaz iz vode na zemlju" - što je jedan od najvećih neobjašnjivih fenomena evolucije, "objašnjen" je sa naprosto smešnom jednostavnošću. Prema evoluciji, život je otpočeo u vodi, a prve razvijene životinje bile su ribe. Teorija smatra da su se jednoga dana, iz ovog ili onog razloga (najčešće se kao razlog ističe suša!), ove ribe počele da se bacaju na kopno i da su odabrale da žive na kopnu. Dogodilo se da dobiju stopala umesto peraja, i pluća umesto škrge.

Većina evolucionističkih knjiga ne kaže "kako" se nešto desilo. Čak i u "najnaučnijim" izvorima, apsurdnost ove tvrdnje sakrivena je iza takvih rečenica kao "postignut je prelaz iz vode na kopno".

Kako je ovaj prelaz postignut? Mi znamo da riba ne može živeti više od nekoliko minuta izvan vode. Ukoliko pretpostavimo da se navodna suša i desila, i da su ribe morale da se kreću prema kopnu, šta bi se desilo sa ribama? Odgovor je očigledan. Sve ribe koje bi izašle iz vode uginule bi, jedna po jedna, za nekoliko minuta. Čak i kad bi se ovaj proces dešavao tokom perioda od 10 miliona godina, odgovor bi još uvek bio isti: ribe bi uginule jedna po jedna. Razlog tome je činjenica da jedan takav složen organ, kao što su kompletna pluća, ne može da nastane iznenadnim "slučajem", to jest mutacijom, a sa druge strane, polupluća uopšte nisu od koristi.

Ali, upravo je to ono što evolucionisti predlažu. "Prelaz iz vode na kopno", "prelaz sa kopna u vazduh" i još mnogo drugih navodnih skokova, "objašnjeni" su ovakvim nelogičnim izrazima. Što se tiče formiranja izuzetno složenih organa, kao što su oko i uho, evolucionisti preferiraju da o tome uopšte i ne govore, da ne kažu ništa.

Lako je uz pomoć paketa "nauke" uticati na običnog čoveka na ulici. Nacrtate jednu imaginarnu sliku koja predstavlja prelaz iz vode na kopno, izmislite latinske reči za životinju u vodi, njegovog

"potomka" na kopnu, i "prelaznu formu" (što je zapravo jedna imaginarna životinja), i onda proizvedete razrađenu laž: "Eusthenopteron se prvo transformisao u Rhipitistian Crossoptergian, zatim u Ichthyostega, u dugom evolucionom procesu." Ako stavite ove reči u usta nekog naučnika s debelim naočarima i belim mantilom, uspećete da ubedite mnoge ljude zato što bi mediji, koji su se posvetili promovisanju evolucije, sa velikim entuzijazmom oglasili dobre vesti svetu.

Zaključak: Evolucija Je Obmana

Postoji još niz naučnih činjenica koje pobijaju teoriju evolucije. Međutim, čak i ono što smo izneli u ovoj knjizi sasvim je dovoljno da se dođe do sasvim jasnog zaključka. Teorija evolucije je jedna obmana koja je zaogrnut maskom nauke, a koja se brani samo radi oživotvorenja materijalističke filozofije; obmana koja se ne zasniva na nauci, već na metodama ispiranja mozga, propagandi i raznovrsnim falsifikovanjima...

Temeljne činjenice do kojih smo došli i izložili ih na prethodnim stranicama možemo rezimirati u sledećem:

Teorija evolucije je pobijena na prvom stadijumu

Teorija evolucije je teorija koja je pobijena u samom startu. Ovaj zaključak zasniva se na činjenici da evolucionisti još nisu u stanju da objasne čak ni nastanak samo jednog proteina neophodnog za život. Zakoni verovatnoće, zakoni fizike i hemije, dokazali su nemogućnost slučajnog nastanka života.

Dok još nije postojao nijedan protein koji bi mogao slučajno da nastane, da li izgleda razumno i logično tvrdnja da su se ovi proteini, kao produkt mi-liona slučajnosti, spajanjem u jedan red oformili živu ćeliju, da su ove ćelije, opet pomoću trilionu slučajnosti, međusobnim udruživanjem formirale žive organizme, od kojih su potom nastale ribe, da su ribe izašle na kopno i da su se preobratile u gmizavce, ptice i sisare i da su tako nastali milioni različitih vrsta?

Čak i ako vi i ne verujete u to, evolucionisti su zaista ubeđeni u istinitost ove bajke.

Ovo je, međutim, zasnovano samo na jednom pukom ubeđenju i veri pošto ne postoji nijedan dokaz koji bi potvrdio ovu priču. Nisu mogli da nađu prelazne forme poluriba-polugmizavac, polugmizavac-poluptica, a niti su u krajnje razvijenim laboratorijama uspjeli da dokažu da je moguć nastanak jednog proteina, pa čak i jedan molekul amino-kiseline iz građe proteina, u, kako to oni nazivaju, uslovima primitivnog sveta. Naprotiv, svim svojim naporima evolucionisti su sami dokazali da se ni u jednom periodu istorije nije, a niti će se ikada dogoditi proces evolucije.

Teorija evolucije neće biti potvrđena ni u budućnosti

Suočeni sa ovakvom situacijom, evolucionisti naučnici jedinu utehu vide u snu o nauci koja će vremenom odgovoriti na ovu bezizlaznost. Međutim, nauka ni nakon hiljadu godina neće dokazati jednu krajnje neosnovanu i nelogičnu tvrdnju. Naprotiv, razvojem nauke neosnovanost ovakve tvrdnje sve više postaje jasnija i otvorenija.

Zaista je tako bilo i do danas: otkrivanjem, na primer, detalja vezanih za građu i funkciju žive ćelije, postignuta je mnogo veća kategoričnost da ćelija nije toliko proste građe da bi se, kao što se to smatralo u vreme pri-mitivne nauke iz Darwinovog vremena, mogla oformiti sama kao produkt nekih slučajnosti.

Nakon ovako kristalno jasne situacije odbijati fenomen stvaranja, početak života temeljiti na krajnje nelogičnim slučajnostima i uporno insistirati na tome, ubuduće će predstavljati veliko poniženje za čoveka. Pozadina i neutemeljenost teorije evolucije svakim danom postaje sve jasnija i za svega nekoliko godina fanatični i slepi zagovarači evolucije neće se smeti pojavljivati pred javnošću koja će biti upoznata sa stvarnom situacijom.

Nepremostivi problem evolucije: čovekov duhovni aspekt

Na Zemljinoj površini postoji niz živih vrsta koje međusobno nalikuju. Mogu postojati različite vrste koje, na primer, liče na konja ili na mačku. I mnogi insekti, takođe, imaju izgled koji međusobno nalikuju. Međutim, ove sličnosti ni kod koga ne izazivaju zbuđenost.

Površna sličnost između majmuna i čoveka, međutim, iz nekog razloga kod određenih ljudi pobuđuje krajnju pažnju i zainteresovanost, i to u tolikoj meri da ih to dovodi do usvajanja apsurdnih scenarija teorije evolucije. Međutim, površna sličnost između majmuna i čoveka ne znači apsolutno ništa. Nosorog i insekt nosorog (*Oryctes nasicornis*) veoma mnogo liče jedan na drugog, ali bilo bi krajnje smešno uzimati ovu sličnost kao osnovu za uspostavljanje bilo kakvog evolucionog odnosa ovih dveju različitih vrsta životinja od kojih je jedna sisar, a druga insekt.

Osim površne sličnosti, bliskost majmuna i čoveka nije ništa veća od bliskosti ostalih životinja. Ako se upoređenje napravi čak sa pozicije inteligencije, onda je čoveku bliža pčela, proizvođač geometrijskog feno-mena - saća, ili pauk, proizvođač inženjerskog čuda - mreže, mnogo više nego što je majmun. U određenom smislu su čak i iznad...

To nije sve. Između čoveka i majmuna postoji jedna velika razlika. Na kraju, majmun je životinja, i sa pozicije razuma, ne razlikuje se od konja ili od psa. Čovek je, pak, svesno biće; poseduje volju, moć razmišljanja, govora, moć donošenja odluke, rasuđivanja... Nikakva fizička sličnost ne može nadomestiti ovu najveću razliku između čoveka i ostalih bića.

Tvorac stvara onako kako to On hoće

Dobro, kakve veze ima čak i da se odigrao scenario kao što predviđaju evolucionisti? Nikakve... pošto svaki stadijum koji predviđa evolucija i koji se zasniva na slučajnostima moguć je jedino kao produkt čuda. Da je život, dakle, i nastao putem ovih stadijuma, svaki stadijum bi se mogao realizovati jedino uz pomoć fenomena stvaranja. Apsolutno je nemoguće da se ovi stadijumi odvijaju zahvaljujući slučajnostima.

Čak i ako je i nastao u primitivnoj atmosferi, matematički proračuni verovatnoće, zakoni fizike i hemije dokazali su da protein nije nastao slučajno. Ako se tvrdi da je on sigurno nastao, onda ne postoji druga alternativa osim priznanja da je stvoren od strane Tvorca. Svako drugo mišljenje mimo ovoga je u protivrečnosti sa sobom i neuskladivo sa bilo kojim logičkim pravilom.

Istina je sasvim očigledna. Apsolutno besprekoran dizajn svih živih organizama je produkt jednog superiornog stvaranja. A to je za nas dokaz postojanja Jednog Tvorca, postojanja Stvoritelja neograničene moći, znanja i mudrosti. Taj Stvoritelj je Gospodar svega na Zemlji i nebesima. Taj Gospodar je Onaj koga nazivamo Bog.

Realnost Stvaranja

U prethodnim poglavljima knjige analizirali smo i ustanovili kako je teorija evolucije, koja tvrdi da život nije stvoren, jedna obmana koja je u potpunoj suprotnosti sa naučnom realnošću. Videli smo da je uz pomoć mo-derne nauke, kao što su paleontologija, biohemija i anatomija, ustanovljena jedna kategorična realnost. Ta realnost je činjenica da su sva bića stvorena od strane Boga.

Zapravo, da bi se došlo do ovog saznanja, nisu bile neodložno potrebne biohemijske laboratorije ili složeni rezultati geoloških iskopavanja. Ako čovek analizira bilo koji živi organizam iz svog okruženja videće dokaz da je taj organizam delo jednog izvanrednog Genija. U telu jednog insekta ili u telu jedne male ribe iz morskih dubina postoji jedan veliki dizajn i tehnologija koju čovek nikada neće moći da postigne. Određeni organizmi, koji ne poseduju čak ni mozak, sa tako velikom nepogrešivošću obavljaju toliko složene poslove koje ponekad čak ni čovek ne uspeva.

Ovaj veliki mozak, plan i dizajn je svakako dokaz postojanja gospodara prirode, Uzvišenog Stvoritelja - Boga. Bog je svemu živom podario izvanredne odlike i na taj način čoveku pokazao jasne dokaze Svoje moći i Svog postojanja. Na narednim stranicama ćemo se osvrnuti na samo neka od nebrojeno mnogo dokaza stvaranja.

Pčele radilice i arhitektonski fenomen - saće

Kao što je poznato, pčele proizvode mnogo više meda nego što im je potrebno i skladište ga u saću. Šestougaoni oblik saća je specifičnost koju svi znamo. Da li ste, pak, razmišljali zašto pčele grade baš šestougaoni geometrijski oblik saća? Zašto to, na primer, nije osmougaonik ili petougaonik?

Matematičari koji su istraživali odgovor na ovo pitanje došli su do zanimljivog zaključka: "Najprikladniji geometrijski oblik za maksimalnu upotrebu jedne površine je oblik šestougaonika." Šestougaona ćelija je oblik u koji se najviše može uskladištiti meda, a za čiju izgradnju treba najmanje voska. Pčele, dakle, koriste najprikladniji mogući oblik.

A, što se tiče metode izgradnje saća, on je zapanjujući: Izgradnju saća pčele započinju sa dva-tri različita mesta i istovremeno grade saće u dva-tri niza. Dakle, započinjući sa različitih mesta, veliki broj pčela pravi šestougaonike identičnih dimenzija vezujući ih jedan za drugi, da bi se na kraju sastale na sredini... Mesta spajanja šestougaonika su urađena tako majstorski da ne postoji nikakav trag da su se šestougaonici naknadno spajali.

Suočeni sa ovako izvanrednim poslom pčela, nezaobilazno moramo prihvatiti postojanje jedne natprirodne volje koja usmerava ova bića. Preko ovog fenomena evolucionisti prelaze objašnjavajući to pojmom "instikt" i suvoparnim isticanjem kako je to specifičnost svojstvena pčeli. Ako, međutim, postoji neki "instikt", ako on gospodari svim pčelama i ako osigurava skladni rad međusobno nepovezanih pčela, to znači da postoji jedan perfektni Mozak, koji gospodari i upravlja svim ovim malim bićima.

Drugim rečima, Tvorac ovih malih bića "inspiriše" ih zadatkom koji treba da obavljaju.

Zbunjujući inženjeri: termiti

"Niko ne može ostati ravnodušan na susret sa termitskim gnezdima (termitnjak) izgrađenim na površini zemlje. Reč je o arhitektonskom čudu, termitnjacima čija visina ponekad dostiže čak i 5-6 metara. U ovim gnezdima nalaze se veoma složeni sistemi koji podmiruju sve potrebe termita koji zbog svoje telesne građe nikako ne smeju da dolaze u dodir sa sunčevom svetlošću. U gnezdima se nalaze rashladni sistemi, kanali, prostorije za larve, prelazi, specijalne plantaže za proizvodnju gljiva, sigurnosni izlazi, prostorije koje se koriste prilikom vrućine ili hladnoće..., ukratko - sve. A činjenica da su graditelji ovako izvanrednog gnezda, termiti, slepi, kod čoveka izaziva još veće oduševljenje."156

Ali, uprkos tome, vidimo da termiti krajnje uspešno realizuju arhitektonski projekat koji, u poređenju sa njihovom veličinom, dostiže visinu i do 300 puta veću od njih.

Termiti imaju još jednu krajnje zbunjujuću stranu: ako u prvom stadijumu gradnje razdvojimo termitnjak na dva dela i kada, nakon izvesnog vremena, ponovo spojimo ova dva gnezda, videćemo da se svi prolazi, kanali i putevi međusobno podudaraju. Termiti kao da nisu bili razdvojeni obavljaju svoje zadatke kao da sa jednog zajedničkog mesta primaju naredbe.

Detlić

Svi znamo da detlići ključanjem u drvo sebi prave gnezda. Međutim, retko se ko zapita kako ova životinja ne zadobije krvarenje mozga nakon ovako jakih udara glavom, s obzirom da je u ovom slučaju detlić identičan čoveku koji bi koristio glavu prilikom zakucavanja eksera. Kada bi se čovek odlučio na ovakav poduhvat, nesumnjivo je da bi prvo zadobio potres mozga, a potom krvarenje mozga. Detlić, međutim, napravi 38-43 udara kljunom u drvo u periodu od 2,10 - 2,69 sekundi i ne zadobije nikakve povrede.

Građa detličeve lobanje je stvorena u skladu sa ovim poslom. U glavi detlića postoji jedan sistem "suspenzije" koji upija i ublažava jačinu udarca. To osiguravaju specijalna ublažavajuća tkiva koja se nalaze između kostiju lobanje. 157

Sonarni sistem slepog miša

Slepi miševi u mrklom mraku lete bez ikakvih problema, a to postižu zahvaljujući zanimljivom sistemu za pronalazak smera. Taj sistem čovek naziva "sonarni" sistem, odnosno navigacija i određivanje udaljenosti uz pomoć zvučnog talasa.

Uho mladog čoveka veoma teško raspoznaje zvuk frekvencije od 20.000 vibracija u sekundi. Međutim, slepi miš koji leti uz pomoć specijalnog "sonarnog sistema" koristi zvukove između 50.000 i 200.000 vibracija u sekundi, a te zvukove odašilje 20 ili 30 puta svake sekunde. Signal koji prihvata od odjeka svakog signala je toliko jak da slepi miš ne samo da dobija podatke o poziciji određenih predmeta već je, u isto vreme, u stanju da utvrdi i mesto svoje žrtve koja takođe brzo leti. 158

Kit

Sisari moraju stalno da dišu, pa zbog toga voda za njih ne predstavlja pogodno okruženje. Međutim, kod kita, kao jednog vodenog sisara, ovaj problem je rešen uz pomoć disajnog sistema koji je mnogo efikasniji od mnogih di-sajnih sistema kopnenih životinja. Samo jednim izdisajem, kit izbacuje iz pluća 90% upotrebljenog vazduha. Iz tog razloga on može da izdrži prilično veliki vremenski period, a da ne oseti potrebu za disanjem. U isto vreme, on u mišićima ima prilično visoku koncentraciju "mioglobina" koji osigurava deponovanje kiseonika. Uz pomoć ovog sistema, jedna vrsta kita, na primer, uspeva da se spusti na dubine i do 500 metara, i bez uzimanja vazduha može da pliva i do 40 minuta. 159 A "nosni otvori" kita su, za razliku od kopnenih sisara, smešteni na leđima, što mu omogućava lakše disanje.

Dizajn komarca

Svi znamo da je komarac organizam koji leti, ali retko ko zna da komarac period odrastanja provodi pod vodom i da iz podvodnog sveta izlazi kao savršeno "dizajniran" sa svim organima potrebnim za život na kopnu.

Komarac počinje da leti opremljen specijalnim sistemom opažanja pomoću kojeg utvrđuje mesto svoje žrtve. U ovakvom stanju, komarac liči na borbeni avion opremljen detektorima za

ustanovljavanje temperature, gasa, vlage i mirisa. Čak ima posebnu moć "opažanja pomoću temperature", što mu omogućava da žrtvu otkrije i u mrklom mraku.

Komarčeva tehnika "crpljenja krvi" je vezana za tako složen sistem da čoveku naprosto staje mozak. Uz pomoć sistema za sećenje, koji sačinjava šest sećiva, komarac seće kožu kao testerom. U toku procesa sećenja, uz pomoć ubrizgavanja određenog sekreta u ranu, dolazi do trnjenja tkiva i iz tog razloga čovek čak i ne primećuje da mu se isisava krv. U isto vreme, ovaj sekret sprećava i zgrušavanje krvi, što komarcu osigurava nesmetano sisanje.

Da nema toga, komarac ne bi mogao da se hrani krvlju, a to opet znači i izumiranje njegove vrste. Zahvaljujući ovom izvanrednom dizajnu, ovo minijaturno biće jasan je dokaz da je ono jedan zaseban produkt stvaranja.

Izoštreni vid ptica grabljivica

Ptice grabljivice imaju oči koje vide na velike daljine. Zahvaljujući tome, one veoma dobro mogu da izvrše podešavanje udaljenosti u toku napada na žrtvu. Osim toga, velike oči znaće i više vidnih ćelija, a u isto vreme to znači i čišću sliku. U oku jedne ptice grabljivice nalazi se preko milion vidnih ćelija.

Iz tog razloga, orao koji leti na visinama od nekoliko hiljada metara ima toliko jake oči da površinu zemlje može sasvim detaljno da pretražuje čak i sa tako velike visine. Kao što moderni vojni avioni otkrivaju ciljeve sa visine od nekoliko hiljada metara, isto tako su i orlovi u stanju, uz pomoć registrovanja i najmanjih pokreta, ili najmanjih razlika u boji, da ustanove mesto svoga plena. Orlovo oko ima široki ugao od 300 stepeni, a u isto vreme i moć da uveća željenu sliku od šest do osam puta. Dok leti na visini od 4.500 metara, orao može očima da pretražuje površinu od 30.000 hektara. Sa visine od 1.500 metara u stanju je veoma lako da registruje zeca koji se sakrio u travi. Sasvim je jasno da je izvanredna građa orlovog oka dizajnirana specijalno za životinju ove vrste.

Životinje sa zimskim snom

Životinje u zimskom snu nastavljaju da žive čak i kada im se telesna temperatura spusti na nivo spoljne temperature. Kako to postižu?

Sisari su toplokrvni organizmi. Dakle, u normalnim uslovima njihova telesna temperatura uvek ostaje statična, prirodni termostati u njihovom telu konstantno regulišu ovu temperaturu. Međutim, telesna temperatura malih sisara u toku zimskog sna, na primer miš veverićnjak, ćija normalna telesna temperatura iznosi 40 stepeni, kao okretanjem ključa, spušta se na nekoliko stepeni iznad taćke smrzavanja. Telesni metabolizam znatno se uspori. Životinja poćinje sa usporenim disanjem, a rad srca, koje u normalnim uslovima radi sa 300 otkućaja u minuti, svede se na svega 7-10 otkućaja. Zaustavljaju se normalni telesni refleksi, a elektrofunkcije mozga uspore se do nivoa kada se skoro ne primjećuju. Jedna od opasnosti nepokretljivosti je smrzavanje tkiva na niskim temperaturama i njihovo uništavanje od strane kristala leda. Međutim, opet uz karakteristiku koju poseduju, životinje sa zimskim snom zaštićene su od ovakve opasnosti. Tećnost u njihovom telu je zaštićena zahvaljujući

hemijskim supstancama visoke molekularne težine. Zahvaljujući tome, opada tačka smrzavanja, te bivaju zaštićene od stradanja. 160

Električne ribe

Da bi se zaštitile od neprijatelja ili da bi onesposobile plen, posebne vrste jegulja i raža u tu svrhu koriste električnu energiju koju proizvode u svojim telima. U svim živim organizmima - računajući i čoveka - postoji mala količina električne energije. Međutim, čovek nije u stanju da usmerava ovu energiju i da je staviti pod svoju kontrolu kako bi je korisno i racionalno iskoristio. Neke životinje (posebne vrste jegulja i raža), pak, nose struju od 500 do 600 volti i u stanju su da je kontrolišu i koriste protiv neprijatelja. Povrh toga, ova struja nema nikakvih negativnih posledica za njih.

Potrošena energija se nakon izvesnog vremena, kao baterija, puni i stvara se električna snaga koja je spremna za ponovnu upotrebu. Visoku električnu energiju u svojim malim telima ribe ne koriste samo kao mehanizam odbrane. Električna energija za ove ribe ima u isto vreme i veoma veliki značaj prilikom određivanja smera u tamnim morskim dubinama, osigurava im da osete predmete, a da ih i ne vide. Zahvaljujući ovoj energiji u telu, ribe su u mogućnosti da odašilju signale. Nakon sudara sa tvrdim predmetom, signal se menjaju i vraćaju nazad noseći ribi potrebne podatke o predmetu. Na taj način riba utvrđuje udaljenost i veličinu predmeta. 161

Specijalni sistem smrzavanja

Smrznuta žaba je neuobičajena biološka pojava. Ne pokazuje nikakve znakove života. Rad srca, disanje i cirkulacija krvi, funkcije su koje su u potpunosti obustavljene. Međutim, nakon otapanja leda, žaba se, poput buđenja iz sna, ponovo vraća u normalan život.

Živi organizam u smrznutom stanju je suočen sa nizom smrtonosnih rizika. Žaba, međutim, ne nosi nijedan od tih rizika. Temeljna osobenost žabe je da u smrznutom stanju može da proizvodi velike količine glikoze. Poput dijabetičara, količina šećera u krvi žabe se povećava do veoma velikog nivoa. Zabeleženo je da količina šećera nekada dostiže vrednost i do 550 mmol/l. (U normalnim okolnostima ova vrednost kod žaba iznosi od 1 do 5, a kod čoveka od 4 do 5 mmol/l.) Ovako preterano velika koncentracija glikoze u normalnim okolnostima može da prouzrokuje veoma značajne poremećaje.

A preterano velika količina glikoze u smrznutoj žabi, pak, sprečava povlačenje vode iz ćelija i onemogućava slučaj skupljanja. Ćelijska opna kod žaba je prilično propustljiva za glikozu, što omogućava da glikoza veoma lako prodre u ćeliju. Velika količina glikoze u telu smanjuje tačku smrzavanja, i na taj način dolazi do smrzavanja samo veoma male količine tečnosti u telu životinje. Istraživači su ustanovili da glikoza može da hrani i ćelije koje su smrznute. Pored toga što predstavlja prirodno gorivo za organizam, glikoza zaustavlja i mnoge metabolične reakcije, poput sinteze urina, te zbog toga ne dolazi do brzog trošenja različitih izvora hrane u ćeliji.

Kako dolazi do tako naglog i velikog porasta glikoze u organizmu žabe? Odgovor je veoma zanimljiv: u telima živih organizama postoji jedan specijalni sistem koji je zadužen za ovaj posao. Odmah nakon pojavljivanja leda na površini kože, u jetru stiže signal nakon čega ovaj organ odmah u glikozu

pretvara jedan glikogen koji poseduje. Još uvek je nauci nepoznato svojstvo ovog signala koji se odašilje jetri. Pet minuta nakon pristizanja signala količina šećera u krvi naglo počinje da se povećava. 162

Nesumnjivo je da se jedan sistem, koji će u potpunosti izmeniti metabolizam u smislu podmirivanja svih potreba i to tačno u trenutku kada je to organizmu potrebno, ne oformljuje slučajno, već isključivo kao posledica savršenog plana Tvorca. Nikakva slučajnost ne može da prouzrokuje ovako besprekoran i složen sistem.

Albatros

Koristeći različite "tehnike letenja", ptice selice dovode potrošnju energije na minimalni nivo. Jedna od tih tehnika je uočljiva i kod albatrosa. Ove ptice, koje 92% svoga života provode na moru, poseduju krila čiji prečnik dostiže 3,5 metra. Najznačajnija specifičnost albatrosa je njegov stil letenja; satima može da leti, a da pri tome uopšte ne maše krilima. Tom prilikom, albatros klizi kroz vazduh koristeći se vetrom, a njegova krila su otvorena i u statičnom položaju.

Da bi se u statičnom i otvorenom položaju držala krila prečnika od 3,5 metra, potrebna je dosta velika snaga. Uprkos tome, albatros u ovom položaju provodi po nekoliko sati. To se postiže uz pomoć urođenog anatamskog sistema. Krila albatrosa se blokiraju tokom leta. Zbog toga nikako ne može da koristi snagu mišića. Krila se drže samo na sloju mišića, što osigurava veliko olakšanje prilikom leta. Ovaj sistem, takođe, smanjuje i energiju koju ptica troši u toku leta, pošto albatros ne koristi energiju zato što ne maše krilima i ne troši snagu da bi krila držao otvorenim. Višesatni let uz jedino korišćenje vetrom, albatrosu osigurava neograničeni izvor energije. Na primer, u letu od 1.000 km albatros od 10 kg izgubiće svega 1% od svoje težine. Ovo je veoma mali gubitak. Da bi iskoristio ovako primamljivu tehniku, čovek je, uzimajući albatrosa kao uzor, proizveo jedrilicu. 163

Različiti sistemi vida

Vid je za mnoge morske životinje od krajnje važnosti sa aspekta lova i odbrane. Zbog toga većina morskih životinja ima oči koje su dizajnirane u idealnom obliku za podvodni život.

Na dubini preko 30 metara vidokrug se znatno smanjuje. Međutim, oči organizama koji žive na ovoj dubini stvorene su u skladu sa ovim uslovima.

Za razliku od kopnenih, podvodne životinje imaju sferična soćiva, koja su u skladu sa potrebama gustog okruženja u kojem žive. Suprotno očima oblika široke elipse, koja su svojstvena kopnenim životinjama, oči sferičnog oblika su daleko prikladnije za gledanje pod morem; podešene su za gledanje objekata iz bliskog plana. A prilikom gledanja udaljene tačke, celi soćivni sistem se, uz pomoć jednog specijalnog mišićnog mehanizma smeštenom u oku, povlači nazad.

Jedan od razloga zašto su riblje oči sferične je, takođe, i prelamanje svetlosti u vodi. Zbog toga što je ispunjeno tečnošću koja je skoro iste gustine kao i voda, u oku ne dolazi do prelamanja svetlosti prilikom oslikavanja slike nastale spolja. Očno soćivo sliku u potpunosti izoštrava preko mrežnjače, i na taj način riba, za razliku od čoveka, uspeva krajnje jasno da vidi pod vodom.

Zbog velikog nedostatka svetlosti na morskim dubinama, određene životinje kao što je hobotnica, imaju izrazito velike oči. Životinje veli-kih očiju su primorane da na dubinama od preko 300 metara uočavaju blještanja koje šire bića iz okruženja. A naročito moraju biti osjetljive na tanke plave zrake koje se probijaju kroz vodu. Iz tog razloga u njihovim mrežnjačama se nalazi i veliki broj osjetljivih plavih ćelija.

Kao što se može i zaključiti iz navedenih primera, svako biće poseduje oči sa veoma različitim karakteristikama koje su u skladu sa njihovim potrebama, a to je jasan dokaz da su one u najidealnijem obliku stvorene od strane moćnog Tvorca, a nikako da su nastale slučajno i putem evolucije.

Prinudna seoba

Specifičnost riba lososa koje žive na Pacifiku jeste da se, zbog oplodnje, ponovo vraćaju u reke u koje su se izlegle. Bića koja jedan deo svog života provode u moru se, dakle, radi oplodnje vraćaju u slatke vode.

Početak leta, kada kreću na put, boja lososa je blistavo-crvena, da bi se na kraju putovanja njihova boja preobratala u crnu. Pre seobe približavaju se obali, pa tek onda kreću u proboj do reke, ne ustupajući ni pred kakvim preprekama. Plivajući uzvodno, savlađivanjem brana i slapova, stižu do mesta na kojem su izašle iz jaja. Na kraju ovog putovanja od 3.500 do 4.000 km, ženka polaže 3.000 do 5.000 jaja koja potom mužjak oploduje. U toku iscrpljujućeg puta i u toku polaganja jaja, losos pretrpljuje i znatno velike povrede. Nakon polaganja jaja ženka deluje veoma premoreno, repna peraja se istroše, a boja kože počinje da se menja u crno. Isto to važi i za mužjaka. Nakon izvesnog vremena, reka biva preplavljena mrtvim lososima. Iz jaja će se, međutim, izleći nova generacija koja će, takođe, proći istu maršutu.

Kako lososi uspevaju u ovom putovanju? Kako, nakon izlaska iz jaja, uspevaju da dođu do mora? Koje metode koriste u iznalaženju puta do mora? Ovo su pitanja koja još uvek čekaju odgovor. U ovom kontekstu ima mnogo pretpostavki, ali definitivnog rezultata još uvek nema. Koja je to snaga što losose primorava na put od nekoliko hiljada kilometara, na povratak na mesto koje uopšte ne znaju? Jasno je da postoji jedna superiorna Volja koja gospodari nad njima i koja ih usmerava.

Sipa

Sipa ispod kože ima "hromotofor", odnosno jedan gusti sloj elastičnih pigmentnih kesica. Generalno, ovi pigmenti su žuti, crveni, crni i braon. Signalom koji se odašilja iz mozga, ćelije se šire i prekrivaju kožu tonom boje koja je u skladu sa okruženjem. Uz pomoć toga, uzimajući boju, recimo, stene na kojoj se nalazi, sipa ostvaruje besprekornu kamuflažu.

Ovaj sistem je toliko delotvoran da uz pomoć njega sipa na sebi može iscrtati čak i pravilne pruge poput onih koje se nalaze na zebri. 164

Koala

Ulja koja se nalaze u listu eukaliptusa u sebi sadrže takve sastojke koji su otrovni za mnoge sisare. Ovaj otrov je jedna vrsta odbrambenog hemij-skog mehanizma kojeg eukaliptus koristi kao zaštitu od neprijatelja. Međutim, postoji jedno specifično biće koje je nadvladalo ovaj mehanizam i koje se hrani ovim lišćem. To je koala, životinja koja pripada jednoj vrsti iz porodice torbara... Na eukaliptusu, koale i stanuju i hrane se njime, a i zadovoljavaju potrebu za vodom.

Kao i ostali sisari, i sama koala nije u stanju da vari celulozu koja se nalazi u drveću. Zato je vezana za mikroorganizme koji mogu da vare celulozu. Mesto gde su najčešće uočeni ovi mikroorganizmi je mesto spajanja tankog i debelog creva, odnosno zadnji izražaj crevnog sistema - slepo crevo. Slepo crevo je najzanimljiviji deo koalinog sistema za varenje. Ovakva dijafragma ima ulogu jedne fermentacione komorice koja, odugovlačeći prolazak lišća, osigurava da mikrobi obave varenje celuloze. Zahvaljujući tome, koala uspeva da neutrališe otrovno svojstvo eukaliptusovog lišća. 165

Moć lova iz stabilne pozicije

Južnoafrička biljka "sunčeva rosa" hvata u zamku insekte uz pomoć svojih lepljivih dlačica. Lišće ove biljke je obraslo dugim crvenim dlačicama, a vrh ovih dlačica je prekriven jednom tečnošću koja sadrži miris koji privlači insekte. Druga specifičnost tečnosti je njena prekomerna lepljivost. Idući prema izvoru mirisa, insekt upada u zamku i ostaje bespomoćno prilepljen za ove dlačice. Celi list se nakon izvesnog vremena preklapa nad insektom i vareći ga dolazi do potrebnih proteina. 166

Neosporno je da je opremljenost ovakvom osobenošću jedne biljke, koja nema sposobnost pokretanja sa mesta na kojem se nalazi, sasvim jasan dokaz jednog specijalnog dizajna. Uopšte nije moguće da ovakav sistem lova nastane slučajno, a ni da ga razvije jedna biljka koja ne poseduje svest, a ni volju. U tom slučaju, nije moguće ni zaobići i negirati veličinu i postojanje Tvorca koji joj je dao ovu sposobnost.

Dizajn ptićjeg perja

Ptićje perje ima građu koja na prvi pogled izgleda veoma prosta. Međutim, u toku pažljive analize susrećemo se sa prilično složenom građom pera, koje je lagano, ali krajnje jako i vodonepropusno. Pero mora biti što je moguće lakše kako bi ptica mogla da leti. Ono se sastoji od keratin proteina koji su u skladu sa ovom neophodnošću. Sa obe strane stabljike pera nalaze se perca, a na svakom percu nalazi se oko 400 malih kanxica. Na svakoj kanxici se opet nalaze po dve kukice zvane "barbule", kojih, dakle, na jednom malom ptićjem peru ima 800. Na ovim kukicama koje se nalaze napred, dakle na prednjim barbulama, opet se nalazi još po 20 manjih kukica. Ove kukice imaju ulogu da, poput fircanja komada štofa, dva perca vezuju jedno za drugo. Na samo jednom percu ima oko 300 miliona kukica, a broj kukica ukupnog perja jedne ptice iznosi oko 700 milijardi. Međusobna kompaktna povezanost kukica i kanxica perja ima jedan veoma značajan razlog. Perje toliko čvrsto mora biti pričvršćeno za telo ptice da ne sme opadati prilikom bilo kakvog pokreta. Uz pomoć mehanizma sačinjenog od kukica i kanxica, perje je toliko pričvršćeno na telu da ni jaki vetrovi, ni kiša, a ni sneg ne mogu biti razlog njihovog opadanja.

Perja ptice koja se nalaze na stomaku, repu i krilima, međusobno su različita i po obliku i po funkciji. Dok dugo perje repa ima ulogu kormilarenja i koćenja, perje na krilima ima ulogu da otvaranjem u toku ptičjeg mahanja krilima širi površinu i poveća snagu tokom poletanja.

Jedno biće koje ima moć da hoda po površini vode: basilisk

Veoma mali broj životinja uspeva da hoda po površini vode. Jedan od retkih takvih primera predstavlja "basilisk", gušter koji živi u oblasti Srednje Amerike. Na prstima zadnjih nogu nalaze se zaklopci koji basilisku omogućavaju trćanje po vodi. Prilikom hodanja po kopnu, ovi zaklopci se podvijaju. U slučaju opasnosti, basilisk veoma velikom brzinom na dve noge poćinje da trći po površini reke ili jezera. Zaklopci na zadnjim nogama u međuvremenu se otvaraju, ćime se osigurava veća površina "stopala", što zapravo i omogućava ovoj životinji hod po površini vode. 167

I ovaj originalni dizajn basiliska je takođe jedan od sasvim jasnih dokaza svesnog stvaranja, a ne slučajne evolucije.

Fotosinteza

Neosporno je da biljni svet ima naveći udeo u tome što je površina Zemlje mesto na kojem je moguće da se živi. Biljke ponovo regenerišu vazduh koji izdišemo, uravnotežavaju temperaturu planete na kojoj živimo, i takođe, uspostavljaju ravnotežu gasova u atmosferi. Kiseonik u vazduhu koji udišemo proizvodi se od strane biljaka. Znaćajan deo naše ishrane opet zauzimaju biljke. Karakteristika biljaka da osiguravaju ishranu za ćoveka je, kao i sve ostale funkcije, posledica specijalnog dizajna u njihovim ćelijama.

Razlika između biljnih ćelija, na jednoj, i ljudskih i životinjski ćelija, na drugoj strani, u tome je što biljne ćelije imaju moć direktnog korišćenja Sunćeve energije. Energiju preuzetu iz Sunćeve svetlosti biljka pretvara u hemijsku energiju i specijalnim metodama pretvara u hranu. Ovaj biljni proces poznat je pod imenom fotosinteza. Zapravo, ovaj proces ne obavlja cela ćelija, nego samo hloroplast, okrugla ili jajolika tela u površinskim ćelijama biljaka koja im daju zelenu boju. Ova mala zelena telašća koja je moguće videti samo uz pomoć mikroskopa, jedine su laboratorije na svetu koje su u stanju da Sunćevu energiju skladište u organske supstance.

Ukupna svetska kolićina supstance koju hloroplasti proizvedu u toku godine iznosi oko 200 milijardi tona. Ovo je proizvodnja koja ima životni znaćaj za sve živo na planeti. Ova proizvodnja ostvaruje se kao posledica jednog krajnje složenog hemijskog procesa. Reakcija na svetlost pigmenta hlorofila, kojih je na hiljade u hloroplastu, odvija se u neverovatno kratkom vremenskom intervalu koji iznosi samo hiljaditi deo sekunde. Iz tog razloga je još uvek nemoguće pratiti veoma mnogo procesa koji se odvijaju u hlorofilu.

Pretvoriti Sunćevu svetlost u elektrićnu ili hemijsku energiju je proces koji je, kao što je poznato, moderna tehnologija uspela nedavno da realizuje. U ovom procesu koriste se urećaji visoke tehnologije. Međutim, biljna ćelija koju je nemoguće zapaziti prostim okom ovaj proces na krajnje besprekoran naćin obavlja već hiljadama godina.

Ovaj savršen sistem još jednom nam predočava stvaranje. Fotosinteza kao jedan od krajnje složenih sistema je svesno projektovani mehanizam, odnosno mehanizam koji je stvoren od strane Tvorca. Na jednom mikroskopskom prostoru, smeštenom na listu biljke, nalazi se jedna jedinstvena fabrika u kojoj se realizuje ovaj složeni proces. Ovaj besprekorni dizajn je jedan od nebrojenih dokaza da je sve živo stvoreno od strane Tvorca, Vladara svih svetova.

Literatura

1. Cliff, Conner, "Evolution vs. Creationism: In Defense of Scientific Thinking", International Socialist Review (Monthly Magazine Supplement to the Militant), November 1980.
2. Ali Demirsoy, Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co.,1984, p. 61.
3. Michael J. Behe, Darwin's Black Box, New York: Free Press, 1996, p. 232-233.
4. Richard Dawkins, The Blind Watchmaker, London: W. W. Norton, 1986, p. 159.
5. Dan Graves, Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Istoric Scientists and Their Christian Faith, Grand Rapids, MI, Kregel Resources.
6. Science, Philosophy, And Religion: A Simposium, 1941, CH.13.
7. J. De Vries, Essential of Physical Science, Wm. B. Eerdmans Pub. Co., Grand Rapids, SD 1958, p. 15.
8. H.S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", Evolution Trends in Plants, Vol 2, No.1, 1988, p. 6.
9. Iako je Darwin izašao sa tvrdwom da je wegova teorija bila potpuno nezavisna od Lamarkove, on je postepeno počeo da se oslawa na Lamarkove tvrdwe. Posebno 6. i zadwe izdawe kwige Poreklo vrsta puno je primera Lamarkovog "nasleđiwawa stećenih karakteristika". Videti: Bewamin Farington, What Darwin Really Said, New York: Schocken Books, 1996, p. 64.

10. Steven M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process*, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, p. 35, 159.
11. Colin Patterson, "Cladistics", Interview with Brian Leek, Peter Franz, March 4, 1982, BBC.
12. Stephen Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, Vol. 86, July - August 1977, p. 28.
13. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 189.
14. *Ibid*, p. 177.
15. B.G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
16. Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiations", *Science*, vol. 123, June 29, 1956, p. 1159.
17. Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York, Harper & Row, 1983, p. 48.
18. Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, p. 70.
19. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 179.
20. *Ibid*, p. 172, 280.
21. Derek V. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of The British Geological Association*, vol. 87, 1976, p. 133.
22. Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", *MacLean's*, January 19, 1981, p. 56.
23. T. Neville George, "Fossils in Evolutionary Perspective", *Science Progress*, Vol 48, January 1960, p. 1, 3.
24. David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", *Bulletin, Field Museum of Natural History*, Vol 50, January 1979, p. 24.
25. Richard Monastersky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, April 1993, p. 40.
26. Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, p. 229.
27. Douglas Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. p. 197.
28. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, p. 302.
29. Stefan Bengtson, *Nature*, Vol. 345, 1990, p. 765.
30. Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, Vol 26, No. 4, 1980, p. 757.
31. R.L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W.H. Freeman and Co. 1988, p.4.

32. Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York: John Wiley and Sons, 1991, p. 99.
33. Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopaedia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, p. 120.
34. Jacljues Millot, "The Coelacanth", *Scientific American*, Vol 193, December 1955, p. 39.
35. *Bilim ve Teknik Magazine*, November 1998, No: 372, p. 21.
36. Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, p. 198.
37. Engin Korur, "Gozlerin ve Kanatların Sirri" (The Mystery of the Eyes and the Wings), *Bilim ve Teknik*, No. 203, October 1984, p.25.
38. *Nature*, Vol 382, August 1, 1996, p. 401.
39. Carl O. Dunbar, *Istoricl Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, p. 310.
40. L. D. Martin, J. D. Stewart, K.N. Whetstone, *The Auk*, Vol 98, 1980, p. 86.
41. *Ibid*, p. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", Ithaca, New York: Comstock Publishing Association, 1991, p. 485, 540.
42. S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, Vol 69, 1985, p. 178; A.D. Walker, *Geological Magazine*, Vol 177, 1980, p. 595.
43. Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, February 1, 1997, p. 31.
44. "Old Bird", *Discover*, March 21, 1997.
45. *Ibid*.
46. Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", p. 28.
47. S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, Vol 3, 1977, p.147.
48. Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", p. 28.
49. *Ibid*.
50. Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, Vol 212, June 26, 1981, p. 1492.
51. George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, p. 42.
52. R. Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, Vol 33, December 1979, p. 1230.
53. David R. Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", *Nature*, June 1978, p. 40.
54. Earnest A. Hooton, *Up From the Ape*, New York: McMillan, 1931, p. 332.

55. Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, p. 59.
56. Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, February 5, 1979, p. 44.
57. Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J.S. "Pitldown", *Meydan Larousse*, vol 10, p. 133.
58. Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, April 5, 1979, p. 44.
59. W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", *Science*, Vol 66, December 1927, p. 579.
60. Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga: The Pygmy in The Zoo*, New York: Delta Books, 1992.
61. David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, April 1982, p. 6-7.
62. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, p. 75-94.
63. Charles E. Oxnard, "The Place of Aupalopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, Vol 258, p. 389.
64. Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol 369, June 23, 1994, p. 645-648.
65. Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, Vol 94, 1994, p. 307 -325.
66. Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol 369, June 23, 1994, p. 645-648.
67. Tim Bromage, *New Scientist*, Vol 133, 1992, p. 38-41.
68. J. E. Cronin, N. T. Boaz, C.B. Pinger, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, Vol 292, 1981, p.113-122.
69. C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2. b. New York: Rinehart and Wilson, 1979.
70. Alan Walker, *Scientific American*, Vol 239(2), 1978, p. 54.
71. Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 83.
72. Boyce Rensberger, *The Washington Post*, November 19, 1984.
73. Ibid.
74. Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, p. 62.
75. Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, p. 136.

76. Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", *Natural History*, Vol 87, December 1978, p. 10; R.L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, Vol 12, 1991, p. 94.
77. Alan Walker, *Science*, vol 207, 1980, p. 1103.
78. A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, p. 272.
79. S. J. Gould, *Natural History*, Vol 85, 1976, p. 30.
80. *Time*, November 1996.
81. L. S. B. Leakey, *The Origin of Homo Sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, p. 25-29; L.S.B. Leakey, *By the Evidence*, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974.
82. "Is This The Face of Our Past", *Discover*, December 1997, p. 97-100.
83. A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1.b., 1970, p. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Vol 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, p. 272.
84. Donald C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, p. 250.
85. *Science News* Vol 115, 1979, p. 196-197.
86. Ian Anderson, *New Scientist*, Vol 98, 1983, p. 373.
87. Russell H. Tuttle, *Natural History*, March, 1990, p. 61-64.
88. Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Vol 39, 1996, p. 178.
89. Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, p. 5.
90. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, p. 19.
91. W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited.*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 298-299.
92. "Hoyle on Evolution", *Nature*, Vol 294, November 12, 1981, p. 105.
93. Ali Demirsoy, *Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution)*, Ankara: Meteksan Publishing Co.,1984, p. 64.
94. W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited.*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 304.
95. *Ibid*, p. 305.
96. J. D. Thomas, *Evolution and Faith*. Abilene, TX, ACU Press, 1988, p. 81-82.
97. Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, New York, Summit Books, 1986, p. 127.

98. Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York, Simon & Schuster, 1984, p. 148.
99. *Ibid*, p. 130.
100. *Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi (Fabbri Britannica Science Encyclopaedia)*, Vol 2, No. 22, p. 519.
101. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, p. 14.
102. Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, p. 7.
103. Kevin McKean, *Bilim ve Teknik*, No. 189, p. 7.
104. J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society*, Vol 97:11, 1975, p. 2964.
105. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, Vol 63, November 1982, p. 1328-1330.
106. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, p. 25.
107. W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, p. 325.
108. Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, p. 25.
109. *Ibid*.
110. S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical Engineering News*, June 22, 1970, p. 80.
111. Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, September 1971, p. 336.
112. Paul Auger, *De La Physiljue Theoriljue a la Biologie*, 1970, p. 118.
113. Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, p. 88.
114. Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", *American Scientist*, January 1955, p. 121.
115. Reinhard Junker & Siegfried Scherer, "Entstehung Gesiche Der Lebewesen", *Weyel*, 1986, p. 89.
116. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*. London: Burnett Books, 1985, p. 351.
117. John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American*, Vol 264, February 1991, p. 119.
118. G. F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", *In the RNA World*, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, p. 13.

119. Jacques Monod, *Chance and Necessity*, New York: 1971, p. 143.
120. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", *Scientific American*, Ekim 1994, Vol 271, p. 78.
121. Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, New York, Viking Press, 1980, p. 6.
122. J. H. Rush, *The Dawn of Life*, New York, Signet, 1962, p. 35.
123. Roger Lewin, "A Downward Slope to Greater Diversity", *Science*, vol. 217, 24.9.1982, p. 1239.
124. George P. Pavropoulos, "The Frontiers and Limits of Science", *American Scientist*, vol. 65, November-December 1977, p. 674.
125. Jeremy Rifkin, *Entropy: A New World View*, p. 55.
126. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, New York, Bantam Books, 1984, p.129.
127. Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, *Order Out of Chaos*, p. 175.
128. Pierre-P Grasse, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, p. 103.
129. *Ibid*, p. 107.
130. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*. Boston: Gambit, 1971, p. 101.
131. Loren C. Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, p. 186.
132. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harward University Press, 1964, p. 184.
133. Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harward Common Press, New York: 1971, p. 33.
134. *Ibid*, p. 36.
135. Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, p. 227.
136. Stuart B. Levy, "The Challenge of Antibiotic Resistance", *Scientific American*, March 1998, p. 35.
137. *Medical Tribune*, December 29, 1988, p. 1, 23.
138. Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, Vol 239, september 1978, p. 64.
139. S. R. Scadding, "Do Vestigial Organs Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, Vol 5, May 1981, p. 173.
140. *The Merck Manual of Medical Information, Home Edition*, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997.
141. H. Enoch, *Creation and Evolution*, New York: 1996, p. 18-19.

142. Frank B. Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, September 1971, p. 338.
143. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London, Burnett Books, 1985, p. 145.
144. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, p. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, Of Pandas and People, Haughton Publishing Co.,1990, p. 35-38.
145. W. R. Bird, The Origin of Species Revisited, p. 98-99, 199-202.
146. Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, p. 290-291.
147. G. G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, p. 241.
148. Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, Vol 76, May/June 1988, p. 273.
149. Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, p. 204.
150. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, January 9, 1997, p. 28.
151. Robert Shapiro, Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth, Summit Books, New York: 1986, p. 207.
152. Hoimar Von Dithfurt, Im Anfang War Der Wasserstoff (Secret Night of the Dinosaurs), Vol. 2, p. 64.
153. Ali Demirsoy, Kalitim ve Evrim (Inheritance and Evolution), Ankara: Meteksan Publishing Co.,1984, p. 61.
154. Ibid, p. 61.
155. Ibid, p. 94.
156. Bilim ve Teknik, juli 1989, tom 22, broj.260, s.59.
157. Grzimeks Tierleben Vögel 3, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, p. 92.
158. David Attenborough, Life On Earth: A Natural History, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, p.236.
159. David Attenborough, Life On Earth: A Natural History, Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, p.240.
160. Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi, p. 185-186.
161. Walter Metzner, <http://cnas.ucr.edu/~bio/faculty/Metzner.html>
162. Bilim ve Teknik, januar 1990, p. 10-12.

163. David Attenborough, *Life of Birds*, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1998, p. 47.

164. *National Geographic*, September 1995, p. 98.

165. James L. Gould, Carol Grant Gould, *Olagandisi Yasamlar*, Tübitak Popüler Bilim Kitaplari, Ankara 1997, p. 130-136.

166. David Attenborough, *The Private Life of Plants*, Princeton University Press, Princeton-New Jersey, 1995, p. 81-83.

167. *Encyclopedia of Reptiles and Amphibians*, Published in the United States by Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, p. 35.